

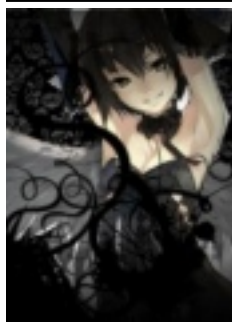
Bloody Contract – Máu Hiếm

Contents

Bloody Contract – Máu Hiếm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25	67
26. Chương 26	70
27. Chương 27	72
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	82
32. Chương 32	84
33. Chương 33	87
34. Chương 34	89
35. Chương 35	91
36. Chương 36	93
37. Chương 37	95
38. Chương 38	97
39. Chương 39	100
40. Chương 40	102
41. Chương 41	103

42. Chương 42	105
43. Chương 43	108
44. Chương 44	110
45. Chương 45	112
46. Chương 46	114

Bloody Contract – Máu Hiếm

Giới thiệu

những nghĩ suy khiến ta phải nào lòng. “Cô làm người hiến máu cho tôi nhé?” Chỉ một lời nói. Một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bloody-contract-mau-hiem>

1. Chương 1

RENATA

“Cô làm người hiến máu cho tôi nhé?”

Chỉ một lời nói. Một lời nói với chất giọng đều đều bình thản, nhưng nó làm nhỏ đông cứng người lại.

Cái nhìn đó từ cậu ta khiến nhỏ sợ hãi.

Đó là cái nhìn sắc lạnh, xuyên thấu người khác và mang một cảm giác gì đó gần như là...đói?

“Anh...rất cuộc là ai? À không...là thứ gì vậy?” _Nhỏ hỏi với vẻ điềm tĩnh để che dấu sự hoảng sợ bên trong. Đó là một kỹ năng mà nhỏ đã tự rèn luyện ình.

“Tôi nghĩ đề nghị của mình là câu trả lời hợp lý nhất rồi.”

“Ý anh là anh là một...uhm...empousa*?” _Nhỏ giả ngây.

“Đẹp cái mớ thần thoại Hy Lạp ngớ ngẩn của cô qua một bên đi. Tôi nghĩ cô thông minh hơn thế chứ.” _Anh ta tỏ vẻ ngao ngán.

“Anh muốn tôi tin anh là một vampire?”

“True-ancestor. Phải.”

“Thuần chủng. Được sinh ra từ ánh trăng?”

“Eh heh. Tiếp tục đi.”

“Không hút máu bữa bãi và bị buộc và những luật lệ cổ xưa?”

Anh ta gật đầu.

“Vì vậy chúng tôi mới cần người hiến máu.”

“Nhưng sao lại chọn tôi?”

“Vampire khôn ngoan luôn lựa món mồi ngon lành.”_Anh thì thào vào tai nhỏ. “Cô..có mùi của đại dương.”

“Nếu anh định nói tôi bốc mùi mặn và rong chết thì tôi sẽ ráng chỉnh não mình để xem đó là một lời khen.”_Nhỏ rùng mình khi cảm nhận được hơi thở của anh trên cổ.

“Không. Trong làn và tinh khiết. Tôi nghĩ vậy. Đã rất lâu rồi tôi không gặp ai có mùi hương tuyệt thế này.”

“Nếu làm người hiến máu cho anh thì tôi được gì?”

“Cô mới tới Nhật Bản đúng không? Vậy tôi sẽ là người bảo vệ cho cô.”

“Bảo vệ tôi? Hay bảo vệ thức ăn của anh?”

“Cô rất đáng giá. Có thể là cả hai. Vậy cô sẽ đồng ý chứ?”

Nhỏ thoáng cân nhắc. Dù sao thì đây không phải lần đầu nhỏ gặp những thứ không-phải-là-người.

“Có thể.”

“Vậy tôi sẽ coi đó là lời đồng ý.”_Anh ta cười, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tay nhỏ. Chỉ là một nụ hôn, nhưng nhỏ thấy nhói đau. Một biểu tượng hoa hồng hiện lên và tan biến dần.

“Dấu hiệu cho thấy cô là của tôi.”

“Nhưng tôi sợ đau lắm.”

“Không đau đâu. Nếu để ý, thì tôi vừa lấy một ít máu của cô, khá tuyệt đấy.”

“My pleasure.”

“Cô tiếp nhận những chuyện đáng sợ này khá bình thản. Không la hét, sợ hãi,...”

“Tôi luôn tin vào những thứ như thế mà.”_Nhỏ cố giữ giọng bình tĩnh để che giấu nỗi sợ hãi.

“Và vì mày vốn cũng là một phần của những thứ như thế....”_Ý nghĩ đó hiện lên.

“Tôi là Hanagawa Kaito. Tên cô là gì?”

“Scarlett Renata.”

“Scarlett Renata? Tên lạ thế? Cái họ Scralett có vẻ quen quen.”

“Tôi là người Anh lai Nhật.”_Nhỏ nói, hy vọng anh ta không hỏi gì hơn về thân thế của mình.

“Được thôi. Tôi gọi cô là Renata được không?”

“Sao cũng được. Tôi không quan trọng lễ nghĩa.”

“Vậy chào mừng đến với thế giới của tôi, Renata.”_Kaito cười.

Nhỏ cố cười theo. Gắng không nghĩ đến việc mình vốn là một phần của thế giới không bình thường đó từ lâu rồi.

Empousa : một loại quái vật Hy Lạp. Hay hút máu con trai, được xem là nguyên mẫu của Vampire.

2. Chương 2

SIÊU NĂNG LỰC

“Đây là nhà cô?”_Kaito nhướn mày.

“Phải. Thì sao?”

“Quá giàu.”_Kaito lẩm bẩm. “So với một du học sinh.”

“C’ on! Nhà tôi không được quyền giàu sao?”_Nhỏ đảo mắt.

“À ờ...thấy lạ thôi! làm gì cấu thể?”

Nhỏ bước vào trước và mở đèn lên. Ánh sáng đèn dịu nhẹ tỏa ra khắp sảnh trước. Mùi hương những bông hoa hồng làm nhỏ thấy dễ chịu.

“Ê! Anh định vô nhà tôi luôn hay sao?”_Nhỏ nhướn mày.

“Uhm. Chứ sao?”

“Nhà anh đâu?”

“Nhà của người hiến máu cũng là nhà của tôi.”_Anh cười toe toét.

Nhỏ suýt cắn lưỡi.

“A này! Đây là ai thế?”_Kaito cầm một bức ảnh lên.

“Chị tôi.”

Anh ta huyết sáo.

“Xinh nhỉ?”

“Chị tôi lai Anh nhiều hơn.”

“Tên gì thế?”

“Syrena.”

“Syrena? Cô còn em trai hay em gái nào không?”

“Còn. Em trai. Tại sao anh hỏi vậy?”_Nhỏ ngạc nhiên.

“Em trai cô tên Natasy đúng không?”

“Sao anh biết.”

“Tên theo vòng. Syrena-Renata-Natasy.”_Kaito nháy mắt.

“Anh thông minh hơn tôi tưởng đấy.”_Nhỏ đảo mắt và bắt đầu đi về phòng mình.

“Đùa à? Một mình cô ở cả căn nhà này sao?”

“Quần gia ngày mai mới đến. Còn nữa, thứ nhất, đây là phòng tôi, nghiêm cấm xâm nhập dưới mọi hình thức. Anh có thể ở các phòng còn lại. Thứ hai, đừng để bà quần gia thấy anh ở đây nếu không tôi sẽ gặp rắc rối, được chứ?”

“Không khó để làm lắm. Nhưng với điều kiện thứ nhất, lỡ tôi đói quá mà cô cứ ở lì trong phòng thì làm thế nào?”

“Anh nghĩ tôi sẽ đi ngược lại với hợp đồng?”_Nhỏ nhướn mày. “Không bao giờ có chuyện đó, vậy yên tâm đi.”

Renata đóng cánh cửa lại cái rầm. Quăng chiếc túi xách lên giường, nhỏ vùi mặt vào gối nghe tiếng róc rách của thác nước nhỏ dưới vườn. Đường như nhận ra điều gì đó, Renata ngồi dậy, bước ra cửa sổ và nhìn chằm chằm xuống khu vườn đầy hoa.

Hít một hơi sâu, nhỏ đưa tay lên, từ cái thác những bong bóng nước từ từ dâng lên và tiến về cửa sổ phòng Renata.

“Mình vốn là một thứ không-hắn-là-người rồi.”_Nhỏ thở dài, đùa nghịch với những bong bóng nước đó.

Sáng hôm sau.

Mới bước vào phòng ăn nhỏ muốn té xỉu tại chỗ.

Trên bàn bày la liệt những món ăn ngon lành từ trứng omlet, bánh mì, bít-tết, nước cam, bánh kem, blah...blah...blah. Món nào cũng tỏa ra mùi thơm phức, cái bàn ăn gần như tỏa sáng làm nhỏ đứng không vững nữa.

“Hi! Buổi sáng tốt lành!”_Kaito cười. Anh ta đang mặc một chiếc tạp dề trắng bên ngoài bộ đồng phục. Mái tóc đen dày được chải cẩn thận và đôi mắt sâu thẳm nhìn nhỏ với vẻ rạng rỡ.

“What the....Anh nấu tất cả những thứ này sao?”_Renata trợn trừng mắt.

“Thật là một kiểu chào buổi sáng độc đáo.”_Kaito đảo mắt. “Phải. Tại chờ hoài không thấy người quản gia tới, còn tôi không muốn cô lết đến trường với cái bụng rỗng.”

“Đa tạ lòng tốt. Anh không bỏ độc vào đấy chứ?”

“Nghĩ sao vậy.”_Anh ta gõ cái muôi lên đầu nhỏ. “Tôi đi đầu độc người hiến máu ỉnh làm gì?”

Nhỏ chột khựng lại.

“Ahhh....hiểu rồi.”_Renata gật gù.

“Hiểu gì?”

“Lý do anh nấu những thứ này là anh muốn “vỗ béo” tôi chứ gì?”_Nhỏ liếc xéo.

“Thế cô tính cho tôi lấy thứ máu của người còm cõi à. Kém chất lượng lắm.”_Kaito lè lưỡi. “Giờ thì ăn đi nếu không tôi sẽ nhét đấy!”

Nhỏ ậm ừ rồi ngồi xuống ăn thử. Rất ngon.

“Cái này anh nấu thật không?”

“Tôi nói dối làm gì? Mau lên còn đi học.”

“Anh làm như mẹ tôi ấy.”

“Không dám nhận.”_Nhỏ thấy rõ Kaito đang cười mỉa mình.

Nhỏ cau mày và cầm cái ăn cho bỏ ghét.

Sau một thời gian....

“Eh....thật đáng nể. 10 phút đã ăn hết từng ấy à.”

“Khi còn ở Anh tôi luôn phải giữ phép tắc, nhưng sang đây rồi...cần gì ngại nào.”_Nhỏ cười toe toét và đứng dậy rửa mặt. “Dọn đi!”

“Miệng như cái bô ấy.”_Kaito lăm bằm.

Nhỏ ngước ra lè lưỡi.

“Thế thì tại anh như cái toilet í!”

“Cô...”_Anh ném cái khăn lau bàn nhưng nhỏ né được.

“Định vị kém quá cơ.”

“Được rồi...cô muốn chơi?”_Anh ta bỏ tạp dề ra và xách cặp lên.

“Anh định làm gì?”

“Cho cô biết đi tàu lược siêu tốc là thế nào chứ còn gì?” _Kaito nói rồi cầm lấy tay nhỏ mà phóng như điên ra khỏi nhà.

Biết là tốc độ của Vampire rất nhanh nhưng thế này thì.....nhỏ có cảm giác là da mặt mình muốn rớt hết ra ngoài và cơn buồn nôn bắt đầu dậy lên.

Sau vài phút tưởng như kéo dài vô tận ấy, Kaito quăng nhỏ trước cổng trường cùng lúc nhỏ bắt đầu chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

“ANH....ĐỒ ĐÁNG GHÉT!” _Renata hét khi bước ra.

“Nhỏ cái miệng một tí. Ở trường này tôi khá nổi đấy...một con nhóc như cô sẽ gặp rắc rối nếu la hét với tôi như vậy.” _Anh ta đề đầu nhỏ xuống khi vài học sinh bắt đầu nhìn.

Nhỏ nguyên rửa bằng tiếng La tinh.

“Thông thái nhỉ? Đừng nghĩ nói tiếng La tinh thì tôi sẽ không hiểu. Giờ thì vào văn phòng trình diện mau lên.” _Kaito đá nhỏ đi.

“Về nhà rồi biết.” _Nhỏ lăm bằm và bước về phía cửa văn phòng trường.

Chào đón Renata là một cô giáo rất xinh đẹp với mái tóc đen dài.

“Xin chào. Em là Scarlett Renata đúng không?” _Cô ấy mỉm cười.

“A...ạ.” _Nhỏ ấp úng.

“Cô là Kaburagi Ume. Hiệu trưởng trường Le Meilleur này. Mời em ngồi.”

“Cảm ơn cô.” _Nhỏ trả lời rồi ngồi xuống, lòng không hiểu tại sao một người Nhật lại đặt tên của trường mình theo tiếng Pháp. Le Meilleur có nghĩa là “tốt nhất” và điều đó cũng nói lên về học sinh ở nơi đây. Tất cả đều là tổng hợp những thứ tốt nhất và Renata bắt đầu nghi ngờ làm quái nào mà Kaito có thể vào được trường này.

“Em đã tốt nghiệp trường tư thục St Peter’s ở London. Là học sinh xuất sắc nhiều năm liền. Thật tuyệt.”

“Cảm ơn cô.”

“Tại sao em lại trở về Nhật Bản?”

“Em muốn thử học tập ở nơi mẹ em sinh ra và lớn lên.”

“Ba mẹ em...chà...rất có thể lực đấy.”

“Em hy vọng điều đó sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học tập của em tại đây.”

“Không sao. Cô mong là không ai nhận ra cái họ Scarlett.”

“Em nghĩ là không ai biết đâu ạ.”

“Được rồi. Em sẽ học lớp 10A do cô Hasaki Yumi chủ nhiệm. Chúc em may mắn trong ngày đầu, Scarlett.” _Cô Kaburagi mỉm cười.

“Vâng. Em cảm ơn cô.” _Nhỏ cúi đầu rồi bước ra ngoài. Cô hiệu trưởng rất tốt nhưng có gì ở cô khiến nhỏ lo sợ.

“Đành vậy. Chỉ mong cho học sinh ở đây có lòng từ bi.” _Renata thì thầm cầu nguyện cho buổi học đầu tiên của mình

3. Chương 3

Sau khi gặp giáo viên chủ nhiệm của mình, Renata thật sự thấy hạnh phúc.

Cô Hasaki Yumi là một người rất thân thiện và dễ thương. Cô có mái tóc nâu ngắn và đôi mắt màu xanh ngọc bích luôn lấp lánh khi cười. Nhỏ nói chuyện với cô rất thoải mái, có thể do cô cũng cỡ tuổi chị Syrena.

“Scarlett này, em là một cô bé rất tuyệt nhưng có chuyện này cô phải cảnh báo em.”_Cô ấy nói khi đang đưa Renata về lớp.

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Lớp 10A. Tuy là lớp giỏi nhất khối lớp 10...nhưng học sinh quậy thì không thiếu. Cô từng phải đi gặp bác sĩ tâm lý mấy lần khi đầu tiên đến dạy tại lớp đó đấy.”_Cô Hasaki đỏ mặt. “Các bạn ấy rất hay chọc học sinh mới, nhưng nếu nhanh chóng chứng tỏ được mình xứng đáng, em sẽ hòa hợp được nhanh thôi.”

“V...vâng.”_Nhỏ rùng mình.

Cô giáo mở cửa và nhỏ suýt bị cuốn tập bay vào mặt.

“Kazuma! Giỡn kiểu gì vậy?!”_Cô Hasaki hét, vẻ dịu dàng này giờ biến mất.

Nhỏ chết trân.

“Em xin lỗi! Định ném thẳng

Kagetsu!”_Một cậu con trai hét lên.

“Người lớn chút đi! Hôm nay lớp ta có bạn mới đấy!”

Cả lớp bắt đầu ầm lên khi thấy Renata bước vào.

“Wow! Xinh ghê ta!”

“Đeo kiếng chắc học cũng dữ lắm hả?”

“Tên gì vậy?”

“M...mình tên là Scarlett Renata, du học sinh từ Anh quốc.

Mong các bạn giúp đỡ trong thời gian đầu.”_Nhỏ cúi gằm mặt, sự hồi hộp làm tim nhỏ như muốn văng ra ngoài.

Làm ơn đừng ai biết. Làm ơn....

“Scarlett Renata? Tên đẹp nhỉ?”_Mọi người bắt đầu xì xầm.

Tạ ơn trời không ai nhận ra.

“Em ngồi bàn gần cuối nhé?”

“Vâng.”_Nhỏ nói rồi cúi mặt đi thẳng.

Khi đi được nửa đường, Renata thấy một thằng đang ngáng chân nó ra giữa đường. Với tính cách hay ngưỡng của mình, nhỏ sẽ nhẹ nhàng bước qua, nhưng tên đó có gì rất đáng ghét. Cậu ta có mái tóc nâu chocolate mềm mại, đôi mắt đen lầy với cái nhìn khiêu khích. Hắn nở thêm một nụ cười nửa miệng làm tăng vẻ tinh ranh của mình. Nếu không vì những đặc điểm đáng ghét đó, có lẽ nhỏ đã nghĩ hắn thật đẹp trai.

“Cậu có thể bỏ chân ra không?”_Renata nói.

“Nếu không thì sao?”_Cậu ta lè lưỡi.

“Thì...”_Nhỏ nói và đạp thẳng lên chân hắn ta mà đi qua.

“ARGHHHHH!!!! Con nhỏ này! Muốn chết hả?!”_Hắn hét lên.

“Không. Còn yêu đời lắm.”_Renata ngồi vào chỗ của mình, cách tên đó một bàn.

“Takeado! Không được gây mất trật tự!”_Cô Hasaki nói.

Cậu ta cau mày và ngồi xuống trong khi nhỏ cười khúc khích..

Giờ học diễn ra khá suôn sẻ cho đến giờ ra chơi.

“Ê con nhỏ kia! Ai ày hồi nãy giẫm chân tao?”_Cái tên

Takeado đó đi xuống chỗ tôi cùng với mấy thằng bạn của hắn.

“Ai là nhỏ kia?”

“Mày đó!!!”_Hắn hét lên và túm lấy tay Renata.

“Cái đường nó sao thì tôi đi vậy!!!!”_Nhỏ cũng hét lại.

“Takaedo, thôi đi.”_Một giọng nữ cất lên, nhỏ quay lại.

Một cô gái cực kì dễ thương đang đứng đó. Mái tóc nâu đỏ dài xõa xuống nhẹ nhàng, khuôn mặt trắng hồng và đôi mắt nâu dịu dàng. Bạn ấy mỉm cười nhẹ nhàng và

Takaedo lập tức buông tay nhỏ ra.

“Lần này là vì cậu, Himawari.”_Taekado lăm bầm rồi quay ra ngoài, nhỏ thấy cậu ta đang đỏ mặt. Uh oh!

“Xin chào, mình là Wagesa Himawari.”_Cô ấy cười.

“Scarlett Renata....”_Nhỏ ấp úng.

”Cậu cứ gọi mình là Himawari nếu muốn, mình cũng có thể gọi cậu là Renata chứ?”

“Đ...được thôi.”

Himawari ngồi xuống ở bàn trước mặt nhỏ.

“Cậu đeo kính cả khi ở Anh à?”_Cô ấy hỏi.

“Ồ uhm. Vậy nên khi ở Anh mình cũng hay bị chọc.”_Nhỏ cười.

“Thế khi dự dạ tiệc ở lâu đài thì sao?”

Renata đánh rơi cây bút xuống sàn.

“Cậu....”_Nhỏ lắp bắp.

“Mình biết cái họ Scarlett.”_Himawari vẫn cười hiền. “Hầu tước Scarlett Edward, đứng thứ hai trong hàng ngũ kỹ sĩ Anh quốc. Cậu là một trong ba người con của ông ấy, một đóa hồng Anh quốc, đúng không?”

“....”_Nhỏ không biết nói gì hơn.

“Yên tâm. Mình sẽ giữ bí mật chuyện này.”_Himawari nháy mắt.

“Chúng ta là bạn mà.”

Cậu ấy đưa tay ra.

“Cảm ơn cậu.”_Renata bắt tay cô bé.

Himawari cười và bắt đầu kể cho nhỏ nghe những câu chuyện về mọi người trong trường.

“Thằng vừa gạt chân cậu là Taekado Ryo. Cậu ta là một trong những học sinh ương bướng nhất trường này đấy. Ba mẹ cậu ta rất giàu và hiếm khi ở nhà, có lẽ điều đó khiến cậu ấy trở nên cộc cằn như vậy.”_Cô ấy thở dài.

“Sao cậu biết rõ về hắn ta thế?”

“Mình lớn lên cùng cậu ấy mà.”

“Wow. Mà ý cậu là gì khi nói “một trong những người ương bướng nhất”? Không lẽ ngoài cậu ta a còn ai nữa hả?”_Nhỏ hỏi.

“Uhm. Ngoài cậu ta còn 3 người nữa. Một là Kimihiro Yuuki.

Cậu ấy là người đứng thứ ba, trước Ryo. Học lớp 11, đội trưởng đội bóng rổ, nhà giàu, blah..blah..blah. Người đứng thứ hai là...uhm...”_Himawari chột chững lại.

“Là ai?”

“Là mình.”_Mặt cô ấy đỏ lên.

Nhỏ cảm thấy hàm của mình đang rớt cái cách xuống sàn.

“Cậu?!?!?”_Renata trợn mắt.

“Thực ra thì...”_Himawari ngượng ngịu vuốt tóc ra sau. Cậu ấy quá xinh để là người ương bướng thứ hai trong trường. “...khi đi học mình sẽ không gây rối gì...nhưng ra khỏi trường...cậu không nên biết mình lúc đó như thế nào...”

“Cậu không cần kể đâu.”_Nhỏ xám mặt. “Thế còn người thứ nhất là ai?”

“Người đứng nhất, cũng là người quyền lực và nổi tiếng nhất....Hanagawa

Kaito. Học sinh lớp 12.”_Himawari nói cái tên đó như niệm thần chú.

Nhỏ thấy đất dưới chân mình như nứt toác ra. Tên cầm đầu của trường này lại là anh ta sao? Oh my gods.

“Anh ta rất ít khi xuất hiện, cả bọn mình cũng không hay gặp

người đó trừ vài lúc họp để thiết lập nội quy trường, nên cơ hội để cậu gặp anh ta không lớn đâu.”_Cô bạn phẩy tay.

Đúng lúc đó....

“SCARLETT RENATA!!!”_Ai đó hét lên. Nhỏ quay ra và tái mặt.

Kaito đang đứng trước cửa lớp và vẫy vẫy nhỏ. Mọi người xung quanh lộ rõ vẻ ngạc nhiên và sợ hãi.

“Cô điếc hay sao mà nãy giờ gọi không nghe vậy? Ra đây!”_Anh ta cứ đứng ngoài đó vẫy vẫy. Nhỏ điên lên.

“Tôi không phải chó của anh nhé!!!”_Renata hét trở ra.

Himawari, à không, mọi người từ trong lớp đến ngoài hành lang há hốc mồm.

“Hay nhỉ? RA ĐÂY NGAY!!!!”_Kaito hét.

“KHÔNG!”_Nhỏ hét lại. Không hiểu sao lúc đó Renata lại gan dạ đến thế.

“Được rồi...tối nay về cô sẽ biết...”_Anh ta lăm bầm rồi bỏ đi.

Nhỏ khụy xuống, sự gan dạ biến đi đằng nào. Kì này chết chắc rồi. Cùng lúc đó, tên Takeado bước vào.

“Ghe nhỉ? Cãi lại anh Hanagawa. Coi bộ tôi không cần xử cô làm gì ệt.”_Hắn ta cười khẩy.

“Cậu..Renata...cậu biết Hanagawa hả?”_Himawari vẫn còn há hốc mồm.

“Một tí...”_Nhỏ thì thào.

Mọi người bắt đầu tản ra và xì xầm về việc khi ra về nhỏ sẽ bị bầm dập thế nào. Hanagawa Kaito không phải hạng vì là con gái nên không đánh đâu.

“Khỉ thật.”_Renata lăm bầm rồi lấy tay ôm đầu.

4. Chương 4

Giờ ra về, Kaito bước ra chỗ hẹn với Renata mà cậu đã ghi ra một tờ giấy, long tự nhủ thấy con bé đó sẽ gỡ đầu nó vài cái vì tội nói mà không nghe. Khi bước tới gần khu vườn hoa nhỏ sau trường, Kaito chợt khựng lại.

Ai đó đang hát....là Renata?

“Regrets collect like old friends (Sự ân hận như người bạn cũ)

Here to relive your darkest moments (Đến đây để giải thoát thời gian tăm tối của bạn)

I can see no way, I can see no way (Tôi không thể thấy con đường nào cả)

And all of the ghouls e out to play (Và những hồn ma đều tới để vui đùa)

And every demon wants his pound of flesh (Mỗi con quỷ đều muốn xác thịt của con người)

But I like to keep some things to myself (Nhưng tôi muốn giữ một cái gì đó ình)

I like to keep my issues strong (Tôi muốn giữ ình mạnh mẽ)

It’s always darkest before the dawn” (Luôn luôn tăm tối trước khi bình minh đến)

Giọng hát nhẹ nhàng, con bé hát hay vậy sao?

“Này! Sao lại ngồi hát một bài buồn thảm như vậy hả?”_Kaito bước ra.

Renata ngừng bật. Mặt đỏ lên.

“Đó chỉ là phần đầu bài hát thôi!”_Con bé cau mày.

“Thế hát tiếp tôi nghe nào.”

“Tôi...ngại lắm...”

“Vớ vẩn. Tôi cứ có phải ai đâu mà cô ngại? Không có ai đến nghe đâu. Tiếp đi. Nếu không tôi sẽ xử cô về tội lúc này.”_Kaito nói rồi ngồi xuống cạnh nhỏ.

Renata cau mày và hít vào một hơi.

“And I’ve been a fool and I’ve been blind (Tôi đã luôn ngu ngốc và mù quáng)

I can never leave the past behind (Tôi không thể từ bỏ quá khứ của mình)

I can see no way, I can see no way (Tôi không thể thấy con đường nào, không con đường nào cả)

I’m always dragging that horse around (Tôi chỉ luôn cưỡi con ngựa chạy vòng quanh mà thôi)

And our love is pastured such a mournful sound (Và tình yêu của chúng ta bị gặm nhấm trong khúc nhạc thê lương)

Tonight I’m gonna bury that horse in the ground (Nhưng đêm nay tôi sẽ chôn chú ngựa xuống đất)

So I like to keep my issues strong (Để tôi giữ cho bản thân mình mạnh mẽ)

But it’s always darkest before the dawn (Nhưng nó luôn luôn tăm tối trước khi bình minh đến)

Shake it out, shake it out, shake it out, shake it out, ooh woah (Vậy nên hãy rũ bỏ, rũ bỏ)

Shake it out, shake it out, shake it out, shake it out, ooh woah (Vậy nên hãy rũ bỏ, rũ bỏ)

And it’s hard to dance with a devil on your back (Thật khó để nhảy múa khi có con quỷ trên lưng bạn.

So shake him off, oh woah...” (Vậy nên hãy rũ bỏ nó....)

Kaito bắt đầu gà gât. Khỉ. Giọng con bé dễ ru ngủ người ta quá.

“Sao cô hát được như vậy?”

“Chị tôi học ở Đại học Nghệ thuật Leeds.

Chị ấy hay luyện thanh cho tôi cũng như em trai.”_Nhỏ trầm ngâm.

“Hèn chi...”

“Anh không định xử tôi gì sao?”

“Khỏi. Vậy là được rồi. Về thôi.”_Kaito nói rồi kéo tay nhỏ dậy.

Họ rời đi mà không biết ở phía cuối khu vườn có một chàng trai đã đứng đó từ lúc nào.

“Giờ này chắc bà quản gia đã đến rồi. Anh tự tìm cách mà chuồn lên lầu đi nhá.”_Nhỏ nói.

“Yên tâm. Tôi giỏi đào tường khoét vách lắm.”_Anh nháy mắt rồi chuồn đi.

Nhỏ thở dài và mở cửa ra.

“Renata, chào hoàng yến nhỏ của vú!”_Người nữ mẫu ôm chầm lấy nhỏ. Bà ấy tên Quinn, đã chăm sóc nhỏ từ bé đến giờ nên nhỏ thật sự rất yêu quý bà.

“Chào nữ mẫu! Người khỏe không?”

“Tất nhiên rồi. Ta nhớ con lắm! Syrena và Natasy ở nhà cũng vậy.”

“Vậy à?”_Nhỏ khá ngạc nhiên vì từ trước đến giờ Syrena và Natasy than thiết với nhau hơn là than với nhỏ.

“Con sống một mình bên này thế nào?”

“Dạ, cũng không tệ ạ.”

“Thật tình, tự nhiên đang yên ổn ở Anh mà lại đòi qua đây.”

“Con không hối hận đâu ạ.”_Nhỏ cười.

“Được rồi. Lên lầu tắm rửa đi rồi vú dọn cơm cho.”_Bà Quinn cười hiền.

Renata xách cặp lên lầu thì đụng ngay Kaito.

“Anh làm gì mà đứng trước phòng tôi vậy?”_Nhỏ nói thầm, cau mày lại.

“Hoàng yến nhỏ luôn kia đấy!”_Anh ta cười mỉa. Rõ ràng là đứng nghe rộm nãy giờ.

“Kệ tôi!”_Renata nói rồi gạt Kaito qua một bên.

“Khó ưa!”

“Anh cũng vậy thôi.”

“Này. Cô quên nghĩa vụ của mình rồi à?”

“Nghĩa vụ gì?”

“Người hiến máu.”_Kaito đảo mắt.

Nhỏ trắng bệch ra.

“Ồ uhm...”

“Vào phòng cô đã.”_Anh đạp nhỏ vào phòng.

“Nhẹ chân thôi chứ!”

“Cách dùng từ mới hay làm sao!”

“Thế giờ làm sao anh lấy máu được.”

“Thế cô muốn tôi lấy ở tay hay cổ?”-Kaito cười rồi dung tay vuốt tóc nhỏ một cách ám muội.

Renata tái mặt.

“Tay đi.”_Con bé đưa tay ra.

“Được thôi. As your wish.”_Anh cười và nắm lấy cổ tay Renata. Nhỏ run lên sợ hãi.

Kaito chợt nhìn chăm chăm vào mắt nhỏ.

“Mắt cô...đổi màu...”

“Eh?”_Renata ngạc nhiên vì câu hỏi lảng vảng.

“Từ hôm qua tới giờ tôi để ý điều này rồi. Lần đầu tôi gặp cô, mắt cô có màu xám như bây giờ. Nhưng sang nay khi ngồi ăn sáng thì nó có màu xanh dương, lúc cô nói chuyện với Wagesa Himawari thì còn lấp lánh lên nữa chứ, sau khi tôi gọi cô thì nó lại thành xanh đen. Thế là thế nào?”_Kaito nhướn mày.

“Anh để ý kĩ thế? Chẳng ai rồi hơi mà chú ý đến những màu gần gần giống nhau thế đâu!”

“Giác quan vampire nhạy bén hơn. Nào, nói đi.”

“Ba chị em tôi ai cũng bị vậy cả. Màu sắc trong mắt chúng tôi phản ánh tâm trạng. Ba tôi bảo đó là món quà của Thượng đế.”_Nhỏ đỏ mặt.

“Chị em cô đều bị vậy?” “Ừ. Nhưng Syrena màu mắt đổi theo hướng những màu nóng, từ đỏ sang hồng, rồi tím. Còn em trai tôi thì đổi từ nâu nhạt đến vàng mật ong.”

“Ghê nhỉ?”_Kaito nhướn mày.

“Nhưng không ai thường để ý đến điều bất thường đó cả. Tôi không chịu đeo kính áp tròng một phần cũng vì không muốn người ta chú ý đến sự thay đổi màu sắc.”

“Vậy là từ nay tôi có thể biết cô đang cảm thấy thế nào...thú vị thật.”

“Này!”

“Được rồi! Trở lại việc chính. Đưa tay đây.”

Nhỏ rụt rè đưa tay ra và Kaito nhẹ nhàng cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên cổ tay nhỏ.

Chỉ là một nụ hôn bình thường như ngày đầu gặp mặt, nhưng nhỏ thấy mặt mình nóng lên. Mái tóc đen dày của Kaito dường như mang một vẻ bí hiểm vào đêm, tương phản rõ rệt với làn da trắng muốt. Renata phải nói rằng anh ấy không hẳn là đẹp nhưng rất hoàn hảo như một bức tượng La Mã cổ đại.

Họ giữ tư thế đó trong vài giây và Kaito thả tay nhỏ ra.

“Xong!”_Anh ta cười toe toét.

“Hả?”

“Tôi nói là xong. No rồi.”_Kaito liếm mép.

“Tôi còn chẳng cảm thấy gì!”

“Cảm thấy để cho cô la hét âm trời à? Giao kèo nói rõ là tôi sẽ không làm đau cô mà.”

“Oh...”_Nhỏ thì thầm.

“Tôi đi đây.”

“Đi đâu?”

“Hẹn hò. Không được sao? Cũng phải có một vài thói quen của người bình thường chứ.”_Kaito cười rồi leo lên cửa sổ.

“Đi bằng đường cửa sổ sao?”_Nhỏ nhướn mày.

“Không chết đâu mà lo.”

“Ai thèm lo. Đi nhanh trước khi tôi giúp anh bằng cách đạp chân đấy.”

“Được rồi. Mà này, tôi đi hẹn hò với Matsuzaka Arita đấy. Biết không? Hoa khôi trường mình.”

“Tôi đã hỏi đâu mà khai? Anh đi với ai liên quan quái gì đến tôi? Đi mau.”_Nhỏ lăm bầm.

“Tạm biệt.”_Kaito nói rồi nhảy xuống, nhỏ nghe một tiếng “thịch” nhẹ nhàng.

“Chả liên quan gì đến mình cả.”_Nhỏ nghĩ thầm.

“Có thật vậy không nhỉ?”

“And I’m damned if I

do and I’m damned if I don’t

So here’s to drinks in the dark at the end of my road

And I’m ready to suffer and I’m ready to hope

It’s a shot in the dark and right at my throat

Cause looking for

heaven, for the devil in me

Looking for heaven,

for the devil in me

Well what the hell I’m gonna let it happen to me”

Nhỏ lại ngân nga bài hát của mình trong mà đêm tĩnh lặng....

5. Chương 5

“Ê! Cô sao thế?”_Kaito hỏi trên đường đi học với nhỏ vào sáng hôm sau.

“Sao là sao?”

“Trông cô như sắp chết đến nơi ấy.”

“Chắc tại tối qua ngồi xem bài ôn Văn.”_Nhỏ gà gật.

“Vở Romeo và Juliet ấy hả?”

“Uhm.”

“Cô chưa từng đọc cái đó sao?”

“Ngược lại. Khi ở Anh tôi từng đóng vai Juliet trong vở kịch của trường đấy.”

“Thế xem lại làm gì nữa?”

“Cho chắc thôi...”

“Không lẽ tò mò về chuyện tôi đi hẹn hò nên không ngủ được?”

“Điên à?”

“Tùy cô.”_Kaito cười ranh mãnh.

“À Kaito này, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“18.”

“Anh 18 được bao lâu rồi?”

“100 năm? Tôi không nhớ nữa.”_Anh trả lời không chút ngại ngùng.

Nhỏ rung mình.

Vừa bước vào trường, mọi người đã bắt đầu xì xầm khi thấy nhỏ đi với Kaito. Hay thật.

“Đứng cách tôi....10m. Mau!”_Nhỏ thì thào.

“Tôi không thích đấy.”_Kaito nói rồi đi sát vào nhỏ hơn.

“Anh muốn chết mà!”_Renata hét.

“Mọi người đang nhìn đấy!”

Nhỏ khựng lại và thấy vài người đang xì xầm.

“Đáng ghét.”

“Đó là hậu quả của việc người đứng đầu trong trường này đấy.”_Kaito mỉa mai.

Nhỏ định đáp lại thì...

“Xin chào, em là Scarlett Renata đúng không?”_Một giọng nói vang lên.

Renata và Kaito quay lưng lại.

Wow. Nhỏ cảm thấy má mình nóng lên, hơn cả lúc tối qua. Một cậu trai đang đứng đó và mỉm cười “nụ cười chết người” với nhỏ. Mái tóc bạch kim ánh lên trong nắng, đôi mắt tím kì lạ, từng đường nét trên khuôn mặt cậu ấy đều thật tuyệt vời và đáng yêu.

“Anh là Kimihiro Yuuki. Anh đã nghe em hát ở vườn trường ngày hôm qua.”_Anh ấy lại cười. Tim nhỏ như lỡ mất một nhịp.

“Ồ...dạ...ơ...”_Nhỏ lúng túng. Kaito huých tay nhỏ một cái.

“Yuuki? Xuống đây làm gì? Chẳng phải nhóc cũng thích “mai danh ẩn tích” lắm mà.”_Kaito gọi tên anh ấy tỉnh bơ.

“Em vẫn hay xuống kiểm tra học sinh mới mà.”_Kimihiro điềm đạm.

“Vây sao? Kiểm tra học sinh mới cơ à?”_Kaito nhướn mày, trông có vẻ khó chịu.

“Chúng ta đều vậy cả mà.”

“2 người nói gì tôi không hiểu?”_Nhỏ lúng túng.

Mọi người xung quanh lại bắt đầu xì xào.

“Đi thôi, Renata.”

“Ồ hay!”_Nhỏ kêu khi bị Kaito lôi xềnh xệch đi.

“Anh bị làm sao thế?!”

“Tôi muốn cô tránh xa thằng đó ra.”

“Tại sao?!”

“Cô không thấy màu mắt hắn à?”

“Màu tím đẹp mà. Ngoài Syrena ra tôi chưa thấy mắt ai có màu tím như vậy nữa.”

“Đồ ngốc! Màu mắt đó là sản phẩm của cặp kính áp tròng xanh lơ đấy!”_Kaito gắt.

Nhỏ sững sờ.

“Màu xanh...vậy nghĩa là...”

“Màu mắt thật sự của hắc là màu đỏ.”

Renata nhớ lại ngày đầu gặp Kaito, màu mắt anh ta lúc đấy cũng có màu đỏ. Nhưng khi uống máu thì nó trở lại màu xanh lá như thường....không lẽ....

“Ý anh....Kimihiro..là...uhm...”

“Phải. Hắc ta cũng là một vampire! Nhưng không phải dòng True-Ancestors như tôi đâu!”

“Chứ là gì?”

“Death Apostles. Không phải vampire thuần chủng, hắc BỊ biến thành vampire.”

“Làm sao thành vampire được?”

“Khi bị cắn.”

“Thế sao tôi không bị?”

“Người hiếm máu là khác, hiểu chưa?”_Kaito đảo mắt.

“Anh nghĩ Kimihiro sẽ hại tôi?”

“Không biết. Nhưng Death Apostle không bị lệ thuộc vào các luật lệ như chúng tôi đâu. Chúng hút máu bất kì ai chúng thích.”

“Thế thì mọi người chết hết mất.”

“Tất nhiên cũng phải có liều lượng. Nếu chúng tàn sát quá nhiều hoặc để lộ thân phận thì hoàng tộc True-Ancestors sẽ ra tay.”

“Vampire cũng có hoàng tộc?”_Nhỏ ngạc nhiên.

“Những người đi thi hành luật lệ. Phải. Chúng tôi có.”

“Đáng sợ nhỉ?”_Renata thì thảo rồi chợt nghĩ ai là người quản lý những người có siêu năng lực như cô.

“Nói chung càng ít tiếp xúc với hắc càng tốt. Màu mắt của các Dead Apostle thường là màu đỏ, còn của True-ancestor chỉ có màu đỏ khi đói thôi, cô cứ thế mà phân biệt.”

“Ồ...uhm.”

“Tối lớp cô rồi này. Đừng quên những gì tôi dặn.”

“Biết rồi.”_Nhỏ đảo mắt và đi vào lớp.

“Renata! Xin chào!”_Himawari cười khi thấy nhỏ, cô bạn lúc đó đang nói chuyện với Takaedo Ryo.

“Chào Himawari!”_Nhỏ nói rồi ngồi xuống bàn mình.

“Này! Cô là gì của đại ca Hanagawa thế?”_Takeado quay xuống.

“Kaito ấy hả? Người quen thôi.”_Nhỏ nói dối.

“Cô gọi Hanagawa bằng tên sao?”_Takeado trợn tròn mắt.

“Anh ta cũng vậy thôi.”

“Renata này, chưa ai kể cả tội mình dám gọi anh ấy bằng tên cả.”_Himawari ngạc nhiên.

“Vậy à? À mà Matsuzaka Arita là ai thế?”_Nhỏ hỏi.

Himawari và Takaedo cùng tái mặt.

“Trời ơi! Đừng gọi tên tùm lum như thế!”_Hamawar có vẻ hoảng hốt.

“Tại sao?”

“Cô ta cần được dạy dỗ về nội quy trường đây. Tôi trích một đoạn cho nghe nhé! Điều 5 bộ luật của trường ghi rõ: “Không ai được phép tùy tiện gọi tên những nhân vật quan trọng trong trường trừ phi nằm trong top 10 học sinh đứng đầu.”_Takeado liếc thoáng.

“Bộ luật kì cục. Mà đó là ai vậy?”

“Chị ấy là người đứng thứ 5 đây. Bạn gái của Hanagawa, lớp 12, ngoại lệ duy nhất trong trường.”

“Là sao?”_Nhỏ cuộn cuộn những lọn tóc của mình

“Này nhé! Trường mình là Le Meilleur nghĩa là tốt nhất.

Những học sinh ở đây đều phải thật hoàn hảo, nhưng Matsuzaka là một ngoại lệ. Chị ấy xinh đẹp và học giỏi nhưng gia đình không giàu, do thành tích học tập quá khủng nên chị ấy mới được đặc cách vào đây đây.”_Takaedo nói.

“Chuyện tình của chị ấy và anh Hanagawa cũng được xem là “cổ tích thời hiện đại” trong trường này đây. Lúc đầu họ cãi nhau dữ lắm nhưng rồi dần dần trở thành một cặp. 2 người đó được gọi là Kairita đây.”

“Ghe nhỉ?”_Nhỏ ngạc nhiên, không biết cái chị Matsuzaka đó có thật sự biết Kait là thứ gì không. Tuy nhiên, trong lòng nhỏ thấy không vui.

“Nếu có dịp, tụi này sẽ chỉ cho. Matsuzaka cũng hay xuống gặp Himawari lắm.”_Takaedo nói.

“Thế còn Kimihiro-san?”_Renata sức nhớ ra.

“Kimihiro Yuuki? À anh ấy cũng khá kín tiếng nhưng rất hòa đồng và vui vẻ.”_Himawari nói.

“Nếu mình không lầm thì anh ấy hồi nãy đã bắt chuyện với mình.”

“Chuyện đó cũng dễ hiểu. Anh ấy luôn đến chào các học sinh mới.”

“Anh ấy có vẻ...tốt.”

“Kimihiro-san chưa bao giờ gây hấn với ai cả.”_Takaedo nói.

“Nhưng nếu cần thì anh ấy đánh nhau không tồi đâu.”

Chúng tôi còn ngồi bàn về họ đến khi chuông reo vào lớp.

“Được rồi! Hôm nay lớp ta lại có học sinh mới đây!”_Cô Hasaki nói. “Cậu ấy là học sinh trao đổi, sẽ học với chúng ta trong vòng 1 tuần.”

Cả lớp bắt đầu xì xầm.

“Bạn ấy từ Anh tới, và có một điều đặc biệt là cậu ấy nhỏ hơn các em một tuổi nhưng học nhảy lớp. Vào đây đi em!”_Cô Hasaki gọi.

“Eh...khoan đã.”_Nhỏ nghĩ thầm. “Đến từ Anh quốc? Nhỏ hơn một tuổi?”

Renata như bị sét đánh.

Bước vào lớp là một cậu nhóc với mái tóc vàng óng như nắng và đôi mắt màu nâu mật ong tuyệt đẹp.

Cả lớp hét lên và quay lại nhìn chằm chằm Renata.

Phải. Bất kỳ ai cũng có thể thấy được sự giống nhau của từng đường nét trên khuôn mặt 2 người, tuy nhiên, ở Natasy, những đường nét đó trông hoàn hảo và đáng yêu hơn.

“Xin chào mọi người, em tên là Scarlett Natasy, học sinh trao đổi từ Anh. Mong mọi người giúp đỡ trong thời gian đầu.”_Cậu nhóc mỉm cười rồi nhìn chằm chằm vào Renata. “Xin chào, chị...”

Chưa nói hết câu, cậu ta đã đi xuống và ngồi bàn ngay sau lưng nhỏ.

“Natasy? Em làm gì ở đây?”

“Em là học sinh trao đổi mà.”

“Em rời Anh quốc một tuần cơ à? Còn Swayne thì sao?”

“Swayne là người bảo em nên tham gia chương trình trao đổi đấy.”_Thằng bé cười tươi rói khi nhắc đến vị hôn thê của mình.

Nhỏ rên rỉ. Buổi học đó bắt đầu bằng những tiếng xì xầm và kết thúc bằng những lời ca tụng vẻ đẹp thiên sứ của Natasy.

“Wow! Hai chị em người giống nhau thật! Chỉ khác màu tóc và mắt thôi.”_Himawari cười.

“Cảm ơn chị! Chị Renata không làm phiền mọi người chứ?”_Thằng bé hí hửng.

“Em có ý gì vậy hả?”

“Cô ta đã giậm chân anh ngay buổi đầu đấy.”_Ryo nói. Cậu ta đã cho tôi gọi cậu bằng tên. (Thật ra Ryo bị Himawari ép đúng hơn)

“Thấy chưa? Xa nhà một tí mà chị đã quên hết những lễ nghĩa được dạy rồi.”

“Đây là Nhật Bản! Không phải Anh quốc.”_Nhỏ càu nhàu.

“Renata! Cô đâu rồi!”_Giọng Kaito vang lên. Anh ta đang đứng ngoài cửa lớp, tay trong tay với...ôi trời! Một cô gái rất dễ thương với mái tóc đen ngang vai và đôi mắt to tròn long lanh như nước hồ mùa thu đang đứng nắm tay Kaito. Cô ấy đang mỉm cười thân thiện với mọi người trong lớp, một cô gái rất xinh đẹp.

“Không đẹp bằng Swayne!”_Natasy bình phẩm.

“Em không thể so sánh vậy được! Swayne là người Anh thuần khiết.”

“Mà tại sao anh ta lại gọi chị bằng tên một cách hách dịch như vậy?”_Natasy cau mày.

“Một người....bạn thôi.”_Nhỏ nói từ bạn như thể nó có rất nhiều nghĩa, Natasy muốn chọn nghĩa nào cũng được.

“Khắc tinh của chị à?”

“Có thể vậy.”

“Syrena sẽ không vui đâu, nếu nghe anh ta gọi chị như vậy.”

“Syrena đang ở Anh cơ mà.”

Natasy nhìn chăm chăm vào Renata.

“Không lẽ...”_Nhỏ trợn mắt.

“Cô lại điếc rồi hả?”_Kaito bước vào kéo tai nhỏ.

“Đau đấy!!”

“Bỏ chị ấy ra!”_Natasy nắm tay Kaito.

“Cậu là ai?”

“Em trai.”

“Thôi Kaito! Bỏ Renata ra đi.”_Himawari xen vào. “Chào chị Arita.”

Nhỏ sững người, cô gái đó là Arita sao? Uhm....2 người đó thật hợp đôi.

Kaito cuối cùng cũng buông ra.

“Sao em cô lại ở đây?”_Kaito nhướng mày.

“Học sinh trao đổi. Hơn nữa, tôi học nhảy lớp.”_Natasy như không biết sợ là gì.

“Rất cá tính, y như chị nhóc vậy.”

Nhỏ lườm Kaito.

“Xin chào, chắc em là Renata? Kaito nhắc rất nhiều về em.”_Arita tươi cười bắt tay nhỏ.

“Vâng...chào chị...”_Nhỏ ấp úng. Chắc anh ta lại toàn nói xấu nhỏ không chứ gì!

Không ngờ nhỏ lại được gặp Arita nhanh như thế. Mọi chuyện thật như đang mơ.

“Chị Renata...em đến đây cũng có chuyện cần nói.”_Natasy liếc nhìn xung quanh rồi quay lại thì thầm vào tai nhỏ.

“K...không thể...”_Nhỏ lắp bắp.

“Chị hoàn toàn có thể lựa chọn.”

“Đ...được rồi...”

“Chuyện gì thế?”_Ryo chen vào.

“Không có gì...uhm mình muốn về nhà sớm...Natasy ở lại với mọi người nhé...”_Renata tái mặt rồi vội ôm cặp ra khỏi lớp.

Không ai đuổi theo cả. Hay thật.

Nhỏ bước đi mà chân cứ nặng như đeo chì. Chuyện mà Natasy nói....không thể nào...

“Em về sớm vậy?”_Một giọng nói vang lên, là Yuuki.

“Ồ chào Kimihiro-san...”_Nhỏ ngập ngừng, nhớ lại lời dặn của Kaito.

“Em cứ gọi tôi là Yuuki. Chắc Kaito đã cảnh báo em về tôi nhỉ?”_Anh ấy cười hiền.

“Ồ...em...”

“Không sao. Tôi hiểu. Chỉ là tôi muốn em biết tôi không có ý xấu. Em là người hiếm máu của Kaito, tôi không có quyền hạn gì cả.”

“Ồ...uhm...”_Nhỏ vẫn chưa tìm được từ ngữ thích hợp.

“Chúng ta đi dạo một lát nhé!”_Yuuki cười rồi dẫn nhỏ tiến về công viên gần trường.

Họ đi với nhau trong im lặng ngại ngùng. Những chiếc lá cuối thu bay xàoxạc, phong cảnh này càng làm nhỏ lo lắng hơn.

“Em...cũng không phải người thường đúng nghĩa phải không?”_Anh chợt hỏi.

Nhỏ như bị sét đánh.

“S...sao anh...?”

“Anh có thể cảm thấy điều đó. Xét về mùi hương của máu, em có thể điều khiển nước?”

Nhỏ cảm thấy như muốn nói hết bí mật của mình. Dù sao anh ấy cũng đã biết, tội gì phải giấu? Nhỏ không muốn vác theo cái hòn đá tảng bí mật. Yuuki-san có vẻ tốt, có lẽ kể cho anh ấy cũng đỡ hơn đi nói với Kaito.

“3 chị em trong nhà của em, từ nhỏ luôn bị những tai nạn kì lạ.”_Nhỏ thì thào.

“Kì lạ?”

“Chị em suýt chết cháy trong một nhà kho. Em thì trượt chân rơi xuống nước. Còn em trai em bị vùi trong một trận đồng đất nhỏ. Chúng em đều được cứu sống...nhưng mọi chuyện không còn như xưa....tụi em phát hiện năng lực của mình...”

“Cả 3 chị em cùng bị? Có lẽ đó là lý do vì sao đột nhiên anh cảm nhận được một mùi máu tuyệt vời khác trong trường. Mùi của đất.”_Yuuki cau mày. “Xin lỗi nếu làm em sợ.”

“Không sao. Ba em bảo những năng lực đó, cùng sự thay đổi màu sắc trong mắt là món quà của Thượng Đế. Tụi em không chắc về điều đó lắm.”_Nhỏ cười chua chát.

“Đôi khi ta gặp định mệnh của mình trên con đường ta luôn chọn để tránh nó mà.”_Yuuki cảm thông.

“Thế anh thì sao? Tại sao anh lại trở thành vampire?”

“Anh không muốn kể nhiều về chuyện đó. Nói chung là anh đã bị cắn, vậy thôi...”_Đôi mắt của anh buồn đến mức nhỏ không dám hỏi thêm.

“Có lẽ em nên về thôi. Kaito sẽ cau có nếu biết người hiến máu của mình đi chơi với một Dead Apostle đấy.”

“Mặc xác anh ta! Em không quan tâm! Chắc lại đi chơi với Arita rồi.”_Nhỏ cau mày.

Yuuki có vẻ ngạc nhiên.

“Dù sao còn em trai em mà. Về đi.”

“A chết! Em quên mất Natasy! Cảm ơn anh nhé! Hôm nay em đã rất vui. Tạm biệt.”_Renata cười rồi chạy đi. Yuuki đứng đó, mỉm cười hiền và nhẹ nhàng dạo bước trong những chiếc lá rơi.

6. Chương 6

Vừa mở cửa nhà ra, Renata đã biết rằng cuộc đời mình sắp chấm dứt.

Renata nhìn vào phòng khách và 4 cặp mắt cũng nhìn chăm chăm lại vào nhỏ.

“Chào chị Ren! Em đưa bạn chị về nhà chơi, không sao chứ?”_Natasy “tung tăng” chạy lại chỗ nhỏ.

“Nhà cô cũng đẹp phết nhỉ?”_Ryo nói.

Nhỏ như muốn đập đầu vào tường. Thiên đường bình yên của nhỏ giờ đã bị “xâm hại” hoàn toàn.

“Nếu cậu thấy phiền thì...”_Himawari nói.

“Không sao đâu Himawari. Mình không phiền CẬU.”_Nhỏ cố tình nhấn mạnh chữ cuối.

“Thế là trừ Himawari ra, cô phiền bọn tôi chứ gì?”_Kaito lè lưỡi.

Thánh thần thiên địa ác quỷ bắt anh ta đi!

“Sao anh không đưa chị Matsuzaka đi chơi đi?”_Nhỏ hậm hực.

“Arita hôm nay phải ở nhà phụ giúp gia đình, không đi được.”

“Thế thì tới mà giúp chị ấy.”

“Nhóc muốn đuổi thì nói đại ra đi.”_Kaito khích.

Renata nổi điên lên.

“Có lẽ nếu làm vậy cũng không sao....anh ta không hề biết rằng mình...nhưng Natasy sẽ phát hiện ra....kệ đi vậy...”_Nhỏ đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Kaito bắt đầu với lấy cái ly uống nước.

“Bây giờ...hoặc không bao giờ.”_Renata nhắm mắt và lén búng tay một cái.

Ngay lập tức, Kaito ho sặc sụa và phun gần hết nước vào mặt

Ryo.

“Ặc....sao tự nhiên nước lạixông cái ào vào cuống họng...”_Kaito vừa ho vừa nói.

“Biện luận hay đấy đại ca.”_Ryo lau bầu và lau nước trên mặt.

“Một mũi tên trúng 2 đích. Yeah!”_Nhỏ cười thầm.

Natasy nhìn nhỏ với ánh mắt cáo buộc.

“Chắc! Uống nước cũng không xong.”_Renata lè lưỡi còn Himawari chỉ ngồi cười mỉm.

“Cô...”_Kaito hàm hè.

Nhỏ vẫn tỉnh bơ đi vào trong bếp.

“Anh ta không biết rằng người hiến máu của mình cũng đâu hoàn toàn là người.”_Renata cười thâm.

“Như vậy là không được nhé chị.”_Natasy chợt xuất hiện.

“Gì chứ! Anh ta chọc chị trước.”

“Nhưng anh ta cũng là người thường.”

“Người thường? Anh ta là vampire đấy!”_Nhỏ nói.

Im lặng.

Renata nhận ra mình đã lỡ lời thì đã quá muộn.

Natasy vẫn tỉnh như không.

“Biết ngay mà.”_Thằng nhóc thở dài, đùa nghịch với những sợi tóc vàng óng như nắng của mình.

“E..em...gì cơ?”

“Em biết là cái trường đó có người không bình thường. Một số chuyển động trên đất quá nhanh để là chuyển động của người bình thường.”

“Ồ...uhm”_Nhỏ cố lờ đi. Hy vọng Natasy không hỏi gì về tại sao nhỏ lại biết Kaito là vampire.

“Tại sao chị lại biết anh ta là vampire?”

Nhỏ muốn đâm đầu vào tường.

“À...chị..thật ra...”_Renata lúng túng.

Natasy lập tức nhìn vào mu bàn tay phải của nhỏ rồi cau mày.

“Đưa em xem tay của chị.”

“Hả?”

“Đưa em xem!”

Renata run rẩy đưa tay mình lên. Natasy nhìn chăm chăm vào chỗ hóm trước Kaito đã đặt dấu ấn của anh ta lên đó.

“Chị...”_Natasy mở to mắt. “*@!#\$%^&#!!!”_Thằng bé chữi một tràng.

“Basta di parlare!!S’il vuos plait!*”_Nhỏ húng hắng. “Mọi người nghe hết bây giờ!”

“Chị vừa sử dụng 3 thứ tiếng đấy.”_Natasy cau mày. “Chị nghĩ sao mà đi làm người hiến máu hả?”

“Thì chị...nói chung là mù mịt lắm! Mạo hiểm cho vui ấy mà.”

“Cho vui? Nếu anh ta mất kiểm soát thì chị sẽ chết đấy!!!”

“Không sao đâu, mọi chuyện vẫn ổn.”

“Nói dối.”

“Uana bugia veniale.”_Nhỏ cố vớt vát.

“Syrena sẽ không vui đâu. Khi chị ấy biết, anh ta sẽ thành một đồng tro đấy.”

“Chị ấy không thể biết nếu em không nói.”_Renata nhìn thằng em với con mắt ngây thơ.

“Che coglionì che ha questa.”_Natasy lầm bầm. “Được thôi. Nhưng nếu chị gặp nguy hiểm...”

“Chị sẽ không gặp nguy hiểm.”_Renata mỉm cười trấn an. Ánh mắt Natasy dịu lại.

“Per l’amore di Dio. Cần thận đấy.”_Natasy nói rồi bước ra ngoài.

Còn một mình trong phòng bếp, nhỏ thở dài.

“Syrena sẽ không vui chút nào đâu, nếu chị ấy biết.”_Renata nghĩ thầm.

Thật là kỳ lạ vì nhỏ lại nhớ đến Syrena. Chị ấy và nhỏ không được hợp nhau cho lắm. Syrena tự tin đến mức ngạo mạn, nhưng chị ấy rất yêu thương những người chị ấy cho rằng xứng đáng. Nếu Syrena đến học trường LeMeilleure, thứ tự những người đứng đầu chắc chắn sẽ phải sắp xếp lại ngay tức khắc.

“Chuyện gì thế?”_Một giọng nói vang lên phía sau làm nhỏ giật nảy mình.

Là Kaito.

“Không có gì.”

“Tôi vào để nói tạm biệt. Tôi phải đi đón Arita đây. Tối nay chúng ta sẽ gặp sau.”

“Anh nói chuyện viễn tưởng à? Cả Natasy và người quản gia của tôi tối nay đều ở đây.”

“Những người đó có vô phòng ngủ chung với cô đâu mà. Cứ để cửa sổ mở.”

“Tôi tưởng đã nói...”_Nhỏ chưa nói hết thì Kaito đã ra ngoài, rõ ràng là đang cố tình lừa đi.

Thở dài, nhỏ bắt đầu lết ra ngoài.

“Renata? Cậu không sao chứ?”_Himawari lo lắng.

“À không, mình không sao...”

“Thôi, tụi này cũng có hẹn đi chơi rồi. Tạm biệt nhé!”_Ryo nói rồi kéo Himawari ra ngoài.

“Bye Renata!”

“Bye Himawari.”_Nhỏ cố cười rồi nằm vật ra khi 2 người đó đi khỏi.

“Chị đúng là không ổn.”_Natasy cau mày.

“Chị không sao. À Natasy này, mọi người ở Anh thế nào rồi?”

“Vẫn vậy. Syrena thì cuối cùng cũng chịu anh Maurice rồi.”

“Maurice Cole? Anh họ Swayne?”_Nhỏ ngạc nhiên.

“Uhm, anh ta đó.”

“Syrena chịu anh ta sao?”

“2 người đó quá hợp. Chị không thấy vậy sao, mặc dù Maurice chỉ là bá tước.”

“Chỉ là bá tước. Em nói như thể chức vị đó dễ leo lên lắm ấy.”_Nhỏ lè lưỡi.

“Dù sao thì đó cũng là nguyên nhân đột nhiên ba lại có ý đó. Anh ấy cũng khá mà.”

“Asino. Tên đó là ác ma của đời chị khi sống ở Anh!”

“Để rồi xem.”_Natasy cười tủm tỉm.

Nhỏ cau mày rồi về phòng.

Bữa ăn tối diễn ra trong màn độc thoại của Natasy về những cuộc đi chơi với Swayne ở Anh quốc. Nhỏ muốn phát ốm và đi về phòng trước.

Bước vào phòng, nhỏ sững người khi thấy cửa sổ mở.

“Tôi đã bảo cô mở cửa cơ mà?”_Giọng Kaio vang lên từ bàn đọc sách.

“Tôi đã bảo không được vào phòng tôi cơ mà.”_Nhỏ cau mày.

“Cô nghiên cứu về Illumaniti?”_Kaito tăng lơ.

“Một chút. Những biểu tượng của họ rất tuyệt.”

“Tuyệt thế nào?”

“Những biểu tượng của họ đọc ngược hay xuôi cùng có một nghĩa.”_Nhỏ nháy mắt.

“Là sao?”_Kaito cau mày.

“Đây.”_Nhỏ lấy một cuốn sách, lật lật vài trang và giơ ra trước mặt Kaito.

“Nhìn ngược từ dưới lên hay từ trên xuống đều thấy chữ Illuminati cả.” Kaito làm theo và anh ta bắt đầu há hốc mồm.

“Wow!”

“Anh muốn xem thêm không?”_Nhỏ cười đắc thắng và đưa ra thêm 4 tấm hình nữa.

“Chữ Water.”

“Chữ Earth.”

“Chữ air.”

“Chữ Fire.”

“Và cuối cùng cũng tuyệt nhất. Viên kim cương Illuminati. Tạo thành bởi 4 chữ trên ghép lại.”

“Hay thật.”_Kaito có vẻ hào hứng.

“Tôi đã nói mà. Những biểu tượng đối xứng tuyệt vời.” Kaito nhìn chăm chăm vào các bức hình.

“A này. Anh có thể kể tôi nghe về chuyện của mình và Matsuzaka không?”_Nhỏ đột ngột đổi chủ đề.

“Cứ gọi cô ấy là Arita. MÀ kể để làm gì?”

“Tôi nghe nói nó rất thú vị! Kể đi mà!”_Nhỏ giật giật tay anh ta.

“Tôi...”

“Mau lên nếu không đừng hòng lấy máu tôi nữa.”

“Cô đang lạm dụng quyền hành.”_Kaito cau mày.

“Vậy thì kể đi!!!”

“Hừ....được thôi.”_Kaito thở dài và bắt đầu kể.

Basta di parlare(tiếng Tây Ban Nha): Im đi!

S'il vuos plait(tiếng Pháp): Làm ơn!

Uana bugia veniale(tiếng Ý): Lời nói dối vô hại.

Che coglionì che ha questa(tiếng Ý): Một câu chửi thề (nghĩa bậy)

Per l'amore di Dio(tiếng Ý): Vì tình yêu của Chúa.

Asino(tiếng Ý): đồ con lừa.

7. Chương 7

Khởi đầu của những rắc rối

“Bây giờ cô muốn tôi kể từ đâu?” _Kaito ngồi bắt chéo chân ở ghế đọc sách trong khi nhỏ thì leo lên giường và ôm một con gấu bông to xù xụ.

“Lúc 2 người mới gặp nhau ý.”

“Ồ thì....”

[Bắt đầu hồi tưởng]

“Cậu tránh ra một tí được không? Chấn hết chỗ thế này.” _Arita cau mày khi thấy Kaito đứng chắn hết cửa vào lớp.

“Cô là ai mà lại bảo tôi phải tránh ra?” _Kaito thách thức.

“Tôi là học sinh mới. Nhưng đừng nghĩ cậu có thể bắt nạt nổi tôi.”

“Ghe nhĩ?” _Kaito cười nửa miệng. “Tụi bay đâu?”

Bọn bạn của anh ta bắt đầu vây kín cô gái có mái tóc đen tuyền và ánh nhìn sắc bén này. Một tên cầm lấy tay Arita.

“Bỏ ra.”

“Không bỏ ra thì cô làm gì nào?”

“Làm gì à?” _Arita cau mày.

RẦM!!!

“Cho mày xuống ngồi chơi với Hades chứ làm gì?!!!!” _Con bé hét lên và cho thẳng đang nắm tay mình một cú đá ngay giữa bụng.

Bọn xung quanh tái mặt.

“Cô giỏi lắm! Dám đánh thuộc hạ của tôi.” _Kaito lao tới bẻ tay Arita ra sau.

“Anh....tôi chưa thua đâu!” _Arita lại hét và dậm vào chân cậu ta.

“Nói cho cô biết, tôi không biết đau là gì đâu!” _Kaito thì thầm vào tai Arita. Tất nhiên là những cú tấn công của con người không làm cậu đau đớn được.

Arita cố vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi bàn tay cứng như gọng kìm của Kaito.

“Thả ra!!!”

“Khi nào cô chịu cúi đầu.”

“Còn lâu!”

Cùng lúc đó, chuông báo giờ học vang lên và cô giáo chuẩn bị vào.

“Lần sau đi.” _Kaito hầm hè và buông Arita ra.

Cô bé giật mạnh tay và cau mày đi vào lớp.

Đó là ngày đầu tiên của một chuỗi ngày dài dằng dặc nào là đánh nhau rồi chửi bới giữa Arita và Kaito. Arita cực kỳ can đảm đến mức chỉ sau 1 tháng nhập học, cô ấy đã leo lên hạng 8 trong danh sách những người đứng đầu trường, một phần cũng là do Arita là người duy nhất dám chống lại Kaito. Mọi chuyện có lẽ sẽ cứ trôi qua một cách đầy “biến động” như thế nếu không có một ngày....

“Hoạt động ngoài trời?” _Kaito nhướng mày.

“Sao cậu lại không đi với lớp?” _Arita cau mày.

“Đó là lý do cậu đi tìm tôi hả? Để tôi đi cái hoạt động vớ vẩn ấy?”

“Nó không vớ vẩn! Cậu chả bao giờ đi chơi với lớp cả.”

“Đơn giản vì tôi không thích!”

“Lần nào cậu cũng nói thế!”

“Sao cô cứ cố lôi tôi đi cho bằng được thế hả?”_Kaito hét.

Arita sững người.

“T...tôi xin lỗi...chỉ tại thấy cậu lúc nào cũng có vẻ...cô đơn nên tôi...”_Cô bé ấp úng. Mắt ngấn nước.

“Ồ...này...đừng khóc chứ! “_Kaito chột lúng túng.

Arita càng thút thít to hơn. Mái tóc đen dày của cô bé xõa xuống bất lực. Chưa bao giờ Kaito thấy Arita hiền lành như vậy, trông đáng yêu như một đứa trẻ nhỏ.

“HỪ. Thôi được. Tôi đi, đừng khóc nữa!”

Arita ngược đôi mắt xanh lên nhìn Kaito.

“Thật chứ?”

“Ồ...ừ...”

Cô bé cuối đầu xuống, lấy tay lau nước mắt và ngược lên.....cười toe toét (!)

“Nhớ nhé! Đi nào!!!”_Arita cười rạng rỡ ngay tức thì, như thể cô ta chưa bao giờ biết khóc là gì cả.

“C...cô...”

“Nước mắt luôn là vũ khí hiệu quả.”_Arita nháy mắt.

“!*\$%#@^%&*!!!! Cô giỏi lắm đấy!!!”_Kaito xoắn một tròng.

“Đừng nói khó nghe thế.”_Arita cau mày và lấy một tay bịt tai lại (vì tay kia đang bận lôi Kaito rồi).

[Kết thúc hồi tưởng]

“Vậy là anh để ý chị Arita từ lúc đó?”_Renata ngạc nhiên.

“Một mặt khác của cô ấy rất dễ thương. Nhóc chưa thấy đâu.”_Kaito lè lưỡi.

“Nhìn là biết rồi. Thế từ từ tình cảm của 2 người cũng tăng theo cấp số nhân hả?”

“Chưa đến mức cấp số nhân đâu.”_Kaito đảo mắt.

“Chuyện tình đại ca hóa ra cũng chỉ có thế à?”

“Này! Nhóc kêu anh kể đấy nhá.”

“Cũng phải thêm thất tình tiết vào nữa chứ!”

“Vớ vẩn. Có sao kể vậy thôi. Bây giờ kể anh về “thiên tình sử” của nhóc xem nào.”_Giờ đến lượt Kaito có vẻ hào hứng.

“Không có.”

“Eh?”

“Từ trước đến nay em chưa quen ai cả.”_Nhỏ lắc đầu.

“Xạo hoài. Kể xem.”

“Thiệt mà. Không tin anh cứ hỏi Natasy.”_Renata cười mỉa.

“Không lẽ 16 năm trời không quen ai?”

“Ồ hờ. Cả 3 chị em em ai cũng vậy. Mặc dù chị Syrena được mệnh danh là “Venus của trường Leeds” nhưng không ai dám theo đuổi cả.”

“Tại sao?”

“Đó là....chuyện riêng.”_Nhỏ ngần ngừ. Không lẽ bảo Kaito rằng do nhà nhỏ quá có thể lực nên không ai dám mơ đến cả?

Kaito cau mày nhưng cũng bỏ qua.

“Đi chơi không?”_Anh ta chợt lên tiếng.

“Vào 11h đêm? Người ta sẽ đánh giá sao hả?”_Nhỏ cau mày.

“Có sao đâu. Đi dạo thôi. Mai có phải đi học đâu.”

“Anh đang dụ dỗ con gái nhà lành đi chơi đêm à?”

“Nhóc không đi thì thôi vậy.”_Kaito nói rồi leo qua cửa sổ.

“Ê...khoan đã...”_Nhỏ gọi với nhưng Kaito đã lao khỏi cửa.

“Tên đáng ghét!”_Renata nghĩ thầm rồi chui vào chăn.

Trên bàn, cuốn sách về biểu tượng của hội kín Illuminati bị gió thổi lật sang chương có chữ “WATER”.

“Chị! Chị! Chị! Chị!”_Mới sáng sớm Natasy đã đập cửa phòng nhỏ ầm ầm.

“Thằng nhóc này! Chuyện gì thế?”_Nhỏ mặc luôn cái váy ngủ, để nguyên cái bàn chải đánh răng trên miệng mà chạy ra ngoài.

“Xem ai này!!!”_Natasy hét và chỉ tay về cuối hành lang.

“Chào chị Renata!”_Một giọng nói thiên thần cất lên, trong veo và cao vút.

Cái bàn chải rớt ngay xuống sàn nhà.

“KÌ QUÁ NATSY!!!”_Nhỏ hét và đóng rầm cửa lại.

Với tốc độ ánh sáng, nhỏ nhanh chóng đánh răng, rửa mặt, thay lên người bộ váy yêu thích và mở cửa phòng trong khi thằng em trai vẫn còn ngổ người ra.

“Chị làm trò gì thế?”_Natasy ngạc nhiên.

Renata tảng lờ nó và đi về hướng cô bé đứng ở hành lang.

“Chào em...Swayne!”_Nhỏ nói và ôm chầm lấy cô em dâu của mình.

“Tại em tới mà thằng Natasy không báo trước gì hết nên chị mới...bê bối như vậy.”

Cô bé cười với âm vực cao vút. Lý do khiến nhỏ bối rối như vậy thật sự là vì Swayne quá xinh đẹp khiến gặp con bé trong tình trạng như vậy khiến nhỏ cảm thấy như là ếch và thiên nga. Swayne có mái tóc dài vàng óng xoắn nhẹ thành từng lọn nhỏ. Làn da trắng ngần, đôi mắt xanh tuyệt đẹp với hàng mi dài cong vút. Đôi môi hồng hào nhỏ xinh, trông Swayne như một cô búp bê, quả thật là rất xinh đẹp. Kiểu con gái quý tộc Anh điển hình.

“Em đến đây bằng cách nào thế?”

“A...em xin lỗi nếu trực thăng riêng của ba làm hỏng bãi cỏ sau nhà chị nhé...”_Con bé ấp úng, hai má đỏ hồng lên. Nếu nhỏ là con trai chắc chắn sẽ theo đuổi Swayne cho coi!

“Hi. Không sao đâu. Em đến thăm Natasy hả?”

“Dạ”_Con bé lại đỏ mặt. “Cũng đến thăm chị nữa.”

“May mà hôm nay chị được nghỉ. Chúng ta đi đâu chơi nhé!”

“Này. Cô ấy là hôn thê của em hay của chị vậy?”_Natasy cau mày.

“Ai biểu không biết giữ vợ.”_Nhỏ lè lưỡi truê thẳng em rồi đẩy Swayne ra cửa.

Vừa mở cửa ra, nhỏ đã bắt gặp ánh mắt kì dị của Ryo nhìn thẳng vào mình.

“Cậu đến đây làm gì?”_Nhỏ cau mày.

“Himawari hôm qua rủ 2 chị em người đi cắm trại mà không nhớ sao?”

Nhỏ quay lại trừng trừng nhìn Natasy.

“Em nghĩ chị sẽ thích.”_Giọng điệu của Natasy nghe như là Swayne sẽ thích hơn là chị gái nó sẽ thích.

“Đây là bạn chị à? Tuyệt quá. Chào anh, em là Swayne.”_Swayne cười rạng rỡ với Ryo.

“A...ơ...chào...”_Ryo lung túng. Tất nhiên rồi, ai gặp Swayne chả bị ảnh hưởng như vậy.

“Chào em!”_Himawari chợt xuất hiện và véo Ryo một cái ngay lưng. “Em là...?”

“Em dâu của mình đây.”_Nhỏ nháy mắt.

“Wahhh! Vợ của Natasy à?”

“Hôn thê thôi ạ.”_Swayne đỏ mặt.

“Sớm muộn gì cũng cưới mà.”_Nhỏ cười.

“Chị...”

“Thôi được rồi! Ta đi nhé! Kaito đang chờ đây.”_Ryo nhìn đồng hồ.

“Kaito cũng đi?”_Nhỏ khựng lại.

“Với Arita. Tất nhiên. Nhờ Arita mà anh ấy mới đi á.”_Himawari thở dài.

“Kaito là ai?”_Swayne ngược về mặt ngây thơ lên.

“Em nên tránh xa cậu ta.”_Nhỏ thì thầm và bước ra ngoài.

Renata cứ đi cắm trại với mọi người mà không hề biết rằng tới đó cô sẽ có một trải nghiệm kinh hoàng.

8. Chương 8

Kaito nhướng mày khi thấy Hima và Ryo dẫn theo cả hai anh em nhà Scarlett và hai anh em nhà đó lại dẫn theo một con bé tóc vàng nữa. Con bé đó rất đẹp, như một búp bê biết đi vậy. Nhìn qua là biết nó không phải người Nhật rồi, nhưng cái vẻ dịu dàng cũng như quá ư là phép tắc của nó khiến Kaito khó chịu. Không có chút cá tính nào cả. Khi biết con bé là hôn thê của Ryo thì Kaito cũng chẳng lạ gì. Bọn Anh quốc đều kiểu cách như vậy. Lạ lùng là Arita lại rất thích Swayne và khen nó không tiếu lòi, Kaito chỉ ngồi cau mày. Cả thái độ nhớn nhoe của Renata cũng khiến cậu ngứa mắt.

“Hima, anh tưởng buổi đi chơi này chỉ có 4 người mà.”_Kaito cau mày.

“Ồ...em nghĩ rủ thêm Renata sẽ vui hơn chứ?”_Himawari giả vờ ngây thơ.

“Không sao. Có Renata, Natasy và Swayne cũng không vấn đề gì. Họ thật thú vị.”_Arita thì thầm với vẻ thích thú.

“Anh có vẻ không thích Swayne?”_Renata đột ngột quay sang.

“Gi chi?”_Bị nói trúng tim đen, Kaito giật mình.

Renata và Natasy trao đổi một cái nhìn thoáng qua và mỉm cười.

“Em đi rửa tay một lát nhé!”_Swayne nói và đứng dậy.

“Kaito. Anh theo trông cô ấy giúp em.”_Natasy nói.

“Đi rửa tay cũng cần người trông sao? Con bé là vợ chưa cưới của nhóc cơ mà, sao không theo?”_Kaito cau mày.

“Cô ấy mới đến đây mà, hơn nữa em phải trông bà chị rắc rối của mình.”_Renata như muốn nổ tung khi Natasy nói điều đó.

“Đi đi Kaito, có sao đâu.”_Arita tỉnh bơ.

Kaito lăm bằm và bước theo Swayne. Hình như con bé không để ý có người đi theo mình, cứ thản nhiên đi trước.

“Ê! Cô bé xinh nhỉ? Đi chơi không?”_Một đám 5 thằng con trai bắt đầu chặn đường con bé. Kaito không làm gì, chỉ đứng từ xa xem xét.

“Tôi không rảnh.”_Swayne nhẹ nhàng nói.

“Thôi. Đi chơi tí thôi mà.”_Một tên bước ra nắm lấy tay con bé.

Swayne giật phắt tay ra và bước lùi lại.

“Mappa suina!”_Swayne lăm bằm, xét theo ánh mắt giận dữ của nó thì Kaito nghĩ câu nói đó chẳng có nghĩa vui vẻ gì.

“Cô em nói gì thế? Có đi không thì bảo.”_Bọn chúng bắt đầu tiến tới với vẻ mặt hầm hầm.

Kaito đang định bước ra thì con bé bắt đầu có hành động kì lạ. Swayne dùng chân hất thanh sắt dưới chân con bé lên và cầm lấy nó, còn tay con bé thì với ra sau, giật sợi dây ruy-băng cột tóc ra. Mái tóc vàng óng của con bé xõa xuống như một dòng suối lấp lánh ánh vàng. Swayne tung sợi dây ruy-băng lên và với một động tác mau lẹ, hạ gục thằng đầu tiên trong đám đó. Kaito đứng trong sững sờ khi Swayne cứ vung thanh sắt lên, lao qua tụi con trai với những đòn tấn công rất trau chuốt và hoa mỹ. Nhìn nó không như đang đánh nhau mà đơn giản chỉ thực hiện một điệu múa nhẹ nhàng. Bọn còn đồ bị hạ gục trong khi chưa chạm vào nổi một sợi tóc của con bé. Khi tên cuối cùng ngã xuống, Swayne giẫm lên hấn làm đà, nhảy lên đón lấy sợi ruy-băng trước khi nó chạm đất và dùng tay quấn sợi ruy-băng một vòng, mái tóc con bé được cột bình thường trở lại. Kaito cảm thấy như hàm dưới của mình rớt đang rớt xuống dưới đất. Swayne vừa hạ gục năm thằng con trai trong thời gian một sợi ruy-băng bị tung lên trời rồi rớt xuống.

“Đó là hậu quả của việc đụng vào hôn thê của con trai người đứng thứ hai trong hàng ngũ kỵ sĩ Anh quốc đấy.”_Swayne cười mỉm và thả cây sắt xuống, thản nhiên bước qua bọn con trai đang nằm vật vạ dưới đất.

Kaito chuồn về trước khi Swayne trở lại.

“Sao rồi? Swayne ổn chứ?”_Natasy tỉnh bơ.

“Con bé đấy thì cần quái gì người bảo vệ!”_Kaito cau mày.

“Oh, vậy là anh đã thấy.”_Natasy cười. “Cậu ấy được học kiếm thuật từ nhỏ, Swayne từng hạ hết một đám mười hai thằng với chỉ một cây kiếm nhỏ trong tay.”

Kaito có rũ những hình ảnh đó ra khỏi đầu. Con bé đó không phải không có cá tính. Nó đáng sợ thì đúng hơn.

“Chào mọi người. Có chuyện gì vậy?”_Swayne tươi cười.

“Em vừa đánh nhau?”_Renata hỏi.

“Ồ...em...”

“Đừng chối. Sợi ruy-băng của em lệch kìa. Nó luôn lệch sau khi em tháo nó ra để canh thời gian cho cuộc đấu.”

“Tự vệ thôi mà...”_Swayne đỏ mặt rồi ngồi xuống.

Hima, Ryo và Arita nhìn con bé với con mắt như muốn lột khỏi tròng.

Buổi dạo chơi diễn ra khá êm đẹp cho đến khi ra về.

“Renata? Chị không về với tụi em sao?”_Natasy hỏi.

“Chị muốn đi dạo một lát.”_Renata cười.

“Vây được rồi. Về sớm nhé!”_Natasy nói và leo lên taxi cùng Swayne.

“Bọn mình cũng về nhé!”_Hima và Ryo cũng lui đi. Chỉ còn Renata, Kaito và Arita đứng đó.

“Hay chúng ta đi dạo với nhau một lát nhé!”_Arita nói rồi khoác tay Renata và Kaito.

“Ồ...ừ...”_Renata lúng túng.

Kaito cau mày vì trời khá tối rồi, nếu không cẩn thận, mùi của Renata sẽ hấp dẫn một đồng Death Apostle tới.

“Chị biết Kaito là vampire?”_Renata tròn mắt.

“Thế em nghĩ Kaito có thể giấu chị được à?”_Arita nháy mắt.

Kaito lăm bằm.

“Ghê nhỉ?!”_Renata có vẻ phần khích, điên thật. Hai người con gái đó cứ tíu tít đi trước, trong khi Kaito lui thui phía sau. Họ đi ngang qua một trạm xăng và Kaito đột nhiên cảm nhận được sự hiện diện của.....chúng.

“Khỉ thất! Mùi máu của Renata cuốn hút tụi vampirea khác rồi.”_Kaito găm giữ.

Renata và Arita tái mặt lại. Từ trong bóng tối của trạm xăng, mấy chục tên Death Aspostle bước ra. Những kẻ bị biến thành vampire, cực kỳ khát máu. Kaito lao ra trước còn Arita thì ôm lấy Renata, che chở cho con bé.

“Bữa tối...”_Bọn vampires đó bắt đầu xì xầm.

“Đừng hòng.”_Kaito cau mày và lao vào bọn chúng.

Renata biết rằng trong suốt sự tồn tại của mình (mà điều đó chắc chẳng kéo dài lâu), nhỏ sẽ phải gặp đủ chuyện phiền toái, nhưng một đạo quân vampires khát máu đang đứng chình ình trước mặt thì Renata chưa bao giờ nghĩ tới có ngày mình sẽ là thức ăn cho chúng. Và điều khiến cô bé kinh hãi hơn hết nữa là Kaito đang chiến đấu với chúng. Những tên vampires đó không khác gì người thường, nhưng ánh mắt màu đỏ của chúng hiện lên rõ sự khát máu. Renata không thể giải thích được những hình ảnh mình đang thấy, Kaito lao vào xé xác từng tên. Phải, xé xác. Máu nhuộm đỏ một khoảng sân, sự giết chóc, tử khí bay khắp nơi. Những tiền la hét vọng lại, vang dội trong đầu Renata. Nhỏ tái mặt, cảm giác cơn buồn nôn của mình lên đến đỉnh điểm. Arita vẫn cố che chắn nhỏ khỏi phải nhìn những hình ảnh đó, có vẻ chị ấy đã quá quen thuộc với sự giết chóc này rồi. Nhỏ nhận rõ mình đang run lên từng đợt, nhỏ cũng có thể cảm nhận hàng chục lít xăng trong các thùng chứa cũng đang trào lên. Khi sợ hãi hay buồn phiền, nhỏ hay có ảnh hưởng đến những thứ có thành phần là nước.

Tiếng la hét bắt đầu dứt dần và nhỏ nhận thấy toàn bộ đội quân vampires đều bị giết chết một cách dã man. Cả nơi đó biến thành một bãi chiến trường thời Trung cổ như trong các bức tranh, và tác giả của bức tranh đó không ai khác ngoài Kaito. Đột nhiên, Renata cảm thấy kinh hãi và ghê sợ anh ta.

“Chỉ có thứ gì cho em cầm không?”_Renata run rẩy khi nhận ra mình đã bầu chặt cánh tay đến mức những vết hằn bắt đầu in rõ hơn bao giờ hết.

Arita đưa cho nhỏ một cái bật lửa, thứ duy nhất chị ấy có thể tìm thấy.

“Re...nata?”_Kaito tiến dần về phía nhỏ, đôi tay anh đầy máu.

“Không...”_Nhỏ kinh hãi núp sau lưng Arita.

Kaito trông có vẻ đau đớn. Anh ấy đưa tay ra.

“Không sao. Mọi chuyện ổn rồi, đừng sợ.”

Đừng sợ ư? Sau những gì anh đã làm!!

Bỗng nhiên, phía sau lưng Kaito hiện lên một bóng đen, một tên vampire đầy vết thương lao tới và dùng bàn tay của hắn cào một đường dài sau lưng Kaito.

“KHÔNG!!!” _Arita hét lên trong khi nhỏ vẫn đờ người kinh hoàng.

Kaito khụy xuống, máu chảy không ngừng từ vết thương. Tên vampire kia bắt đầu tiến về phía Arita và nhỏ.

Hắn bắt đầu lết lại gần hơn và Renata biết mình phải hành động.

“Arita, lại chỗ Kaito đi.”

“Cái gì?!”

Nhỏ hét lên và thùng xăng gần nhất bắt đầu nổ tung, hàng chục lít xăng trào ra và làm tên vampire vấp ngã. Arita chạy lại đỡ Kaito lùi ra trong khi kinh hoàng nhìn nhỏ. Tên vampire cố gắng đứng dậy nhưng đều bị trượt chân. Chớp cơ hội, nhỏ đưa tay về phía những thùng xăng còn lại và làm động tác kéo xuống. Những cái thùng vỡ ra và xăng trào ra ngoài, lan ra hết toàn khu vực đó.

“Chạy đi!!” _Nhỏ hét và bắt đầu di chuyển ra xa.

Arita đỡ Kaito chạy ra khỏi khu đó. Khi thấy hai người đó ra khỏi vòng nguy hiểm rồi, Renata quay lại, bật lửa và quăng cái hộp quẹt vào đám xăng đó.

ẦM!!!!

Một tiếng nổ vang lên, hơi nóng từ đó tỏa ra, hất nhỏ văng ra xa trong khi lửa thiêu rụi nơi đó cùng bọn vampires. Renata cảm thấy Arita đang đỡ mình dậy, nhỏ chỉ kịp thì thầm một câu:

-Néy Syrena ở đây....thì tốt quá....

Và sau đó, màn đêm dày đặc phủ xuống.

9. Chương 9

Đau đớn. Xung quanh nhỏ chỉ là một bóng đen dày đặc, không ánh sáng, không hy vọng, chỉ là một nơi không thuộc về đâu trên thế gian này. Nhỏ cảm thấy làn da mình vẫn còn âm ỉ như lửa đốt, đôi mắt nặng trĩu khiến nhỏ không thể nhìn rõ mọi vật. Cơn đau và nỗi sợ hãi đã rút cạn sức lực của nhỏ, cộng thêm việc sử dụng quá giới hạn sức mạnh của mình làm nhỏ yếu đi rất nhiều. Nhỏ cứ lơ mơ trong nơi tận cùng sâu thẳm ấy, không cảm nhận được bất kỳ phần nào trên cơ thể mình, như nó không thuộc về nhỏ nữa, mà đang ở một nơi nào đó. Dần dần, nhỏ nghe được những giọng nói xa xa như không thể trả lời được. Những tiếng thì thầm đầy âu yếm và nhẹ nhàng. Ai? Natasy không bao giờ hoảng sợ đến mức phải nói những lời đó. Kaito? Mơ đi. Nhưng đó rõ ràng là giọng con trai, nhưng nhỏ không thể nhận dạng chính xác được. Giọng nói êm dịu ấy bắt đầu khiến nhỏ cảm thấy thoải mái hơn, những đầu ngón tay dần có cảm giác trở lại, mi mắt không còn nặng trĩu nữa. Bóng tối tan đi, nhường chỗ cho ánh sáng chói lòa.

Renata mở mắt, thở hắt ra. Ánh đèn làm nhỏ chói, đây là mùi....bệnh viện?

“Em tỉnh rồi à?” _Giọng nói cất lên ngay bên cạnh nhỏ.

Nhỏ quay sang và sững sờ.

Yuuki-san.

“Sao anh...?”

“Anh nghe về vụ tai nạn ở trường. Người ta bảo ông dẫn xăng bị rò rỉ nên phát nổ, nhưng sự thật không phải vậy đúng không?”_Yuui nghiêng đầu, nhìn nhỏ bằng đôi mắt hanh tím tuyệt vời của mình. Nhỏ cảm thấy tim mình muốn rớt khỏi lồng ngực.

“Chỉ là...em không kiểm soát được sức mạnh của mình thôi...”_Nhỏ đáp ứng.

“Anh hiểu. Không sao rồi. Vết thương của Kaito cũng đã hồi phục vào sáng nay. Cậu ấy mạnh mẽ thật.”_Anh ấy lại cười “nụ cười chết người” của mình.

Không hiểu sao Kaito lại không thích Yuuki? Chỉ vì anh ấy là một Death Apostle sao?

“Em không quan tâm.”

“Đừng quá khắt khe với Kaito, cậu ta cũng đã rất lo cho em đấy!”

“Lo cho em? Hay cho thức ăn của anh ta?”_Nhỏ ngồi bật dậy, sự tức giận bỗng trào lên. Ý nghĩ Kaito lo cho nhỏ chỉ vì nhỏ là người hiến máu cho anh ta khiến nhỏ thấy tủi thân và đau đớn.

Yuuki có vẻ ngạc nhiên.

“Thôi được rồi. Anh xin lỗi. Em cứ nghỉ đi.”

“Không phải lỗi của anh. Chỉ là em hơi mệt...”

“Được rồi. Vậy anh ra ngoài một lát.”_Yuuki cười và đứng dậy.

Vừa nghe tiếng đóng cửa nhỏ đã ụp cái gối lên mặt, cố gắng thở đều. Vậy là người thì thầm những lời ấy là Yuuki không phải....Tại sao nhỏ lại nghĩ đến Kaito chứ? Ngốc. Ngốc. Ngốc. Kaito đã có Arita rồi. Nhỏ chỉ đơn giản là người hiến máu, vậy thôi. Renata cảm thấy từng giọt nước mắt nóng hổi đang chảy trên má mình, nhỏ cứ để nó mặc sức chảy, không giấu diếm. Cũng thật kỳ lạ, nhỏ với Kaito rốt cuộc là tình cảm gì? Nhỏ không biết. Chỉ có điều nhỏ thấy rất buồn và đau khổ, như có ai đột nhiên cho nhỏ cả thế giới rồi lấy đi một cách không thương tiếc vậy. Nhưng....chuyện này có thật sự đáng để nhỏ buồn? Một đóa hồng Anh quốc được dạy dỗ cẩn thận để trở thành một thiên thần không chút vấy bẩn, nhỏ thật sự hành hạ bản thân mình vì chuyện không đâu có đúng không? Còn nữa, nhỏ chỉ mới quen biết Kaito vài tuần, đó là tình cảm thật sự hay chỉ là chút thoáng qua nông nổi? Thật khó hiểu. Những ý nghĩ đó khiến mắt nhỏ khô đi, không còn khóc nữa. Và rồi, Renata chợt nhớ lại lời của Natasy, về việc ba định....

“Không. Không....”_Nhỏ thì thào.

Cánh cửa phòng bật mở và Kaito cùng Arita bước vào.

“Renata! Em có sao không?”_Arita chạy tới ôm chầm lấy nhỏ.

“Dạ em cũng đỡ rồi. Natasy đâu ạ?”_Nhỏ hỏi, lơ phất Kaito đi.

“Thằng bé...về Anh rồi. Nó nhận được thư bảo quay về gấp. Tuy nhiên, Natasy cũng đã chăm sóc em mấy ngày qua đấy.”_Arita lúng túng.

Nhỏ không biết nên vui hay buồn. Natasy luôn vậy.

“Em quen rồi.”_Nhỏ cười buồn. “Natasy và Syrena đều không bao giờ để lộ cảm xúc đâu, nhưng đó chỉ là vỏ bọc thôi.”

“Syrena? Người em đã thì thầm trước khi ngất đi?”

“Là chị gái em. Nếu chị ấy ở đó, chỉ cần chị búng tay thì ngọn lửa sẽ thiêu rụi hết bọn vampires đó mà không cần làm nổ thùng xăng.”_Dù sao Arita cũng thấy năng lực của nhĩ rồi, chả còn gì để mất cả.

“Tôi phải xử cô về tội dám giấu năng lực của mình đấy.”_Kaito lên tiếng.

“Anh có bao giờ hối đâu.”_Nhỏ cau mày đáp lại.

Kaito lăm bầm.

“Thôi được rồi. Chắc em ấy mệt rồi. Em ngủ đi!”_Arita dỗ dành. Chị ấy quá tốt nên nhỏ không thể ghét được (mà cũng chẳng có lý do gì để ghét).

Renata cảm thấy mi mắt của mình lại trĩu nặng và nhỏ lại chìm vào giấc ngủ với bao suy nghĩ trong đầu.

1 tháng sau.

“Anh là đồ đáng ghét!!!!”_Nhỏ hét lên.

“Cô cũng vậy thôi! Sao lại lấy tập của tôi mà vẽ bậy hả?!”_Kaito đáp lại.

“Vì nó nằm trên bàn tôi!!! Trong phòng tôi!!! Ai bảo anh xâm nhập bất hợp pháp làm gì?”

Nhỏ và Kaito cứ cãi nhau âm trời trên đường đến trường như thế. Đạo này, tần suất cãi nhau bỗng trở nên dày đặc hơn, tỉ lệ nghịch với việc Kaito càng ngày càng ít nhận mẩu nhỏ hơn, điều đó làm nhỏ phát cáu, như thể anh ta tìm được một mùi hương nào khác rồi ấy. Vì vậy, nhỏ luôn tìm cách để Kaito không quên sự hiện diện của mình, dù sao thì đạo này anh ta cũng có vẻ lẩn tránh nhỏ và cường độ đi chơi với Arita thì tăng theo cấp số nhân! Tuy vậy, chung quy thì Kaito vẫn cùng nhỏ tới trường như từ trước đến giờ. Vừa bước tới cổng trường, nhỏ đã thấy một chiếc siêu xe màu đen bóng đang đậu trước đó.

Nhỏ tái mặt. Tuy không hiểu biết về xe nhưng nhỏ có thể kể vanh vách nội thất, tên gọi, giá cả của cái xe đó.

Lamborghini Aventador LP700-4. Được xem là một trong những siêu xe chạy nước rút nhanh nhất thế giới hiện nay, khi chỉ mất chưa đầy 3 giây để đạt vận tốc 100 km/h, 200 km/h trong 8,9 giây và vận tốc tối đa 350 km/h. Xe được trang bị động cơ V12 6,5 lít, công suất 700 mã lực tại vòng tua 8.250 vòng/phút và mô-men xoắn 690Nm tại vòng tua 5.500 vòng/phút, hộp số 7 cấp, ly hợp đơn.

Các trang bị trên mẫu siêu xe này bao gồm điều hòa tự động một vùng, sưởi ghế, màn hình TFT 7 inch trên bảng điều khiển trung tâm, các kết nối Bluetooth, iPod, USB, dàn loa Lamborghini Sound System LSS và camera hỗ trợ lùi. Ngoài ra, Lamborghini còn trang bị các hệ thống hỗ trợ cơ bản như cân bằng điện tử ESP, chống trượt, khởi động khi lên dốc, chống bó cứng phanh ABS,...blah, blah, blah.....

Vì sao nhỏ biết ư? Câu trả lời đơn giản....

Từ trên xe bước xuống một cậu trai với mái tóc đen bóng bênh, khuôn mặt thiên thần với những đường nét hoàn mỹ, trông như cậu ta vừa bước ra từ một bức họa của Botticelli. Cậu ta cao lớn và nước da trắng muốt nổi bật trong bộ đồng phục màu đen của trường. Đôi mắt xám như bầu trời lúc mây bão quét một lượt trước những học sinh đang nhìn cậu chăm chú với ánh mắt kinh ngạc và sững sờ, vài nữ học sinh bắt đầu cười khúc khích. Ánh mắt dò xét của cậu ta dừng lại khi nhìn thấy nhỏ. Renata chết điếng. Cậu ta bắt đầu cười nửa miệng và tiến về phía Renata.

“Cậu là ai?”_Kaito nhướn mày.

Renata thở dốc khi cậu ấy quàng tay vào vai nhỏ và nói:

-Edgard Blackmon. Học sinh mới chuyển đến từ trường cấp 3 Hurtwood House_Anh quốc. Tôi là hôn phu của Renata.

10. Chương 10

“E....Edgar....sao anh...?”_Renata lắp bắp.

“Thái độ khi gặp hôn phu của mình là thế hả?”_Cái tên Edgar nghiêng đầu, nhướn mày.

Kaito nhớ lại buổi sáng hôm Natasy đến lớp nhỏ lần đầu, anh đã nghe được điều mà thằng nhóc ấy thì thầm vào tai Renata. Không phải do anh tò mò, mà do tai của vampire khá là....thính nên anh đã vô tình nghe được điều đó: “Ba định chọn anh ấy là hôn phu của chị.”. Kaito không để tâm đến điều đó lắm, vì dù sao

chuyện của con bé đó cậu quan tâm làm quái gì, nhưng hôm nay, khi thấy Edgar đã đến tận đây, Kaito lại trào lên một cảm giác sợ hãi. Không phải cảm giác khi sắp mất con mồi, mà là.....

“Argh!!! Không thể nào!”_Kaito lắc đầu mình, cố rũ bỏ cái ý nghĩ đó.

“Oh wow! Renata, em có người bạn thú vị thật!”_Edgar nhìn Kaito với ánh mắt dò xét. “Quan hệ của hai người.....anh ghen đấy.”

“Anh thì biết gì?”_Renata đỏ mặt.

“Anh biết tất cả.”_Edgar đảo mắt về bình thủy, tiến lại chỗ Kaito. “Một True-ancestors, lâu lắm tôi mới thấy đấy.”

Kaito lùi lại, giờ anh đã hiểu sao mình lại có cảm giác khó chịu, tên Edgar này cũng không phải là người.

“Ahhhh! Đùng ngạc nhiên vậy chứ! Một người đẹp trai như tôi mà anh nghĩ chỉ là người thường sao?”_Edgar vừa nói vừa vuốt tóc ra sau. Kaito như muốn nôn ọe. Đúng là một tên kiêu kỳ.

“Ồ....ờ rất đẹp trai!”_Renata nhại lại với giọng giễu cợt.

“Cậu có muốn biết tôi-là-thứ-gì không?”

“Chuyện đó có cần thiết không?”

“Cần chứ! Cậu biết đấy, về chung quy tôi cũng khá giống cậu....”

Kaito lùi lại. Khá giống? Không lẽ hẳn là Death Apostle? Không. Hẳn quátao nhả để là một tên Death.

“Người kế tục hoàng tộc ác quỷ Blackmon, là tôi.”_Edgar cười, ánh mắt xám của cậu ta bỗng chuyển thành màu đỏ, như có ngọn lửa chọt bùng lên trong đó. Hay thật. Một con quỷ. Không lấy máu người, mà lấy linh hồn.

“Nhóc....có hôn phu....là quỷ?”_Kaito hướng mắt về phía Renata.

“Anh ta không-phải-hôn-phu-của-em!!!!”_Nhỏ gần từng tiếng.

“Em sẽ phải chấp nhận thôi!”_Edgar cười khẩy.

“Chúng ta đánh nhau, cãi nhau, cầu xé nhau từ năm 4 tuổi. Hơn nữa, em có quyền lực chọn hủy bỏ hôn ước.”_Renata đảo mắt.

“Nhóc đúng là không bao giờ có thể hòa hợp được với bọn con trai.”_Edgar thở dài, bỏ tay khỏi vai Renata, và ngay lập tức thay đổi thái độ.

“Chào mừng trở lại, Edgar. Kiểu hoa mỹ đó chẳng hợp với cậu (!!) chút nào!”_Renata cười lớn.

“Đành vậy, ấn tượng đầu ở trường thế là vớt. cứ thoải mái như ở nhà vậy!”_Edgar cười lớn, điều bộ kênh kiệu biến mất, trông cậu ta bây giờ như một thằng nhóc nghịch ngợm đáng yêu.

Kaito chỉ biết trố mắt ra trước màn diễn xuất vừa rồi.

“Đây không phải là biệt thự?!? Đây là LẦU ĐÀI!!!!”_Ryo tròn tròn mắt khi nhìn tòa thành trên núi của gia tộc Blackmon.

Tòa nhà ba tầng và dài ít nhất mười sáu mét, mặt tiền ngoài bằng đá xám, chiếu sáng bởi những trụ đèn. Con đường dẫn vào cổng chính tòa nhà được rải sỏi. Nó lượn đến một cánh cửa gỗ anh đào, với một chiếc vồng gỗ cửa bằng đồng lớn. Kaito chưa kịp nắm cái vòng đó thì cửa bật mở, một người quản gia đứng tuổi trong bộ áo đuôi tôm xuất hiện, kính cẩn cúi chào cả bọn.

“Xin mời vào! Cậu chủ và cô chủ đang đợi các cô cậu.”

Mọi người sững sờ. Một thế giới của Anh quốc ngay giữa lòng Nhật Bản, còn gì tẻ hơn? Họ bắt đầu theo người quản gia đi xuyên qua một phòng chờ sang trọng lát đá cẩm thạch rồi vào một phòng khách trang trí tuyệt đẹp, dưới ánh sáng êm dịu của những ngọn đèn rủ tua kiểu Victoria. Không khí trong nhà có vẻ rất cổ xưa và cách nào đó lại có chất vương giả với mùi thuốc lá tẩu (ai hút nhỉ?), mùi lá trà, mùi rượu vang Tây Ban Nha đang nấu và cả mùi đất của kiến trúc đá. Trên nền bức tường phía xa, giữa hai bộ áo

giáp sáng lấp lánh là một lò sưởi xù xì đủ lớn để quay một con bò đực, ngọn lửa nhảy múa lách tách trong đó, tỏa hơi ấm khắp căn phòng. Bên cạnh lò sưởi là một chiếc đi văng nhưng thời Phục Hưng. Kaito không biết mình đang há hốc mồm nhìn cái đi văng tuyệt đẹp hay nhìn người đang ngồi trên đó. Renata mặc một chiếc váy len dài đến đầu gối màu trắng, thoải mái duỗi chân ra trong khi Edgar ngồi bên cạnh và nghịch tóc con bé, trông họ không có vẻ gì là một đôi cãi nhau nhiều chuyện nhất trường, mà như một đôi thật sự trong các câu chuyện cổ vậy.

“Mọi người tới rồi! Mời ngồi.”_Renata cười và chỉ tay vào dãy ghế nhưng đối diện.

“Renata và Edgar đẹp đôi thật đấy!”_Arita thích thú thì thầm với Kaito.

Kaito thở dài, chẳng biết nên vui hay buồn.

Kỳ nghỉ đông này coi bộ có vẻ khó khăn.

11. Chương 11

Trong màn đêm dày đặc, thứ đó lặng lẽ chờ đợi. Nó đã kiên nhẫn suốt mấy tháng qua, nhưng không có con mồi nào xuất hiện cả, và giờ đây, thứ mà nó mong muốn đã đến. Cơn bão tuyết làm nó chân chừ, có nên không? Gió quất mạnh từng cơn, cả đất trời như chao đảo trong tiếng gió hú, tuyết rơi mù mịt, mọi thứ chìm trong trắng và đen. Cái lạnh, cái rét không làm nó nao lòng, so với phần thưởng mà nó có thể có được, chịu đựng những điều này có là bao? Nó quay đầu, hướng về phía hang ổ của mình, lòng thầm nghĩ tối mai phần thưởng vô giá đó sẽ thuộc về nó.

Cách đó không xa, một bóng đen lặng lẽ đứng trên một cành cây nhỏ xơ xác. Điều đó không hề gì, bóng đen ấy rất nhẹ nhàng và uyển chuyển, không để phát ra một tiếng động nào. Những đợt gió lạnh không hề gì với bóng đen đó, hắn đã được huấn luyện kỹ càng để đối chọi với thiên nhiên và thời tiết khắc nghiệt. Hắn biết kẻ thù của mình đã trở lại, và hắn phải bắt nó. Tuy nhiên, hắn cũng biết hắn phải vượt qua khá nhiều trở ngại, đặc biệt là con bé tóc nâu đỏ là một đối thủ đáng gờm, hay con bé tóc đen cũng không phải hạng vừa. Hắn nghiêng đầu, cố nhìn rõ vào bên trong tòa nhà đó nhưng vô ích, thị lực của hắn đã giảm do tuyết rơi khá dày. Ngậm ngùi thở dài, hắn nhảy từ cành cây này sang cành khác, chiếc áo khoác đen tung bay trong gió, và hắn biến mất trong bóng đen dày đặc.

“A! Bão tan rồi!!!!”_Renata thích thú mở cửa sổ, nhìn ra bầu trời thoáng đãng bên ngoài.

“Hôm nay có vẻ đi chơi được đấy!”_Edgar thích thú nói. “Vào thị trấn tham quan nhé!”

“Tùy các cậu.”_Kaito lẩm bẩm.

“Có vẻ hôm qua không chỉ mình tôi thức khuya nhỉ?”_Edgar cười.

“Chúng ta không cần ngủ.”_Kaito cau mày.

“Hai người nói chuyện gì thế?”_Hima bước ra, cả Kaito và Edgar đều im bật. Trong cả tòa nhà này chỉ có Hima và Ryo chưa biết mình đang sống giữa một đám không-phải-là-người.

“Arita đâu?”

“Đi nặn người tuyết với Yuuki rồi. Mới sáng sớm cô ấy đã lòi tuốt chúng tôi dậy đấy. Nhưng chỉ có Yuuki chịu đi.”_Kaito gáp.

“Hay nhỉ? Anh để bạn gái mình đi với một chàng trai khác à?”_Renata nhướn mày. Càng ngày càng không hiểu Kaito rốt cuộc là loại bạn trai gì.

“Kệ tôi. Arita đã quen rồi.”

“Anh....”

“Thôi được rồi.”_Edgar xen ngang. “Chúng ta đi được chưa?”

Cả buổi sáng hôm ấy nói chung là không có gì khiến nhỏ phải bận lòng, mặc dù Kaito lâu lâu lại hứng lên và cãi nhau với nhỏ. Họ dạo chơi quanh các ngôi làng, thưởng thức các món ăn ấm nóng trong tiết trời se lạnh. Mùa đông ở Akita phủ trắng những tuyết là tuyết. Phong cảnh nên thơ ở đây khiến nhỏ rất thích thú. Buổi sáng và buổi chiều kết thúc bằng việc sau một ngày đi lang thang hết xó xỉnh này đến xó xỉnh khác thì cả bọn lăn ra mà ngủ đến bảy giờ tối! Trong khi Kaito, Edgar và Yuuki cứ trơ ra như không biết mệt là gì, mà cũng phải, họ có là người đâu! Đến tối, Renata mới dần thức dậy vì mùi đồ ăn thơm phức đang lan tỏa khắp ngôi nhà. Bữa ăn tối không có gì đáng kể, nhưng điên nhất là việc Kaito cứ lải nhải về chuyện nhỏ và những người khác lăn ra ngủ như chết rồi ấy. Thậm chí cả Arita cũng xém ném con dao trúng anh ta để Kaito ngậm cái mồm lại. Ngày đầu tiên trôi qua êm đềm và vui vẻ. Đó là cho đến khi đồng hồ điểm chín giờ....

“Renata!”_Nhỏ hoảng hồn khi nghe tên mình được xướng lên từ ngoài.....ban công?

“Kaito? Phòng tôi có cửa mà.”_Renata cau mày.

Kaito nhẹ nhàng nhảy thoát vào phòng nhỏ.

“Không muốn làm hôn phu của nhóc ghen.”

“Rồi sao? Đến lúc à?”_Nhỏ nói và đưa tay ra.

“Cũng may là cô còn nhớ nghĩa vụ của mình.”_Kaito nháy mắt và cúi xuống, đặt nụ hôn phớt lên cổ tay nhỏ. Họ giữ tư thế đó trong vài giây.

“Là tôi tưởng tượng hay máu cô càng ngày càng thơm hơn?”_Kaito liếm mép.

Da gà nhỏ nổi lên.

“Dạo này Edgar ngốn cho tôi hơi nhiều.”

“Hai người trông không giống là ghét nhau.”

“Chúng tôi ghét nhau nhiều hơn anh tưởng.”

“Trông nhóc như muốn lấy cậu ta ấy!”

“Chuyện đó sẽ do tôi quyết định! Không liên quan đến anh!”

“Ồ có đấy. Nghĩ xem người ta có ột phu nhân hoàng tộc ác quỷ đi làm người hiến máu không?”_Kaito nhướng mày.

“Tôi...”_Nhỏ im lặng, cảm giác tử thân bấy lâu nay quay lại. “Lần gần đây nhất anh nhận máu là khi nào? Một tháng trước chẳng? Có lẽ anh không cần....”

“Chỉ vì chuyện đó mà cô lôi hôn phu ra sao?!”

Renata run rẩy, nhỏ không thể chịu được nữa. Anh ta thì biết cái gì? Kaito quan tâm tới chuyện nhỏ có hôn phu chỉ vì anh ta sợ mất miếng ăn thôi sao? Nhỏ là cái gì của anh ta chứ? Không hơn không kém một thứ để lợi dụng. Những điều khoản trong hợp đồng, về việc Kaito sẽ bảo vệ nhỏ đã bao giờ xảy ra chưa? Lần cuối đối mặt với bọn Death, đúng là anh ta đã ra tay, nhưng người tiêu diệt chúng cuối cùng lại là Renata! Đáng ghét! Anh ta có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của nhỏ không chứ?! Tim nhỏ đau nhói, nước mắt trào ra, nhỏ không thể kiềm chế cảm xúc của mình.

“Tất cả anh quan tâm chỉ là Arita! Anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? Anh bảo vệ tôi chỉ vì tôi là người hiến máu! Sao tôi cứ phải để anh lợi dụng chứ?! tôi là cái gì với anh hả?!”

“Cô là người hiến máu, tôi là người bảo vệ. Vậy thôi! Chuyện của tôi và Arita không liên quan đến cô!!!”_Kaito hét. “Vậy nên hãy ngoan ngoãn đi nếu không hợp đồng chấm dứt! Đừng nghĩ tôi không tìm được loại máu tốt hơn!”

Nhỏ cứng người.

“Xin...lỗi...”_Renata run rẩy. “Nhưng Kaito....”

Anh ta quay lại, nhìn nhỏ với ánh mắt lạnh băng.

“Xin lỗi, Kaito. Nhưng người con gái anh muốn tôi trở thành, chỉ còn là một ký ức mà thôi.”

“Ý cô là sao?”_Kaito có vẻ lúng túng.

“Hợp đồng vẫn tiếp tục, nhưng tôi không thể cứ là một cô gái ngoan ngoãn đợi anh khi cần mới để mắt tới.”_Nhỏ nghiêng rằng, lui vào trong bóng tối của căn phòng. “Đi đi.....chúng ta sẽ nói chuyện này sau.”

Renata không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Nhỏ đã tự nhủ sẽ không dấn dấp cơ mà? Sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ? Kaito không làm gì sai cả, chỉ là nhỏ quá ích kỷ khi thấy mình không được chú ý mà thôi. Giờ anh ta sẽ ghét nhỏ, rất nhiều và hợp đồng cũng có thể chấm dứt, chỉ vì cái tôi quá lớn trong lòng của Renata.

Kaito lặng lẽ đi ra ban công, những lời của Renata ám lấy anh.

“Người con gái anh muốn tôi trở thành, chỉ còn là một ký ức mà thôi....”

Phía xa, bóng đen đó lặng lẽ mỉm cười. Cuộc săn càng ngày càng hấp dẫn. Hắn lao về phía tòa nhà, theo sau là nó.

12. Chương 12

Một tiếng nổ kinh hoàng phát ra từ nhà kho vang vọng khắp cả khu biệt thự. Renata và mọi người chạy ra ngoài, kinh hoàng.

Trước mắt họ là một đám cháy lớn bốc lên từ chỗ để củi, ngọn lửa lan dần ra khắp mọi nơi, cảm giác này khiến cho Renta nhớ lại lần đó, khi nhỏ thiếu rụi cả trạm xăng. Sự lo sợ trở dậy trong nhỏ. Ở đây có Himawari và Ryo, không thể sử dụng sức mạnh trước mặt họ được, nếu không họ sẽ hoảng loạn khi biết mình đang giao du với một lũ-không-phải-là-người. Renata kinh hoàng nhìn ngọn lửa cháy rực lên, như một đốm sáng chói lòa giữa màn đêm dày đặc. Edgar cau mày nhìn xung quanh, tìm kiếm nguyên nhân gây ra chuyện này.

“Khỉ thật!”_Cậu ấy nghiêng rằng.

“Sao thế?”_Renata quay lại.

“Bọn chúng không ỉnh nghĩ ngơi hay sao ấy!”

“Ai cơ?”

Edgar quay lại nhìn nhỏ bằng con mắt u ám.

“OCCISOR.”

Renata không biết nên nói sao nữa. Mấy ngàn năm nay Giáo hội luôn truy lùng những nòi giống ác quỷ và tiêu diệt chúng, nhưng với hoàng tộc Blackmon, họ dành ra một ngoại lệ. Chừng nào Blackmon không làm hại con người, Tòa thánh sẽ không đụng đến họ. Tuy nhiên, một số người trong Giáo hội không lấy làm vui về điều này, nên một tổ chức được lập ra. OCCISOR. Tiếng La tinh nghĩa là sát thủ. Họ tập trung những thợ săn giỏi nhất của Tòa thánh, săn lùng ác quỷ và không có một ngoại lệ nào. Vatican không thừa nhận mối quan hệ với hội này nhưng dòng tộc Blackmon vẫn biết Giáo hội đứng sau giật dây, tuy nhiên, tính đến thời điểm này OCCISOR vẫn chưa chạm được đến Blackmon.

“Đáng ghét! Lần này lại là tên đó.”_Edgar lầm bầm.

“Tên đó?”_Kaito nhướn mày.

Một bóng áo đen hiện ra giữa nền tuyết trắng xóa, Renata có thể nhận ra đó là một chàng trai qua vóc dáng, nhưng nhỏ không thể thấy mặt cậu ta được, nó bị che phủ bởi chiếc áo choàng đen bên ngoài.

“Lawrence.”_Edgar nghiêng răng.

Bóng đen cúi mũ trùm đầu ra và nhỏ thấy anh ta đeo một cái mặt nạ đen che nửa mặt trông khá ngẫu. Làn da không trắng lắm, mái tóc bạch kim hoàn hảo đối chọi với màu đen của áo choàng. Anh ta mặc toàn bộ đồ màu đen, trông như một ác quỷ hơn là một người đi diệt quỷ.

“Chào Edgar. OCCISOR cử ta đi tìm người, nhưng có lẽ ta tìm được nhiều hơn thế.”_Lawrence liếc qua Kaito.

“Hắn ta là ai?”_Kaito nhướn mày.

“Eh....một thợ săn quỷ.”_Edgar đảo mắt.

“Great.”

“Chuyện gì thế? Cậu ta....”_Himawari bước ra.

“Hima, không sao đâu, cậu cùng Ryo và Arita vào trong đi.”_Kaito phẩy tay.

Arita có vẻ hiểu ý và đẩy Hima cùng Ryo vào trong, nơi lửa chưa lan tới. Ba người vừa đi khuất, Renata nhận ra vấn đề của họ không dừng lại ở đó. Từ trong rừng có tiếng tru và trong chớp mắt, hàng loạt con sói với bộ lông trắng muốt nhảy xổ ra. Một con ta hơn hẳn các con khác tiến về phía trước, gầm gừ. Renata có cảm tưởng như mình đang đối mặt với Lupa, nữ thần Sói trong thần thoại La Mã. Con sói đầu đàn có cao lớn với bộ lông mượt mà, chìm hẳn trong màu tuyết trắng, đôi mắt sắc lạnh và thèm muốn, Renata không thể nói đó chỉ là một đàn sói bình thường, chúng to hơn, đáng sợ hơn và tất nhiên cũng nguy hiểm hơn.

“Được rồi....chúng ta có ba vấn đề....và có ba người.”_Edgar liếc lại.

“Em sẽ lo đám cháy.”

“Hay nhỉ. Phần dễ nhất!”_Kaito cau mày.

“Nếu anh có thể dập đám cháy khổng lồ đó nhanh chóng thì xin mời.”_Renata lăm bầm, lao về phía ngọn lửa. Edgar tấn công Lawrence còn Kaito lo đàn sói.

Ngọn lửa đã vượt quá tầm kiểm soát, nó lan nhanh hơn và sắp tới khu nhà chính, nhỏ nhìn quanh quất, cố tìm kiếm thứ gì đó có thể dập lửa, nhưng khắp mọi nơi chỉ là băng và tuyết. Những ngọn gió lớn càng làm cho lửa cháy to hơn, thậm chí những bông tuyết cũng bắt đầu tan chảy, không kịp hãm được ngọn lửa kỳ dị này. Sau một hồi quan sát, Renata đã thấy thứ mình cần.

“Để ta dạy người một điều khi cháy ngay trên nhà kho nhé.”_Renata nói, cả thấy khá ngại ngẩn khi trò chuyện với một đám cháy.

“Ổng dẫn nước rất hay bị bế vào mùa đông do áp suất đấy!”_Nhỏ hét lên và ổng nước vỡ tung. Từng đợt nước trào ra, dâng lên phía trên đầu nhỏ. Renata giơ tay, cố giữ cho chúng không bị đóng băng trước khi phun vào đám cháy. Nước phun ra từ cái ống ngày càng nhiều, hàng trăm ga lông nước đang cuộn xoáy trên đầu nhỏ. Sau một tiếng hét, Renata thả cả tấn nước đó xuống đám cháy, khối nước dập tắt đám cháy trong nháy mắt, nhanh như khi ngọn lửa xuất hiện. Vai Renata khụy xuống, nhỏ thở dốc, cố gắng điều hòa cơ thể mình. Phía bên kia, Edgar và Lawrence đang đánh nhau ầm trời. Cả hai cứ thoát ần thoát hiện, khiến nhỏ không thể theo kịp được. Thậm chí cả Kaito cũng di chuyển nhanh chóng, mọi chuyện có vẻ không ổn lắm nhưng nói chung vẫn trong tầm kiểm soát, cho đến khi....

“Cậu không bao giờ thắng được tôi.”_Lawrence nhếch mép và đá một cú vào bụng Edgar, cậu ấy lăn ra xa và va người vào thân cây.

“Không!!!”_Renata hét và điều khiển dòng nước phun thẳng vào Lawrence.

Anh ta không hề tỏ vẻ sợ hãi hay nao núng, Lawrence chỉ đơn giản né qua một bên và lao thẳng về phía nhỏ. Renata cứ triệu hồi đợt nước này đến đợt nước khác nhưng không thể chạm đến vạt áo của anh ta.

Lawrence phóng về phía nhỏ một hình chữ thập đen. Chữ thập to lên và dính chặt Renata vào tường, nhỏ vùng vẫy, nhưng không thể thoát ra được. Lawrence nâng cằm nhỏ lên.

“Nào nào cô bé xinh đẹp. Có lẽ chúng ta nên-....”_Anh ta chưa kịp hoàn tất câu nói thì bị một con sói bay thẳng vào người, Lawrence lăn ra xa.

“Tránh xa người hiến máu của tôi ra.”_kaito lầm bầm.

“Hay nhỉ?”_Lawrence nhếch mép, anh ta lao về phía Kaito.

Renata nhận thấy rằng toàn bộ đàn sói đã bị tiêu diệt, Kaito đã làm trò quái gì với chúng vậy nhỉ? Tuy nhiên, không còn nhiều thời gian để suy nghĩ, nhỏ cố hết sức vùng vẫy, cố gắng thoát ra chữ thập đen này. Phía kia, Kaito tung một cú đá vào Lawrence, anh ta né được và túm lấy chân Kaito, quăng ra xa. Kaito vừa eh....văng đi thì Edgar lao tới, những nắm đấm được dùng đến, nhưng Lawrence như một bóng ma, anh ta thoát ần thoả thộn, Edgar cũng không thể làm được gì. Nhỏ cảm thấy Lawrence cũng khá là ngẫu.

“Arhg!! Khỉ thật, mình nghĩ quái gì thế?”

Sau một hồi, Edgar kiệt sức, cậu ấy khụy xuống, Lawrence đưa tay lên đầu Edgar.

“KHÔNG!!!!”_Nhỏ hét.

“WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO!!!!”_Một giọng nói hét lên và hàng loạt tảng đá văng vào người Lawrence, hất anh ta ra xa.

“Hự....cô....”_Lawrence cau mày, nhìn vào người vừa tấn công anh ta.

“KHÔNG AI ĐƯỢC ĐỤNG VÀO BẠN TÔI!!!!”

Renata kinh hoàng nhìn về phía người vừa hét câu đó.

Trong bóng đêm mù mịt, những lọn tóc của người đó bay bay trong gió, màu nâu đỏ ánh lên. Và đứng tại nơi đó, là Himawari.

13. Chương 13

“MÌNH LÀ PHÙ THỦY.”

“H....himawari?”_Renata lắp bắp.

“Nói chuyện sau nhé.”_Himawari nhắm mắt và đưa tay lên. “WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO!!”

Hàng loạt tảng đá bay lên, theo lệnh của Hima, lao thẳng vào người Lawrence. Anh ta nhảy lên, né tránh những tảng đá. Hima cau mày, quơ tay về phía một thân cây và đưa tay lên, cái cây liền bị đứt rời ra khỏi đất như có một sức mạnh vô hình, lao về phía Lawrence.

“Khả năng điều khiển đồ vật bằng ý nghĩ của cô không phải là đối thủ của tôi.”_Lawrence nhảy lên thân cây khi nó phóng tới, đồng thời quăng một cây thập giá xuống dưới chân Hima.

“Coi chừng!!!!”_Kaito hét.

Cây thập giá nổ tung và Renata kinh hoàng nhìn ánh sáng chói lòa phát ra từ vụ nổ. Khói tan dần, Hima vẫn đứng đó, một lớp màng bảo vệ màu đỏ hiện lên thấp thoáng. Đôi mắt nâu chocolate của Hima ánh lên vẻ tinh nghịch và có chút thần bí. Cô bạn búng tay và một vệt đỏ bắn ra, hất Lawrence đi.

“Vậy thì những món đồ chơi của anh cũng không thể đánh bại tôi được.”

Lawrence đứng dậy, mái tóc bạch kim của anh ta bay phấp phới như một bóng ma. Chiếc mặt nạ đen khiến nhỏ không thể thấy được là anh ta đang nhắm mắt hay mở mắt nữa.

“Cô khá đấy, nhưng...”_Bằng một chuyển động mau lẹ, Lawrence đã đứng sát bên Hima, gạt chân cậu ấy qua một bên.

Hima mất đà, ngã xuống nền tuyết lạnh. Cậu ấy chưa kịp đứng dậy thì đã bị Lawrence phóng một cây thánh giá vào người, trói chặt Himawari vào mặt đất.

“Cô không có kinh nghiệm trong đấu trực diện nhỉ?”_Lawrence nhếch mép.

“Anh cứ chờ xem, WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO!!”_Hima hét và một đợt đất đá lại bay vào mặt Lawrence.

“Headshot!”_Edgar cười bò.

“Lo mà giúp cậu ấy đi!”_Nhỏ cau mày trong khi Kaito xé nát cây thập giá gắn nhỏ trên tường.

“Nhóc cứ phàn nàn về chuyện tôi không làm tròn nhiệm vụ bảo vệ mà.”_Kaito cười toe toét, trông như anh ta không hề để tâm chuyện hồi nãy vậy. Điều đó chẳng giúp được nhỏ là bao. Renata nhảy xuống, bắt đầu nghĩ về chuyện làm sao để đến giúp Hima một cách nhanh nhất. Chỗ Hima ít nhất cũng cách cả trăm mét còn nếu để cho Kaito công đi đến đó thì có mà cán lưỡi chết tại chỗ. Nhỏ nhìn quanh và một ý nghĩ lóe lên.

“Mặc váy mà trượt nước thì sao nhỉ?”_Renata thì thảo và đưa tay lên.

“Ê này!”_Kaito hét nhưng quá muộn, vòi nước phun lên và nhỏ nhảy lên dòng nước đó, điều khiển cho nó chảy đến chỗ Hima và Lawrence.

Khi đến gần vừa đủ, Renata nhảy xuống, phi thẳng dòng nước vào Lawrence. Anh ta ướm súng từ người đến chân, mái tóc bạch kim nhỏ từng giọt nước trong vắt như pha lê, càng làm cho Lawrence trông như một thiên thần mang trên mình diện mạo của ác quỷ (hay ngược lại nhỉ?). Lawrence nhẹ nhàng đứng dậy, thở dài. Nhỏ biết có điều gì đó không hay sắp xảy ra. Anh ta nhảy lên, lấy vai nhỏ làm điểm tựa cho tay mình, tung một cú đá vào Edgar lúc đó đang chạy đến ngay sau lưng Renata khiến cho cậu ấy lại văng ra xa (mấy lần rồi trời).Nắm chặt tay trên vai nhỏ, Lawrence dễ dàng nhấc renata lên như một chú gấu bông, quăng nhỏ về phía Kaito đang chạy đến một cách không thương tiếc. Nhỏ ngã vào vòng tay cứng như thép của Kaito, hất cả hai ra sau.

“@*\$%^&*#@!%&!!!! HỘI BẢO VỆ QUYỀN LỢI PHỤ NỮ SẼ LÊN TIẾNG VỀ ĐIỀU NÀY ĐÂY!!!!”_Nhỏ hét lên, cả người đau ê ẩm.

“Thế có cái hội nào bảo vệ con trai khỏi bị con gái đè nghiêng lên không hả?”_Kaito lăm bằm ngay sau lưng nhỏ.

Nhỏ quay lại và hét lên, đó là lý do tại sao nãy giờ nhỏ thấy tiếp đất êm ái lạ thường.

“GET YOUR BUTT OUT OF MY FACE!!!!”_Kaito hét và nhỏ hốt hoảng bật dậy, hóa ra nãy giờ Renata ngồi trên.....đầu anh ta.

“Xin lỗi, tại tên Lawrence....”_Nhỏ ấp úng, nhìn quanh thì thấy Lawrence đã biến mất từ lúc nào. Anh ta để lại một bãi chiến trường và chuồn đi, Tòa Thánh hay thật đấy!

“Tôi còn phải chịu hình phạt nào nữa thì mang ra luôn đi.”_Kaito lăm bằm.

“Gì chứ?”

“Làm thế nào để nhóc hết giận? Chẳng phải định trừng phạt tôi sao?”_Ánh mắt Kaito có vẻ buồn thảm và đầy ân hận.

Renata sững người.

“Đó là do Lawrence làm, không tính.”_Nhỏ lè lưỡi và chạy lại chỗ Hima, cốt để tránh không cho Kaito nhìn thấy mặt nhỏ đã đổ lên thế nào.

“Hima, cậu không sao chứ?”_Renata chạy lại trong lúc Hima đã điều khiển những viên đá sắc cạnh cắt đứt hình thánh giá của Lawrence.

“Hi. Không sao cả.”_Himawari tươi cười, trông cậu ấy đơn giản như vừa mới thực hiện một cuộc đánh nhau của con nít vậy.

“Nhưng....cậu...là...ờ...”_Nhỏ ấp úng.

“Mình là phù thủy.”_Ánh mắt Hima dịu lại. “Giống cậu, mình không hẳn là người.”

Những lọn tóc nâu đỏ của Hima lòa xòa xuống, đôi mắt to với gò má đang ửng hồng vì lạnh, Renata đã từng nghĩ với bộ dạng xinh xắn như vậy, Hima làm sao chỉ là người bình thường được? Không ngờ, sự thật thì đúng là như thế.

“Xin lỗi, đáng ra mình phải nói sớm hơn. Do mình sợ...”

“Sao cậu phải xin lỗi? Mình cũng không hề để lộ...”

“Ngay từ khi gặp cậu mình đã biết cậu có siêu năng lực rồi.”_Hima cắt ngang.

“Sao cơ?”_Nhỏ sững sờ.

“Mình biết tất cả. Kaito, Edgar, Yuuki, mình biết tất cả bọn họ không phải là người. Cà Ryo cũng vậy....”

“Ryo làm sao?”

“Cậu ấy là....người, nhưng Ryo có sức mạnh quá lớn so với bình thường. Cậu ấy có thể nâng cả một tòa nhà.”_Hima cười ngượng nghịu.

“Có ai trong top 5 THẬT-SỰ-LÀ-NGƯỜI không vậy?”_Nhỏ nhướn mày.

“Theo mình biết thì chỉ có Arita là con người thực thụ.”_Hima cuộn cuộn một lọn tóc. “Có điều chị ấy vui vẻ chấp nhận nó. Mình và Ryo không để lộ thân phận cũng vì không muốn chị ấy buồn, nhưng hôm nay có lẽ...”

“Khoan đã, thế Yuuki-san và Ryo đâu?”_Nhỏ chợt nhớ ra.

“Họ đang bảo vệ Arita rồi, không sao đâu.”_Hima cười.

“Eh....bây giờ chúng ta có thể vào nhà được chưa? Có lẽ mình cần sưởi ấm.”_Edgar tiến lại.

“Có vẻ chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói đây.”

“Mình sinh ra ở một nơi gọi là Witchzerath.”_Hima bắt đầu kể khi chúng tôi đã yên vị xung quanh cái lò sưởi to xù xụ của nhà Edgar. “Đó là nơi các phù thủy sinh sống. Tuy nhiên, mẹ mình là người thường, nên sau khi mình sinh ra bà đã đem mình đến thế giới này.”

“Vậy Hima là người ngoài hành tinh?”_Edgar hỏi. Renata chỉ muốn hắt ly cacao nóng của mình vào mặt cậu ta vì câu hỏi vô duyên đó.

“Có lẽ...”_Himawari cười ngượng nghịu, đôi má hồng lên.

“Oh please! Chỉ có mình chị trong ngôi nhà này là NGƯỜI-THƯỜNG-CHÍNH-HIỆU thôi sao?”_Arita có vẻ rầu rĩ.

“Cậu đánh nhau chẳng thua quái vật đâu.”_kaito chọc.

“Im đi!”_Arita cau mày.

“Không sao, dù thế nào chúng ta vẫn là bạn mà. Cho dù thật sự chúng ta có là thứ gì đi nữa.”_Yuuki nói.

“Nhưng Lawrence sẽ còn quay lại. Anh ta rất thích thú trước ý tưởng thấy tôi chết.”_Edgar làu bàu.

“Nào nào. Đây là kỳ nghỉ đông của chúng ta! Phải làm cho nó trở nên tuyệt vời chứ!”_Ryo cười.

Mọi người có vẻ đồng ý. Renata cảm thấy kỳ nghỉ này thật sự thú vị, cho dù họ đã bị tấn công nhưng lâu lắm rồi nhỏ mới được sử dụng sức mạnh của mình. Đồng hồ bắt đầu điểm 12h và mọi người về phòng để

ngủ sau trận đánh nhau ì xèo đó, tuy nhiên, nhỏ không chắc là trừ Arita ra, những người khác có thể ngủ. Renata vẫn ngồi đó, đọc cuốn sách về Illuminati.

“Giờ này còn không chịu ngủ hả?”_Giọng Kaito vang lên.

“Anh cũng vậy mà.”

“Nhưng cô là con người, chỉ mạnh hơn một tí thôi, vậy nên ngủ là cần thiết.”_kaito ngồi vào chiếc ghế đối diện.

“Không cần anh quan tâm. Chỉ cần máu vẫn tốt là được mà.”_Nhỏ cúi mũi vào cuốn sách.

Một khoảng im lặng kéo dài và Renata thấy cuốn sách bị giật khỏi tay mình.

“Nghe đây! Chuyện hợp đồng, cho dù có thế nào, nhóc vẫn là người hiến máu CỦA TÔI. Còn nữa, bảo vệ nhóc là trách nhiệm và bổn phận, không phải tôi lo sợ bị mất miếng ăn, hiểu chứ?”

“Thế anh lo sợ cái gì?”

“Tôi....”_Kaito ngừng lời, đôi mắt đen nhìn xoáy vào khoảng không trong giấy lát. “Nhóc không cần biết.”

Anh ta nói bấy nhiêu rồi đi thẳng vào trong. Renata ngồi yên, cố hiểu cho được điều Kaito định nói. Trong lò, những ngọn lửa nhảy múa lách tách, truyền hơi ấm cho căn phòng giữa mùa đông lạnh.

14. Chương 14

Sau cái đêm đánh nhau kinh hoàng đó, kỳ nghỉ đông của Kaito và mọi người có vẻ trôi qua một cách êm đềm. Renata không còn cau có với Kaito nữa, tuy nhiên tình trạng cãi nhau của con bé với Kaito và Edgar vẫn diễn ra đều đặn mỗi ngày. Chẳng bao lâu sau, những trận cãi vã đó đã thành một màn kịch hài cho những người còn lại. Ngoài việc đó ra, kỳ nghỉ có vẻ ổn. Họ đi tham quan khắp nơi và có những khoảnh khắc tuyệt vời.....đó là cho đến khi trở về căn biệt thự của Renata ở Tokyo khi kỳ nghỉ kết thúc.

“Home sweet home!”_Renata tươi cười bước vào cửa trước và đột ngột đứng sững lại.

“Chuyện gì thế? Sao không đi tiếp?”_Edgar hỏi.

“S...S...S...”_Con bé lắp bắp, đôi mắt nó chuyển thành một màu xanh nhợt nhạt.

“SSS là quái gì?”_kaito nhướn mày, nhìn theo hướng Renata đang chỉ.

Mọi người nhìn vào bên trong căn phòng khách và há hốc mồm. Một người đang đứng quay lưng lại trong phòng, xem xét các bức tranh treo trên tường. Đó là một cô gái với mái tóc đỏ, phải, đỏ rực như lửa nhưng trông rất mềm mại. Từng lọn tóc xoắn nhẹ xoắn ngang thắt lưng cô ấy, như một dòng suối. Thân hình cực chuẩn cùng làn da trắng mịn. Người đó mặc một chiếc áo khoác da màu đen bên ngoài, chiếc váy đỏ dài đến ngang gối cùng đôi giày boots cao khiến cô ấy trông rất quyến rũ. Khi cô gái quay lại, cả bọn lại được thêm một phen sững sờ. Khuôn mặt thanh tú, được trang điểm nhẹ một cách hoàn hảo. Đôi môi đầy đặn, đôi mắt màu đỏ ánh hồng kỳ lạ mở to, hàng mi dày cong vút khẽ lay động, đôi lông mày thanh tú của cô gái ấy nhướn lên khi thấy chúng tôi.

“A...ai...thế..?”_Hima sững sờ.

Renata và Edgar như đang hóa đá. Trong khi Arita, Ryo và Kaito cứ nghếch mặt ra như lũ ngốc. Cô gái đó rải những bước chân dài đầy tự tin đến chỗ Renata. Bước đi của cô ấy uyển chuyển và nhịp nhàng, như thể đang lướt đi vậy.

“Xin chào, đã lâu không gặp,...”_Cô ấy ôm lấy Renata, một nụ cười phớt qua môi. “...em gái.”

“WHAT!!! EM GÁI?!?!?”_Cả bọn hét lên.

“S..Syrena, em cũng rất vui....khi được gặp chị...”_Renata đáp ứng, biểu hiện trên gương mặt lộ rõ con bé đang cảm thấy điều ngược lại.

“Chào em....rể.”_Syrena liếc về phía Edgar với vẻ lạnh nhạt, đoạn nhìn về phía Kaito.

“Eh....chào....”_Kaito nuốt nước bọt. Ánh nhìn kỳ lạ của Syrena khiến Kaito lo lắng. Ánh mắt chị ta đầy quyền uy và sức mạnh, Kaito cảm thấy tốt nhất không nên gây sự với người đó.

“Em có những người bạn thật....thú vị.”_Syrena nói từ “thú vị” như là nó có rất nhiều nghĩa, mọi người có thể chọn nghĩa nào cũng được.

“Eh....Syrena chị sao lại ở đây? Đáng lẽ....”_Renata im bặt khi thấy ánh nhìn băng giá của Syrena.

“Chị không được quyền đến thăm em?”

“Ah...không phải....”

“Kỳ nghỉ ở Akita có vui không?”_Syrena quay lưng lại, tiến về phía bộ ghế sofa giữa phòng.

“Cũng....không tệ.”_Renata và mọi người khúm núm theo sau, từ người của Syrena tỏa ra một thứ quyền lực. Nội vẻ đẹp thần thánh của chị ta cũng khiến người khác đóng băng rồi. Kaito có cảm giác không tốt về chị gái của Renata. Cô ta có vẻ tự tin đến mức ngạo mạn, nhưng đó lại chính là nguồn gốc sức mạnh của cô ta.

“Chị nghĩ mình sẽ dành vài tuần ở đây, nếu em không phiền.”_Syrena gõ gõ ngón tay lên bàn, về sau của câu nói xem chừng khá thừa thãi.

“Vâng. Em rất....vui khi chị có thể ở lại.”_Renata tái mặt.

“Tốt. Chị lên phòng đây.”_Syrena đứng dậy, đi thẳng.

Renata và Edgar như vừa rút được một gánh nặng.

“Chị ấy....thật đẹp....”_Arita thở hắt.

“Và kiêu ngạo.”_Ryo thêm vào với vẻ ấn tượng.

“Venus của Leeds. Đó là cách người ta gọi Syrena.”_Edgar lầm bầm. “Xinh đẹp và kêu kỳ, đó là cung cách của chị ấy. Syrena chỉ cười với những ai chị ấy nghĩ là xứng đáng.”

“Cool. Cậu có người chị thật tuyệt.”_Hima hớn hờ. “Và màu tóc đỏ của chị ấy thật kỳ lạ! Ước gì tóc mình cũng có thể đỏ như thế!”

“Cậu....có vẻ lạc quan nhỉ?”_Renata nhướn mày.

“Bộ quan hệ của hai người không tốt sao?”

“Syrena....rất hay cáu gắt, nhưng nếu bình thường thì chị ấy cũng không tệ. Nói chung Syrena rất khó đoán, mẫu người bí ẩn, chị ấy thuộc cung Thần Nông mà.”

“Chắc sẽ không sao đâu! Chị ấy có thể đến trường chúng ta không?”_Hima hào hứng.

“Trừ phi em muốn trật tự toàn trường bị đảo lộn!”_Kaito cầu nhàu. Không lạ gì nếu chỉ cần Syrena bước vào trường, cậu sẽ lập tức bị kick xuống hạng 2.

“Không được. Syrena tới đây, chắc chắn phải có lý do, chị ấy không rời hơi mà đi thăm Renata đâu!”_Edgar chen ngang.

“Cảm ơn nhiều.”_Nhỏ liếc cậu ta.

“Vậy chúng ta sẽ cùng tìm hiểu....sau bữa tối.”_Renata nuốt nước bọt.

Kaito càng ngày càng thấy kỳ lạ về gia đình này.

“Oh Rena con và các bạn chắc đã đói lắm rồi. Ngồi xuống và ăn nào.”_Bà Quinn cười nhẹ nhàng trong khi bày lên bàn ăn la liệt các món thơm ngon. Quả nhiên, cả bọn bắt đầu ăn ngấu nghiến trong khi người nữ mẫu đem một bình hoa hồng đỏ đặt ở bếp.

“Nhũ mẫu, cái gì thế?”_Rena quay qua.

“Hoa hồng đỏ. Tất nhiên. Syrena thích chúng mà.”

“Cảm ơn người vẫn còn nhớ sở thích của con.”_Tiếng Syrena vang lên. Chị ấy bước ra với chiếc khăn tắm nhỏ choàng trên cổ, mái tóc đỏ còn vương vài giọt nước lấp lánh. Cho dù Syrena mặc một bộ đồ thun đen viền đỏ nhưng chị ấy trông vẫn rất nổi bật và xinh đẹp. Bà Quinn đi lên lầu ọi người có thời gian nói chuyện.

“Hi sis! Ngồi xuống và ăn chung nhé!”_Renata nặn ra được một nụ cười.

“Các em cứ tự nhiên.”_Syrena tiến về bếp và cầm một bông hoa lên. “Vây.....em chỉ có một người bạn là con người thực thụ?”

“Thật ra.....”_Nhỏ ập ứng.

“Khá là khó để chấp nhận điều đó.”_Arita cười.

“Em thật biết cách chọn bạn.”

Kaito cảm nhận rõ có gì đó không ổn ở câu nói đó.

“Hơn nữa, Rena còn là người hiến máu của Ka....”_Hima tiếp lời nhưng bị Yuuki bịt miệng.

“Hima....”_Yuuki gằn.

“Em....vừa nói cái gì?”_Syrena hỏi lại nhẹ nhàng.

Renata xám mặt, Kaito không hiểu tại sao lại vậy. Và hai phút sau, cậu đã hiểu.

“Renata....là người hiến máu?”_Syrena quay lại, ngọn lửa bùng lên trong tay chị ấy, bông hoa hồng cháy đen thành than. Đôi mắt của Syrena từ hồng tím chuyển sang một màu đỏ rực.

“Em....em....thực ra....”_Renata đứng dậy. “KHÔNG! SYRENA!”

Chưa kịp phản ứng, Kaito đã cảm thấy một vết nóng trên ngực mình, một quả cầu lửa hất cậu ra xa, đập người vào tường.

“Ouch!”_Kaito nhăn mặt, định đứng dậy thì bị Syrena đạp lên.

“Sao cậu dám lấy máu em tôi?!”_Syrena hét.

“Này! Bình tĩnh đi! Em gái cô không sao cả cơ mà!!!”

“Không ai đụng vào Renata, trừ tôi!!!!”_Cô ta gất.

“Thật là một người chị tuyệt vời.”_Kaito lầm bầm.

“WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO!”_Hima niệm chú và một vòng tròn đỏ bao quanh Syrena, nâng chị ấy sang một bên. Syrena hét lên và quả cầu nổ tung.

“Wowowow! Chị bình tĩnh đi!!! Sy, không sao cả. Là em tự nguyện.”_Renata chạy lại chỗ chị cô ấy.

“Sao cơ?”_Syrena ngạc nhiên, đôi mắt chuyển sang màu hồng trắng trắng.

“Kaito đã giúp em rất nhiều. Làm ơn, Sy. Đây là lực chọn của em.”_Rena nhìn chị cô ấy với ánh mắt tha thiết.

Kaito nghĩ Syrena sẽ ôm Rena hay gì đó. Cậu đã lầm.

“Được thôi! Nếu đó là ý em.”_Sy lạnh lùng đứng lên.

Kaito thở phào.

“Nhưng nếu cậu làm em tôi bị thương, cậu sẽ ném mùi của cái này đấy!”_Cô ấy vừa nói vừa giơ một quả cầu lửa lên, đoan bỏ đi thẳng lên lầu.

“Eh...chuyện gì vừa xảy ra thế?”_Arita ngây thơ hỏi.

“Rena, vậy là chị cậu cũng rất quan tâm cậu đấy chứ!”_Hima nói.

“Vâng, rất quan tâm.”_Kaito làu bàu.

“Chỉ là Sy không giỏi bộc lộ cảm xúc thôi. Sức mạnh chị ấy quá lớn, chị ấy không được quá xúc động.”_Rena cười buồn. “Nhưng mình hy vọng chị ấy có thể dễ dãi với bản thân hơn.”

Mọi người im lặng.

Kaito nhướn mày, cậu không thích Syrena. Vừa mới gặp nhau nhưng chị ta đã thổi bay cả cậu, không tốt chút nào. Kaito ngồi yên nhìn mọi người bàn luận về mái tóc cũng như năng lực đặc biệt của Sy, lòng thấy khó chịu, nhưng Kaito không biết rằng, khi kỳ nghỉ kết thúc, cậu sẽ gặp nhiều hơn là một rắc rối với Syrena.

Trong phòng riêng của mình, Syrena ngồi yên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Có nên nói cho Rena biết chuyện của mình không? Chuyện khiến cho Sy đi nửa vòng trái đất đến đây. Chắc con bé sẽ giúp mình giải quyết. Hơn nữa, những người bạn đó của Rena....khá là thú vị, họ có đầy đủ kỹ năng. Syrena đưa tay vuốt mái tóc tuyệt đẹp của mình, suy nghĩ cách nói chuyện đó với em gái.

15. Chương 15

“Sy? Chị định đi đâu vậy?”_Renata hỏi khi thấy chị gái mình bước xuống với túi xách trên tay. Hôm nay Syrena mặc một cái áo len tay dài màu đỏ và bộ váy ngắn đen. Chị ấy luôn như vậy, đen và đỏ, lạnh giá và nhiệt tình. Những tính cách của Syrena rất trái ngược nhau, nhưng đó cũng là một điểm đặc biệt của chị ấy.

“Chúng ta đi dạo một lát nhé!”_Sy chột cười nhẹ và mang đôi giày boots cao đến đầu gối màu đen của mình vào.

Nhỏ sưng người, chột thấy lạnh lưng. Syrena rất ít khi cười với nhỏ, trừ khi chị ấy có chuyện vui. Thậm chí khi nhỏ vả, Sy cũng không hề trưng ra một nụ cười nào cả.

“Ồ...vâng....đợi em một lát.”_Rena lúng túng.

“Và gọi cả các bạn của em nữa.”

“Sao?”

“Chị muốn.....làm quen với những người đó.”_Sy lại nở nụ cười phớt, nhỏ chắc chắn rằng chị ấy đã nghĩ đến một từ khác khi nói “làm quen” . Syrena chỉ nói vậy, rồi đứng ngoài cửa chờ một cách kiên nhẫn, đôi mắt chuyển thành màu tím, khi mắt Syrena có màu ấy, nghĩa là chị ấy đang hoàn toàn thư giãn. Kì lạ thật.

Renata chạy lên lầu thay đồ và gọi ọi người. Kaito và Edgar có vẻ cáu kỉnh nhưng Hima với Ryo thì ngược lại, khá vui vẻ. Yuuki-san không để lộ vẻ gì trong khi Arita như muốn hét lên vì sung sướng. Ảnh hưởng của Sy với những người khác thường tác động theo hai chiều như vậy. Renata lấy ra một cái váy cổ cao không tay màu trắng, bên ngoài nhỏ mặc một chiếc áo khoác xanh dương nhạt có những nhúm lông trắng mịn ở cổ tay và đôi giày boots cùng kiểu với cái áo khoác. Trắng và xanh – trái ngược với Syrena. Khi đi chơi hay dự tiệc, hai chị em luôn mặc những màu trái nhau, đó gần như đã trở thành một truyền thống. Lửa và băng.

“Em hơi lâu đấy!”_Sy nói khi nhỏ vừa bước xuống nhà.

“Em xin lỗi. Chúng ta sẽ gặp các bạn em ở một cửa hàng Fast Food gần đây thôi!”_Nhỏ cười, để ý màu mắt của chị gái mình đang chuyển sang màu tím nhạt nhạt như màu trắng. Dấu hiệu lo lắng, chuyện gì xảy ra sao?

Hai chị em bước đi trong im lặng, dù Sy không để lộ ra ngoài mặt nhưng màu mắt của chị ấy đang càng ngày càng nhạt hơn. Chị ấy đang gặp rắc rối, không nghi ngờ gì nữa. Đến lúc này, nhỏ mới để ý rằng mọi người trên đường đang nhìn chằm chằm vào Syrena, vài người còn lấy máy điện thoại ra mà chụp, nhỏ cau mày.

“Bộ chưa từng thấy người nào tóc đỏ sao?”_Rena lầm bầm.

“Không sao, kệ họ.”_Sy giữ bộ mặt lạnh tanh.

Rena đẩy cánh cửa bước vào quán ăn nhanh, Hima vẫy vẫy cô ở bàn gần cuối.

“Wow! Nhìn hai người trái nhau thật đấy!”_Arita cười cười.

Sy không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống gần nhỏ. Không khí trong bàn bắt đầu chùng xuống.

“Eh....vậy hôm nay cậu gọi bọn mình ra đây có chuyện gì?”_Hima vớt vát.

“Không phải mình có chuyện, mà là chị ấy.”_Rena nhìn về phía Sy.

“Chị muốn....”_Syrena uống ngụm nước như thể những lời lẽ tiếp theo rất khó để nói. “....nhờ các em một việc.”

Nhỏ há hốc mồm. Syrena nhờ những người chị ấy quen chưa được một ngày giúp mình? Hay thật.

“Việc gì?”_Kaito nhướng mày, hỏi cộc lốc. Ngay lập tức, cái ống hút của anh ta bốc cháy. Renata cảm thấy hả dạ phần nào.

“Chị đang bị truy đuổi.”_Sy liếc nhìn bên ngoài với vẻ cảnh giác.

“Truy đuổi?!”_Rena lại ngạc nhiên hơn. Nhỏ đã từng thấy “Sy in action” và nếu có ai khiến chị ấy phải chạy trốn, thì đừng mong nhỏ hay mọi người có thể đánh bại được.

“Em thấy ba chị là hoàng thân Anh quốc mà, sao có thể...”_Edgar chưa kịp dứt lời thì một sợi dây xích từ đầu lao thẳng vào tường, tạo thành một vết nứt lớn trên đó.

“Khỉ thật! Là hấn.”_Syrena nói và đứng dậy.

“Ai cơ?”

“Xin lỗi vì làm liên lụy mấy đứa, nhưng chị thật sự cần giúp!”_Sy hét và chạy ra ngoài.

Renata và mọi người đuổi theo.

“Không thể để người thường gặp nguy hiểm được!”_Yuuki nói.

“WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO!!!”_Hima hét lên và một kết giới màu đỏ bao bọc toàn bộ thành phố, những người dân đều biến mất, kể cả Arita.

“Chuyện gì thế?”_Kaito nhướng mày.

“Một phép tạo kết giới nhỏ, những người không có siêu năng lực không thể thấy những gì diễn ra ở trong đây. Cho dù có đánh nhau kinh hoàng, thiệt hại ra sao khi kết giới tan biến, mọi thứ sẽ trở lại như cũ.”_Hima nháy mắt.

“Coooooolllll!”_Mọi người ồ lên. Nhỏ nghĩ Hima thật tuyệt, nhưng ý nghĩ đó kéo dài chưa được hai phút thì nó đã biến mất khi mọi người bắt đầu hướng mắt lên nóc một tòa nhà cao tầng gần đó.

Syrena đang đứng trên đó, mái tóc đỏ rực của chị ấy bay phấp phới, như một ngọn lửa giữa bầu trời mờ mờ tối của mùa đông. Chị ấy đang phóng những quả cầu lửa lớn về phía ai đó (hay cái gì đó). Mọi người chỉ biết đứng trơ ra mà không biết làm gì. Có gì đó đập vào người Sy và chị ấy rơi xuống.

“CẢN THẬN!!!”_Ryo hét, định chạy lại nhưng Rena đưa tay ra.

“Xem đã!”_Nhỏ nói.

Syrena rơi được giữa chừng thì phía sau lưng chị ấy, một ngọn lửa bùng lên, tạo thành một đôi cánh làm từ lửa tuyệt đẹp. Nhỏ thấy hàm mọi người đang dần rút xuống hết cả.

“Không làm gì sao? Phải giúp chị ấy chứ!”_Edgar nói và phóng về phía đó, mọi người tho sau sát nút. Hima giơ tay lên, một vòng tròn đỏ hiện lên dưới chân Rena, Ryo và Yuuki, ba người thụp vào vòng tròn đỏ và chẳng bao lâu sau trời lên ngay tầng thượng tòa nhà đó.

“Teleport. Không tệ chứ?”_Hima nháy mắt.

“Tuyệt!”_Rena cảm thấy hơi ghen tị.

Kaito và Edgar cũng vừa.....nhảy lên đến nơi. Đến lúc này nhỏ có thể thấy được thứ mà Sy đang đánh với, à không phải là thứ....mà là người.....hay là thứ gì? Đó là một chàng trai với mái tóc bạch kim (lạy hồn sao bọn người xấu toàn là các anh tóc trắng đẹp trai không vậy nhỉ?), đôi mắt đen giống mắt Kaito, anh ta mặc một bộ đồ giống quý tộc thời xưa, trắng từ trên xuống dưới, là nhỏ cảm giác hay anh ta có nét giống Kaito nhỉ? Trên tay người đi đang cầm một sợi xích dài, tấn công Syrena.

“NOBODY MESS WITH MY SIS!!”_Nhỏ hét và đưa tay về phía đường ống dẫn nước trong tòa nhà, phun một cột nước vào người anh ta.

“Khoan đã! Rena!!!”_Kaito hét lên và lao ra đẩy nhỏ đi trước khi nhỏ kịp đưa tay về phía người tóc bạch kim đó,. Cột nước chệch hướng, văng vào mặt Ryo.

“NÀY!!!”_Ryo hét.

“Chuyện gì vậy Kaito?”_Renata cau mày.

Chàng trai ngừng tấn công Sy, quay lại nhìn Kaito. Hai người im lặng một hồi.

“Kaito?”

Mọi người há hốc mồm khi nghe người đó gọi tên Kaito.

“Chào....Gray...”_Kaito mỉm cười ngượng ngịu.

Hàm dưới của mọi người lại rút ra.

“Cậu quen anh ta?”_Syrena nhướn mày.

“Im đi! Kẻ trộm!”_Gray liếc.

“Tôi không ăn trộm gì cả!!!”

Thế sao cô phải chạy trốn?”

“Nếu anh bị ai đó truy đuổi suốt ngày và dọa giết liệu anh có chạy không?!!!”_Chị ấy khoanh tay.

“Anh ta là ai thế?”_Nhỏ hỏi Kaito.

“Cận vệ củanhà tôi....”_Kaito ấp úng, mặt đỏ lên.

“WHAT!!!!?”_Mọi người hét.

“Các người chưa nghe đến hoàng tộc True-Ancestor Vincent à?”_Gray nhướn mày, liếc về phía Kaito.

“Thế thì chắc anh cũng chưa nghe về hoàng tộc ác quỷ Blackmon nhỉ?”_Edgar lau bàu. “Syrena là chị vợ tương lai của tôi, các anh đừng vào nhầm người rồi.”

“Hoàng tộc? Trò gì thế này? Tôi tưởng họ của anh là Hanagawa?”_Nhỏ nhìn Kaito với vẻ thắc mắc.

“Ồ...thì...ờ...”_Kaito gãi đầu, cau mày lại.

“Cô ta là người mới của cậu à?”_Gray cười với vẻ bí hiểm. “Từ lúc nào mà cậu lại thân thiết với hoàng tộc ác quỷ thế?”

“Hai tuần trước, được chưa?”_Edgar cau mày.

“Có vẻ tôi không phải là người duy nhất có chuyện cần nói tại đây.”_Syrena hạ xuống, đôi cánh lửa tan biến sau lưng chị ấy.

Gray liếc về phía chị ấy và nhìn lại phía Kaito.

“Có lẽ hãy tìm một nơi nào đó và....bàn về chuyện này.”

16. Chương 16

Chẳng bao lâu sau, mọi người đã ngồi lại trong phòng khách nhà Rena. Đó đã là 5h chiều, những ngọn nến trong nhà bắt đầu được thắp lên, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ và cổ kính. Kaito ngồi cạnh Gray và bị những ánh nhìn chòng chọc cáo buộc chia thắng vào mình. Thật không phải là một tư thế dễ chịu.

“Đầu tiên là Rena có siêu năng lực, tiếp đến Hima là phù thủy, bây giờ lại lôi ra cậu là hoàng tộc True-Ancestor? Còn điều gì gay gắt hơn nữa không?”_Yuuki nhướn mày.

“Thật là một lời khích lệ hay.”_Kaito lầm bầm, cảm thấy khó thở khi cứ bị nhử nhìn chòng chọc. Con bé bị sao ấy nhỉ? Với tính cách dờ dờ ương ương của Renata, Kaito chẳng biết rốt cuộc cái quái gì đang diễn ra trong đầu nhỏ nữa.

“Sao cô cứ nhìn chăm chăm tôi thế?”

“Không, tôi đang nghĩ làm sao một người như anh lại có thể trong hoàng tộc?”_Rena khép mắt lại, đưa tay day day lên trán, làm ra vẻ không thể tin được. Kaito chỉ muốn đá con bé ra ngoài.

“Về chuyện đó, cậu Kaito đây đã bỏ mọi quyền lợi hoàng gia để trở thành một True-Ancestor BÌNH THƯỜNG.”_Gray nhấn mạnh từ cuối với vẻ tức tối.

“Quyền lợi nhưng cũng có ràng buộc.”_Kaito đảo mắt.

“Chỉ có một luật lệ là không được để người thường biết được thân phận của mình!!! Và cậu phá chỉ vì một con bé nào đó cười với cậu!!!”

“Cô ấy có tên! Và Arita là người tốt!!!”

“WHATEVER! Nhưng cậu cũng đã rời bỏ Hoàng gia, bỏ rơi em gái cậu, bỏ rơi những người tạo ra cậu!!!”_Gray gầm lại.

“Wowowo! Dừng, dừng! Làm ơn giải thích rõ rồi hai người sẽ được cãi nhau tiếp!”_Ryo nói, dùng tay quơ quơ trước mặt.

“Ahhh! Mô-típ kiểu Twilight hả?”_Hima búng tay, đôi mắt nâu ánh lên vẻ hiểu biết. “Kaito là người hoàng tộc vampire, nhưng vì Arita nên từ bỏ tất cả, ôi thật là tuyệt!!!”

“Chị sẽ nôn mất.”_Sy nhắm mắt, mái tóc đỏ của chị ta giờ được cột lên, để lộ cái cổ trắng muốt, trông Syrena bây giờ còn có vẻ quyền uy hơn lúc để xõa tóc.

“Có lẽ đúng một phần, trừ việc Hoàng gia không muốn giết Arita, chỉ muốn cô ta biến đi thôi.”_Gray gõ gõ tay lên bàn, mái tóc bạch kim của anh ta dường như lấp lánh trong ánh nến.

“Cách dùng từ thô bạo quá đấy!”_Nhỏ cau mày, dù sao Arita cũng rất tốt với mọi người. Rena thật sự thấy khó chịu khi Gray gọi chị ấy như gọi một loài vi trùng đáng ghê tởm vậy.

“Cậu sẽ bị đá ra khỏi đây nếu còn nói những lời như vậy nữa.”_Kaito làu bàu.

“Không. Cho đến khi tôi lấy lại được viên đá của Koriand'r.”_Gray nhìn Syrena với ánh mắt cáo buộc. Chị ấy nhìn lại với ánh mắt nãy lửa. Kaito có thể thấy được đôi mắt của Sy đang chuyển thành màu đỏ rực như một viên hồng ngọc tuyệt đẹp.

“Tôi không lấy trộm viên đá đó!!!!”

“Khoan, viên đá của Kori? Em gái tôi làm sao?”_Kaito quay sang Gray với ánh nhìn đầy lo lắng.

“Anh có em gái?”_Nhỏ ngạc nhiên.

“Và em gái anh tên Koriand'r?”_Hima há hốc mồm.

“Stop it! Nào Gray, nói xem chuyện gì xảy ra với Kori?”

“Viên đá của em ấy bị mất trộm. Đó là món quà mà cậu đã tặng trước khi rời đi ấy. Và khi chúng tôi tới nơi cất giữ viên đá, thứ duy nhất tôi thấy là cô ta.”_Gray liếc về phía Syrena.

“Lần thứ 218, đó KHÔNG PHẢI TÔI!!!”_Sy trông như sắp nổ tung. Bàn tay chị ấy siết chặt, run rẩy, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra bất cần.

“Thế sao cô lại phải chạy trốn?”

“Đó là lần thứ hai anh hỏi tôi câu đó và tôi đã trả lời rồi!!!!”

“Ngưng! Chúng ta sẽ tìm lại viên đá đó, được chưa?”_Renata hét.

“Được thôi, nhưng làm cách nào?”_Gray khoanh tay lại, nhướn mày.

“Phải để tôi nghĩ chứ!!”_Nhỏ cau mày. “Viên đá đó trông như thế nào?”

“Màu xanh dương, hình tròn, cỡ bé hơn nắm tay em bé một tí.”_Kaito nói.

“Eh....thế thì có gì quý?”_Ryo nhướn mày, trông cậu ta có vẻ ngờ nghệch hơn thường ngày.

“Có gì quý? Cậu có biết đó là đá gì không? Đó là viên đá quý hiếm Paraiba chỉ có ở Brazil.

Viên đá quý này có trọng lượng gần 192 carat và giá trị tiền tệ của nó

từ 25 triệu USD đến 125 triệu USD. Viên đá quý này đã được chứng nhận là

thật và lớn nhất từ trước đến nay so với những viên đá cùng loại bởi

Viện kiểm tra chất lượng đá quý Gemologica của Mỹ – cơ quan quan trọng

nhất trong việc kiểm tra chất lượng đá quý đấy!”_Kaito cúi sát vào mặt Ryo mà hét lên một tràng.

“Oh.....okay, được rồi....không cần kích động như vậy!”_Ryo giơ hai tay trước mặt.

“Nhưng chúng ta chẳng có manh mối gì ngoài việc kẻ trộm nó trông giống cô ta cả.”_Gray hướng đôi mắt đen thẳm vào Syrena.

“Khi chúng ta bắt được tên đó, tôi sẽ cho cô ta biết tay.”_Sy cau mày, từ xưa đến nay chị ấy ghét nhất là có ai đó bắt chước phong cách của mình.

Gió bắt đầu gào thét ngoài cửa sổ, những ngọn nến trong căn phòng đột nhiên bị tắt hết. Kaito có cảm tưởng như đang ở trong một bộ phim kinh dị. Chưa đầy một phút sau, Syrena búng tay và những ngọn nến trong phòng thấp sáng trở lại. Tuy nhiên, sự việc diễn ra trước mắt Kaito cho biết trong căn phòng này vừa có thêm một vị khách không mời.

“Cô có thể cho tôi biết tay được rồi đấy.”_Một giọng nói y hệt giọng của Syrena cất lên.

Mọi người hướng mắt về phía người phát ra câu nói đó và há hốc mồm. Một cô gái đang đứng kế bên cạnh cái lò sưởi, tay cô ta tung lên tung xuống một vật màu xanh sáng lấp lánh. Viên đá của Koriand'r. Cô ta trông khác Syrena tí nào, mái tóc đỏ, form người hoàn hảo trong bộ trang phục áo liền quần màu đen bóng. Tuy nhiên, có một điểm khác biệt ở cô ta là đôi mắt màu.....trắng? Kaito không biết, đôi mắt đó quá nhạt nhẽo, gần như không màu.

“Cô là ai?”_Syrena có vẻ đang nổi giận, lửa từ tay chị ấy bốc lên.

“Đừng cáu như thế! Tôi là một tên trộm bình thường thôi.”_Bản sao của Sy mỉm cười.

“Không tên trộm bình thường nào có thể vào thó đồ trong lãnh địa tôi canh gác.”_Gray cũng có vẻ điên tiết, anh ta rút sợi xích đen bóng của mình ra.

“Anh chàng cận vệ đẹp trai này tưởng lầm cô là tôi và bám theo cô đến tận đây sao? Ôi thật xin lỗi.”_Cô ta nhếch mép.

“TRẢ VIÊN ĐÁ LẠI CHO EM GÁI TÔI!!”_Kaito gầm lên và lao về phía cô nàng tóc đỏ.

“Cậu là anh trai con bé xinh xắn đó? Không tệ.”_Cô ả lại cười và nhảy sang một bên, tránh né những đòn của Kaito.

WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO!”_Hima hét lên và cái kệ sách đầu phòng bay lên, va thẳng vào người tên trộm.

“Hima, giảm phá hoại xuống.”_Rena nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Sorry.”_Hima cười trừ, chạy lại nơi cái kệ sách đè xuống.

Ryo dùng một tay nâng cái kệ to lớn lên, sách rơi lả tả xuống, nhưng không thấy cô nàng tóc đỏ đâu nữa. Mọi người đều ngạc nhiên không hiểu tại sao ả ta có thể biến đi đằng nào mà nhanh như vậy.

“Mình nghĩ chúng ta ít ra cũng có hướng để tìm kiếm rồi chứ.”_Edgar lên tiếng. “Ả ta đang ở Tokyo này.”

“Tôi không nghĩ vậy.”_Gray nói, giở một cuốn sách lên, phía dưới đó là một bông hồng và một mẫu giấy ghi:

Rất vui khi được những người đầy sức mạnh như vậy truy đuổi. Nếu được, hẹn gặp ở Ý.

“Ý?”_Ryo há hốc mồm. “Chúng ta sẽ đi Ý sao?”

Mọi người có vẻ kinh ngạc trừ Kaito và Gray.

“Ả ta rất biết cách làm mình điên lên. Trụ sở OSSICOR cũng ở Ý.”_Edgar lầm bầm.

“Em thấy ý này hay đấy. Dù sao cũng đang rảnh. Em rất muốn được phiêu lưu.”_Hima cười khúc khích.

“Tất nhiên chị sẽ đi. Ả ta sẽ được ném thử ngọn lửa này.”_Sy cau mày.

“Này, chúng ta sẽ tìm ả chứ vì kỳ nghỉ đông còn một tuần nữa mới kết thúc cơ mà.”_Rena hỏi với vẻ háo hức.

“Không, không phải đi tìm với tôi.”_Kaito thì thào, cảm nhận được mình đang run lên.

“Vậy thì là gì?”_Syrena hỏi với vẻ thắc mắc, một bên lông mày nhướng lên.

“Ý là nơi gia đình tôi sinh sống....Tôi sẽ....trở về nhà.”

“WHAT!?!?”_Mọi người hét lên.

Kaito cúi gầm mặt. Ý. Gia đình cậu, nơi cậu đã quay lưng lại, bỏ rơi mọi thứ để trở thành một người bình thường bên cạnh Arita. Kaito vẫn nhớ những lời cuối mà người mẹ cũng như người cha khốn khổ của cậu đã nói, cậu có thể trở về bất cứ lúc nào....nhưng liệu mọi chuyện có được như xưa? Cậu biết mình đã phản bội gia đình mình, phản bội toàn bộ giới vampire True-Ancestor Hoàng gia. Thậm chí, trong gia tộc của cậu còn có những kẻ hoàn toàn căm ghét Kaito, và giờ cậu phải trở về để đối diện tất cả. Mọi chuyện bắt đầu đi theo chiều hướng không thể tệ hơn.

17. Chương 17

Chiếc máy bay riêng của gia đình Kaito nhẹ nhàng đáp xuống sân bay Leonardo da Vinci ở Rome – thủ đô nước Ý. Suốt cả chuyến bay, Kaito không hé răng một lời, chỉ có Gray là giới thiệu sơ lược về hoàng tộc True-Ancestor Vincent. Kaito là người con cả, cũng là người kế vị. Mọi người đều ngạc nhiên khi biết tên thật của Kaito là Ryand'r, tuy nhiên, nhờ nghĩ vẫn muốn gọi anh là Kaito hơn. Anh ấy có một em gái là Koriand'r, hai người khá giống nhau nhưng Kori vui vẻ và đáng yêu hơn. Lý do Kaito chuyển đến Nhật là để theo đuổi một tên Death Apostle thường xuyên làm loạn và suýt làm cho việc vampire có thật bị bại lộ.

Đáng lẽ khi hoàn thành nhiệm vụ, Kaito phải trở về nhưng đó là thời điểm anh gặp Arita, và Kaito không bao giờ trở về nữa. Tất nhiên hoàng tộc không vì một mất mát mà náo loạn, em gái của Kaito giờ đây sẽ trở thành người kế vị, còn anh ta thì không bao giờ được có ý định giành lại quyền lực từ tay em gái mình.

“Cooooooooooooo! Anh kể chuyện rất hay đấy!”_Mắt Hima tràn đầy tia nhìn lấp lánh, cậu ấy có vẻ rất háo hức.

Kaito vẫn giữ vẻ mặt trầm tư cho đến khi bước xuống máy bay. Không nói một lời. Anh ấy đã phải nói dối Arita rằng mình có công chuyện cần giải quyết, và Hima phải dùng năng lực của mình tạo ra những hình nhân giống hệt họ để thế chỗ, hy vọng Arita sẽ không nghi ngờ gì. Khi nhỏ tỏ ra lo ngại đám hình nhân có thể phản lại, Hima chỉ cười và bảo cậu ấy búng tay là bọn chúng sẽ biến mất ngay. Tuy nhiên, Rena vẫn nghi ngờ về khả năng đó.

Đón họ ở sân bay là một chiếc limousine màu đen bóng, Rena không lạ loại xe này nhưng việc gia đình Kaito có thể lực như vậy khiến nhỏ không ngờ. Mọi người leo lên xe và nhỏ bắt đầu thắc mắc nơi mà một hoàng tộc vampire sống sẽ như thế nào?

“Chúng tôi sống ở nơi ít người ngờ tới nhất.”_Gray cười như đọc được suy nghĩ của nhỏ.

“Để tổng hành dinh ngay cạnh kinh đô thiên chúa giáo Vatican thì đã là không ngờ rồi.”_Syrena đảo đôi mắt tím của mình. Mắt chị ấy có màu như thế khi chị ấy đang khá thư giãn và bình tĩnh.

“Tôi nghĩ đó là nơi cô biết khá rõ.”_Kaito cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tôi biết rõ?”_Nhỏ nhướn mày.

Kaito không nói gì, chỉ im lặng nhìn ra cửa sổ. Chiếc xe đang chạy dọc con đường song song với một bờ sông. Ban đầu nhỏ nghĩ đó là sông Tiber, nhưng có lẽ không đúng lắm. Và Rena đã bắt đầu thấy được đích đến của cuộc hành trình, nó nhô lên cao vút như một dãy núi, ngay bên tay phải. No way. Nhỏ lắc đầu, không thể là chỗ đó.....nó quá....dễ nhận biết. Rena nhìn sang phía chị gái mình, nhỏ cũng thấy sự hồ nghi trong ánh mắt ấy. Và khi chiếc xe dừng lại trước nơi đó, nhỏ tin linh cảm của mình đã đúng. Bước xuống xe, nhỏ chờ người nhìn hai hàng tượng thiên thần xếp dài như một đoàn hộ tống. Renata nín thở.

“Castel Sant’ Angelo. Lâu đài Thiên thần.”_Nhỏ thở hắt. Tòa Lâu đài này nằm ngay đối diện Tòa Thánh Vatican! Đây cũng là nơi được xem là tổng hành dinh của hội Illuminati! Lạ chúa Thánh thần!

“Đây là nơi hoàng gia vampire sinh sống?! Ngay đối diện Tòa Thánh!!!”_Syrena muốn hét lên, mắt chị ấy mở to.

“Đã bảo là các người sẽ ngạc nhiên mà.”_Gray nháy mắt.

Rena biết rằng trong suốt bao thế kỷ qua, Vatican đã dùng địa điểm này như một khu lăng mộ, pháo đài, nơi nghỉ dưỡng của Giáo hoàng, nhà tù để giam cầm những kẻ tà đạo, làm viện bảo tàng. Dĩ nhiên trong tòa nhà này còn một nhóm người khác – hội Illuminata. Quả là kỳ lạ. Dù tòa lâu đài này thuộc sở hữu của Tòa thánh, nhưng nó chẳng mấy khi được dùng đến, và trong khoảng thời gian của mình, Berini đã nhiều lần bỏ công tái tạo công trình này. Ngày nay, người ta vẫn đồn rằng trong tòa nhà này chôn cất những lối đi ngầm, cùng vô số căn phòng và cửa ra vào bí mật. Nhỏ và Sy cứ xầm xì với nhau trong khi Hima và Ryo chỉ đứng trơ ra đó, không hiểu gì cả.

“Thực ra cũng không hẳn là ở đây.”_Kaito thở dài.

“Hả?”_Nhỏ và Sy cùng quay ngoắt lại.

“Nó.....ở dưới thì đúng hơn.”_Gray liếc nhìn xuống....dưới đất. (!)

Hầm dưới của nhỏ rút ra khi Kaito và Gray dẫn họ vòng ra sau lâu đài, đến một bức tường phủ đầy rêu. Gray đặt tay lên đó, bức tường bắt đầu thay đổi hình dạng thành một cánh cổng được trang trí cầu kỳ. Gray mở cánh cổng bằng chiếc chìa khóa vàng và bước xuống. Mọi người theo sau và bước trên những bậc thang xoắn ốc dẫn sâu xuống lòng đất, cánh cửa ở sau lưng dần đóng lại, Rena biết rằng mình không còn đường lui nữa rồi. Tiếng bước chân vang vọng khắp căn hầm, khi càng xuống sâu hơn, nhỏ có cảm giác buồng phổi của mình đang thiếu không khí trầm trọng. Dưới tầng hầm vọng lên những âm thanh trầm đục,

không khí lạnh giá thổi phà lên, nhỏ run rẩy. Bỗng nhiên, ai đó nắm lấy tay nhỏ, cảm giác ấm áp và bình yên trở lại. Rena ngước lên, là Edgar.

“Không sao đâu.”_Edgar cười, đôi mắt xám của cậu ấy lấp lánh.

Rena đỏ mặt, kỳ lạ thật.

“Cậu nói thì dễ lắm! Cậu là quỷ săn rồi mà.”_Nhỏ phụng phịu, quay mặt đi để che giấu đôi gò má ửng hồng.

Edgar chỉ cười nhẹ. Họ lại đi cạnh nhau trong im lặng khi thấy ánh mắt đỏ rực của Sy đang nhìn mình chằm chằm. Tất nhiên Syrena có đủ lý do để không thích Edgar. Năm 4 tuổi, trong một lần nghịch dại, Edgar bị trượt tay rơi xuống từ một cái cây cao, nhỏ đã kéo tay cậu ấy lại và làm mình bị thương. Lần đó, Sy đã gần như bóp cổ Edgar đến chết.

Lối đi bắt đầu rẽ ngoặt sang bên phải và chẳng bao lâu Rena lại thấy mình đứng trước một cánh cửa hầm to lớn. Gray lại lấy cái chìa khóa ra và tra vào ổ, cánh cửa dẫn ra một con đường khác cũng dẫn xuống đất. Tuy nhiên, các bậc cầu thang có vẻ dốc hơn và nhữn tiếng ầm ầm cũng lớn hơn. Nhỏ không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Edgar càng nắm chặt tay nhỏ, điều đó cũng khiến nhỏ đỡ căng thẳng. Sau một hồi, họ đứng trước một cánh cửa khác, được làm bằng thép như một cái két nhà băng. Cánh cửa rất kiên cố và có một ổ khóa xoay khá tinh vi.Gray tiến lên và chợt dừng lại, liếc ra về phía “đoàn quân” của mình. Mọi người hiểu ý và lui lại trong khi anh ta xoay ổ khóa. Cánh cửa sắt nặng trịch dần mở ra, kéo theo những âm thanh ầm ầm.

Ánh sáng hắt vào đường hầm tối tăm khiến mọi người nhăn mặt. Sau khi đã thích nghi được với ánh sáng đó, Rena từ từ mở mắt ra và xem đánh rơi hàm dưới của mình. Trước mặt nhỏ là một trong những nơi đẹp nhất mà nhỏ từng thấy. Một thung lũng hình chảo rộng lớn tuyệt đẹp. Xa xa, những ngọn núi vươn cao hùng vĩ với những dải mây trắng như bông trôi lơ lửng. Mặt trời tỏa ánh sáng dịu nhẹ xuống những cánh đồng hoa bát ngát. Một dòng sông uốn lượn theo những khúc quanh của sườn núi. Ở giữa nơi tuyệt diệu đó, một pháo đài bằng đá hoa cương trắng muốt vươn lên cao, uy nghiêm và hùng vĩ.

“Quá nhiều với một nơi dành cho vampire.”_Edgar lẩm bẩm trong khi vẫn trở mắt ra nhìn.

Kaito có vẻ khá căng thẳng khi nhìn thấy nơi này. Nhỏ không thể hiểu nổi sao anh ta có thể trông như sắp đi lên dần hỏa như thế trong khi nhìn thấy nơi xinh đẹp này. Mọi người có lẽ còn đứng đực ra như những đứa trẻ nhà quê mới lên thành phố lần đầu nếu không có một toán lính áo đen đang tiến lại. Bọn họ đều mang mặt nạ và khoác áo choàng đen, trên tay cầm những cây giáo dài. Nhỏ có cảm giác không tốt khi đám lính đó đến trước mặt Kaito. Đột nhiên, họ quỳ xuống.

“Bentornati nella Ryand'r Principe.”_Những người lính đồng thanh.

Rena và Sy trao đổi nhau một cái nhìn. Hai chị em họ đều biết tiếng Ý, và nhỏ hiểu họ nói gì.

“Chào mừng người trở về, hoàng tử Ryand'r.”

18. Chương 18

Chiếc máy bay riêng của gia đình Kaito nhẹ nhàng đáp xuống sân bay Leonardo da Vinci ở Rome – thủ đô nước Ý. Suốt cả chuyến bay, Kaito không hé răng một lời, chỉ có Gray là giới thiệu sơ lược về hoàng tộc True-Ancestor Vincent. Kaito là người con cả, cũng là người kế vị. Mọi người đều ngạc nhiên khi biết tên thật của Kaito là Ryand'r, tuy nhiên, nhỏ nghĩ vẫn muốn gọi anh là Kaito hơn. Anh ấy có một em gái là Koriand'r, hai người khá giống nhau nhưng Kori vui vẻ và đáng yêu hơn. Lý do Kaito chuyển đến Nhật là để theo đuổi một tên Death Apostle thường xuyên làm loạn và suýt làm cho việc vampire có thật bị bại lộ. Đáng lẽ khi hoàn thành nhiệm vụ, Kaito phải trở về nhưng đó là thời điểm anh gặp Arita, và Kaito không bao giờ trở về nữa. Tất nhiên hoàng tộc không vì một mất mát mà náo loạn, em gái của Kaito giờ đây sẽ trở thành người kế vị, còn anh ta thì không bao giờ được có ý định giành lại quyền lực từ tay em gái mình.

“Coooooooooooo! Anh kể chuyện rất hay đấy!”_Mắt Hima tràn đầy tia nhìn lấp lánh, cậu ấy có vẻ rất háo hức.

Kaito vẫn giữ vẻ mặt trầm tư cho đến khi bước xuống máy bay. Không nói một lời. Anh ấy đã phải nói dối Arita rằng mình có công chuyện cần giải quyết, và Hima phải dùng năng lực của mình tạo ra những hình nhân giống hệt họ để thế chỗ, hy vọng Arita sẽ không nghi ngờ gì. Khi nhỏ tỏ ra lo ngạt đám hình nhân có thể phản lại, Hima chỉ cười và bảo cậu ấy búng tay là bọn chúng sẽ biến mất ngay. Tuy nhiên, Rena vẫn nghi ngờ về khả năng đó.

Đón họ ở sân bay là một chiếc limousine màu đen bóng, Rena không lạ loại xe này nhưng việc gia đình Kaito có thể lực như vậy khiến nhỏ không ngờ. Mọi người leo lên xe và nhỏ bắt đầu thắc mắc nơi mà một hoàng tộc vampire sống sẽ như thế nào?

“Chúng tôi sống ở nơi ít người ngờ tới nhất.”_Gray cười như đọc được suy nghĩ của nhỏ.

“Để tổng hành dinh ngay cạnh kinh đô thiên chúa giáo Vatican thì đã là không ngờ rồi.”_Syrena đảo đôi mắt tím của mình. Mắt chị ấy có màu như thế khi chị ấy đang khá thư giãn và bình tĩnh.

“Tôi nghĩ đó là nơi cô biết khá rõ.”_Kaito cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tôi biết rõ?”_Nhỏ nhướn mày.

Kaito không nói gì, chỉ im lặng nhìn ra cửa sổ. Chiếc xe đang chạy dọc con đường song song với một bờ sông. Ban đầu nhỏ nghĩ đó là sông Tiber, nhưng có lẽ không đúng lắm. Và Rena đã bắt đầu thấy được đích đến của cuộc hành trình, nó nhô lên cao vút như một dãy núi, ngay bên tay phải. No way. Nhỏ lắc đầu, không thể là chỗ đó.....nó quá...dễ nhận biết. Rena nhìn sang phía chị gái mình, nhỏ cũng thấy sự hồ nghi trong ánh mắt ấy. Và khi chiếc xe dừng lại trước nơi đó, nhỏ tin linh cảm của mình đã đúng. Bước xuống xe, nhỏ chờ người nhìn hai hàng tượng thiên thần xếp dài như một đoàn hộ tống. Renata nín thở.

“Castel Sant’ Angelo. Lâu đài Thiên thần.”_Nhỏ thở hắt. Tòa Lâu đài này nằm ngay đối diện Tòa Thánh Vatican! Đây cũng là nơi được xem là tổng hành dinh của hội Illuminati! Lạy chúa Thánh thần!

“Đây là nơi hoàng gia vampire sinh sống?! Ngay đối diện Tòa Thánh!!!”_Syrena muốn hét lên, mắt chị ấy mở to.

“Đã bảo là các người sẽ ngạc nhiên mà.”_Gray nháy mắt.

Rena biết rằng trong suốt bao thế kỷ qua, Vatican đã dùng địa điểm này như một khu lăng mộ, pháo đài, nơi nghỉ dưỡng của Giáo hoàng, nhà tù để giam cầm những kẻ tà đạo, làm viện bảo tàng. Dĩ nhiên trong tòa nhà này còn một nhóm người khác – hội Illuminati. Quả là kỳ lạ. Dù tòa lâu đài này thuộc sở hữu của Tòa thánh, nhưng nó chẳng mấy khi được dùng đến, và trong khoảng thời gian của mình, Berini đã nhiều lần bỏ công tái tạo công trình này. Ngày nay, người ta vẫn đồn rằng trong tòa nhà này chẳng chịt những lối đi ngầm, cùng vô số căn phòng và cửa ra vào bí mật. Nhỏ và Sy cứ xầm xì với nhau trong khi Hima và Ryo chỉ đứng trơ ra đó, không hiểu gì cả.

“Thực ra cũng không hẳn là ở đây.”_Kaito thở dài.

“Hả?”_Nhỏ và Sy cùng quay ngoắt lại.

“Nó.....ở dưới thì đúng hơn.”_Gray liếc nhìn xuống....dưới đất. (?)

Hàm dưới của nhỏ rút ra khi Kaito và Gray dẫn họ vòng ra sau lâu đài, đến một bức tường phủ đầy rêu. Gray đặt tay lên đó, bức tường bắt đầu thay đổi hình dạng thành một cánh cổng được trang trí cầu kỳ. Gray mở cánh cổng bằng chiếc chìa khóa vàng và bước xuống. Mọi người theo sau và bước trên những bậc thang xoắn ốc dẫn sâu xuống lòng đất, cánh cửa ở sau lưng dần đóng lại, Rena biết rằng mình không còn đường lui nữa rồi. Tiếng bước chân vang vọng khắp căn hầm, khi càng xuống sâu hơn, nhỏ có cảm giác buồng phổi của mình đang thiếu không khí trầm trọng. Dưới tầng hầm vọng lên những âm thanh trầm đục, không khí lạnh giá thổi phà lên, nhỏ run rẩy. Bỗng nhiên, ai đó nắm lấy tay nhỏ, cảm giác ấm áp và bình yên trở lại. Rena ngước lên, là Edgar.

“Không sao đâu.”_Edgar cười, đôi mắt xám của cậu ấy lấp lánh.

Rena đỏ mặt, kỳ lạ thật.

“Cậu nói thì dễ lắm! Cậu là quỷ sann rồi mà.”_Nhỏ phụng phịu, quay mặt đi để che giấu đôi gò má ửng hồng.

Edgar chỉ cười nhẹ. Ho lại đi cạnh nhau trong im lặng khi thấy ánh mắt đỏ rực của Sy đang nhìn mình chằm chằm. Tất nhiên Syrena có đủ lý do để không thích Edgar. Năm 4 tuổi, trong một lần nghịch dại, Edgar bị trượt tay rơi xuống từ một cái cây cao, nhờ đã kéo tay cậu ấy lại và làm mình bị thương. Lần đó, Sy đã gần như bóp cổ Edgar đến chết.

Lối đi bắt đầu rẽ ngoặt sang bên phải và chẳng bao lâu Rena lại thấy mình đứng trước một cánh cửa hầm to lớn. Gray lại lấy cái chìa khóa ra và tra vào ổ, cánh cửa dẫn ra một con đường khác cũng dẫn xuống đất. Tuy nhiên, các bậc cầu thang có vẻ dốc hơn và nhữn tiếng ầm ầm cũng lớn hơn. Nhỏ không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Edgar càng nắm chặt tay nhỏ, điều đó cũng khiến nhỏ đỡ căng thẳng. Sau một hồi, họ đứng trước một cánh cửa khác, được làm bằng thép như một cái két nhà băng. Cánh cửa rất kiên cố và có một ổ khóa xoay khá tinh vi.Gray tiến lên và chợt dừng lại, liếc ra về phía “đoàn quân” của mình. Mọi người hiểu ý và lui lại trong khi anh ta xoay ổ khóa. Cánh cửa sắt nặng trĩu dần mở ra, kéo theo những âm thanh ầm ầm.

Ánh sáng hắt vào đường hầm tối tăm khiến mọi người nhăn mặt. Sau khi đã thích nghi được với ánh sáng đó, Rena từ từ mở mắt ra và xem đánh rơi hàm dưới của mình. Trước mặt nhỏ là một trong những nơi đẹp nhất mà nhỏ từng thấy. Một thung lũng hình chảo rộng lớn tuyệt đẹp. Xa xa, những ngọn núi vươn cao hùng vĩ với những dải mây trắng như bông trôi lơ lửng. Mặt trời tỏa ánh sáng dịu nhẹ xuống những cánh đồng hoa bát ngát. Một dòng sông uốn lượn theo những khúc quanh của sườn núi. Ở giữa nơi tuyệt diệu đó, một pháo đài bằng đá hoa cương trắng muốt vươn lên cao, uy nghiêm và hùng vĩ.

“Quá nhiều với một nơi dành cho vampire.”_Edgar lẩm bẩm trong khi vẫn trở mắt ra nhìn.

Kaito có vẻ khá căng thẳng khi nhìn thấy nơi này. Nhỏ không thể hiểu nổi sao anh ta có thể trông như là sắp đi lên dàn hỏa như thế trong khi nhìn thấy nơi xinh đẹp này. Mọi người có lẽ còn đứng đực ra như những đứa trẻ nhà quê mới lên thành phố lần đầu nếu không có một toán lính áo đen đang tiến lại. Bọn họ đều mang mặt nạ và khoác áo choàng đen, trên tay cầm những cây giáo dài. Nhỏ có cảm giác không tốt khi đám lính đó đến trước mặt Kaito. Đột nhiên, họ quỳ xuống.

“Bentornati nella Ryand'r Principe.”_Những người lính đồng thanh.

Rena và Sy trao đổi nhau một cái nhìn. Hai chị em họ đều biết tiếng Ý, và nhỏ hiểu họ nói gì.

“Chào mừng người trở về, hoàng tử Ryand'r.”

19. Chương 19

“Chào buổi sáng!”_Hima hét lên khi bước vào sảnh chính của tòa nhà dành cho khách.

“Chào Hima-chan!”_Nhỏ cười, vẫy vẫy cô bạn thân của mình lại ngồi bên cạnh.

Kaito cau mày, Rena có gì không ổn. Mắt con bé đang có một màu xám bệnh hoạn, hay tại chuyện tối qua? Quái gì con bé phải giận điên lên thế? Con gái đúng là...

“Được rồi! Hôm nay chúng ta sẽ tìm kiếm con ả cấp vật đáng ghét đó chứ?”_Syrena lên tiếng. Hôm nay chị ta mặc một cái áo lệch vai màu đỏ, quần jeans đen, mái tóc bồng bèn được cột lên cao bằng chiếc nơ nhỏ màu đen. Quả thật trông chị ta rất xinh đẹp ngay cả với một vampire.

“Hãy tìm từ trung tâm thành phố.”_Yuuki lên tiếng.

“Có thể, nhưng chúng ta cần phải khoan vùng tìm kiếm xuống một chút. Ý rất rộng lớn và không thể đào tung cả Rome lên để tìm ả ta được.”_Ryo chen vào, lâu lắm rồi thằng nhóc đó mới có một ý tưởng hay.

“Uhm.....thật ra....”_Hima ấp úng.

“Chuyện gì vậy?”_Rena hỏi.

“Em có thể tìm được ả ta.”

Mọi người nhìn Hima với vẻ ngạc nhiên. Cô bé đưa tay lên và nhắm mắt lại. Một đốm đỏ nhỏ hiện ra trên tay Hima, Kaito nhận ra đó là một sợi tóc màu đỏ.

“Witchzarath Audivi Imperio.”

Kaito có cảm tưởng như căn phòng đang di chuyển, trôi dạt vào một chiều không gian nào khác chứ không còn ở bên dưới tòa lâu đài Castle Sant’ Angelo nữa. Trong một khoảnh khắc, thời gian không còn chạm đến nơi này, tất cả đều đứng yên. Đột nhiên, Hima mở mắt, vết đỏ biến mất, căn phòng trở lại trạng thái bình thường.

“Chuyện gì.....vừa xảy ra vậy...?”_Rena thở hắt.

“Bắt được rồi nhé!”_Hima nở nụ cười tự mãn.

Mọi người nhìn cô ấy với vẻ bị ấn tượng.

“No Way!”_Mọi người hét lên khi đến trước nơi mà Hima cho rằng tên trộm đang lẩn trốn.

“Tất cả đều có thể! Dấu vết của ả ở đây rất rõ.”_Cô bé cười cười và chỉ tay vào trong nơi đó.

Điện Patheon.

Khi còn sống trong hoàng tộc, Kaito đã được giảng dạy rất kỹ lưỡng về mọi nơi ở nước Ý này. Cậu đã rất kinh ngạc khi biết rằng kích thước của gian chính trong cung điện này liên quan đến nữ thần Gaia. Kích thước chính xác đến mức mái vòm hình cầu khổng lồ vừa khít với cung điện, không lệch một li. Mọi người đều đứng chiêm ngưỡng cung điện với nỗi kính sợ. Patheon. Đền thờ tất cả các vị Chúa. Các vị Chúa của người vô thần. Chúa của tự nhiên và Trái đất. Nhìn từ bên ngoài, cấu trúc tòa nhà có vẻ vuông và thấp. Phần lớn mái vòm hình tròn bị những cây cột cao và những mảng trang trí lớn hình tam giác che khuất. Tuy nhiên, hàng chữ phô trương và kiêu ngạo khắc lên lối vào khẳng định rằng họ đã đến đúng chỗ. M. AGRIPPA L F TERTIUM FECIT. Kaito dịch dòng chữ đó ra tiếng Anh. Marcus Agrippa, quan tổng trấn nhiệm kỳ 3, đã cho xây ngôi đền này.

“Điện Patheon được Marcus Agrippa xây dựng vào năm 27 trước Công nguyên.”_Rena thì thầm.

“Được Hadrian cho xây dựng lại năm 119 sau công nguyên.”_Sy tiếp lời.

“Cho đến tận năm 1960, nó là tòa nhà mái vòm không cột đỡ lớn nhất thế giới. Nhưng tòa nhà vòm Superdome ở New Orleans đã chiếm mất kỷ lục đó.”

Mọi người bắt đầu rên rỉ. Rena và chị gái cô ấy nên đi làm giáo viên sử học.

“Vào thôi trước khi hai chị em họ xổ ra cái gì nữa.”_Hima nói và đẩy cả bọn vào trong.

Đặc quán chất lịch sử, bầu không khí trong điện Patheon có vẻ lạnh lẽo và ẩm ướt. Trên đầu họ, khoảng trần đồ sộ thoải rộng như thể không trọng lượng – với vòm thoải dài đến 42 mét không có cột đỡ, trần cung điện này còn rộng hơn mái vòm của nhà thờ St.Peter. Tại đây, kỹ thuật và nghệ thuật hòa quyện vào nhau thật tuyệt vời. Từ trên cao, những tia nắng nhẹ đang chiếu xuống qua giếng trời hình tròn trứ danh. Oculus, hang quỳ.

“Làm sao biết được ả ta ở đâu trong một đồng khách du lịch thế này?”_Ryo gãi đầu.

“Không cần. Kia kia.”_Hima nhếch mép và chỉ về một cô gái tóc đỏ mặc một bộ trang phục dành cho khách du lịch bình thường đang đi vòng quanh đó.

Mọi người há hốc mồm.

“Dễ vậy sao?”_Sy cau mày, mắt chị ta đầy vẻ hoài nghi.

“Thử xem.”_Kaito tiến lại và đặt tay lên vai cô ả đó. “Xin chào người quen.”

Cô ta quay lại, vẻ hoảng hốt hiện rõ trên khuôn mặt đỏ. Không sai, chính là cô ta. Kaito nắm tay tên trộm và giật đi.

‘Bớ người ta bắt cóc!!!!’_Cô ta hét lên.

“Eh?”_Kaito chưa kịp làm gì thì bị những người khách du lịch khác nhìn chăm chăm, đội lính gác bảo tàng bắt đầu chạy đến. “TÔI ĐÃ LÀM GÌ CỐ ĐẤU??!!!”

“Cứu tôi!!!”_Ả ta càng hét lớn hơn, làm ra vẻ đau khi bị Kaito nắm tay.

“Chết rồi! Kaito bị “sa bẫy” của nữ giới rồi!”_Ryo hoảng hốt.

“Witchzarath audivi imperio!”_Hima thầm thì và một bức màn đỏ hiện lên xung quanh Kaito và tên trộm, họ biến mất.

Cậu ấy búng tay và mọi người ngay lập tức được di chuyển đến nơi khác, cách điện Patheon không xa.

“Cô dám giờ trò à?”_Kaito giờ đã bẻ ngoặt hai cánh tay của cô ta ra sau.

“Trả viên đá đây!!!!”_Rena nói.

“Và sau đó tôi sẽ xử cô vì tội giả mạo tôi!”_Tay của Sy xuất hiện một ngọn lửa.

“Tôi sinh ra đã thế này rồi.”_Tên trộm cười mỉa. “Gọi tôi là Rose.”

“Mặc xác cô tên gì! Trả viên đá cho em gái tôi mau!!!”_Kaito hét.

“Không phải style của tôi.”_Rose nhếch mép và đạp vào chân Kaito.

“Oái!! Cô...”_Kaito hét lên, cô ả giật tay ra khỏi tay cậu. Quái lạ, làm sao người thường có thể khiến cậu đau được, không lẽ cô ta....

“Catch you later!”_Rose nháy mắt và bắt đầu chạy đi.

Mọi người đuổi theo nhưng làm quái nào cô ta lại chạy nhanh đến thế? Rose nhảy lên các mái nhà với động tác mau lẹ, Hima cố điều khiển những đường ống quần lấy cô ta nhưng không được. Chẳng bao lâu, họ đã mất dấu tên trộm hoàn toàn, cứ như thể cô ta tan biến trong không khí vậy.

“Khỉ thật!”_Kaito làu bàu.

“Cô ta....có phải là người không vậy...?”_Hima thở hỗn hển.

“Không....không phải. Không người thường nào làm đau tôi được.”_kaito lầm bầm.

“Vậy cô ta là gì chứ? Không phải quỷ luôn.”_Edgar nói.

“Cho dù thế nào, chắc chắn không phải hạng vừa.”_Sy cau mày.

“Hima, em có thể dò tìm cô ta tiếp được không?”

“Em không phải là một cái máy!”_Hima giận dữ. “Em chỉ có thể sử dụng thuật tìm người một lần trong một ngày thôi.”

“đành vậy, trở về nhà trước đã.”_Kaito thì thào.

Cậu đưa mọi người trở về lâu đài và đến gặp Kori.

“Anh...hai...”_Kori mỉm cười khi thấy cậu, con bé đang ngồi uống trà với Gray.

“Sao rồi? Hôm nay thế nào?”_Gray nhướn đôi mắt xám lên hỏi.

“Bắt được, nhưng để vụt rồi.”_kaito ngán ngẩm.

“Không...sao...Ryan cứ...từ từ...”_Kori bập bẹ.

“Ừ.”_Kaito mỉm cười, xoa đầu con bé. Cậu chỉ có thể thấy được sự bình yên khi ở cạnh em gái mình.

“Cậu nên nhanh lên. Một trong những người bạn của cậu có thể khiến chúng ta gặp rắc rối với Tòa thánh đấy.”

“Edgar?”

“Phải. Cậu ta là một trong những mục tiêu hàng đầu của OSSICOR. Nếu họ đánh hơi được cậu ta đang ở đây, chỗ ở của chúng ta sẽ bị lộ.”_Gray cau mày.

“Rốt cuộc cậu ta có địa vị thế nào?”_Kaito thắc mắc.

“Blackmon....là một ngoại lệ của Tòa thánh. Quyền lực của dòng tộc ác quỷ này lớn đến mức có thể đè bẹp cả chúng ta. Edgar, giống cậu cũng được sinh ra một cách đặc biệt. Từ bóng đêm, nỗi tuyệt vọng và đau khổ. Tuy nhiên, cậu ta có vẻ rất tốt nên chúng ta không cần đề phòng. Chỉ tránh cho cậu ấy đừng lãng vãng gần khu vực của Vatican là được.”_Gray thì thào.

Kaito cảm thấy có gì đó đang chặn họng mình lại. Gray đã nói Edgar không có gì nguy hiểm trừ việc cậu ta có chỗ chống lưng thế lực, nhưng sao Kaito lại cảm thấy bị đe dọa mỗi khi thấy cậu ta đi cùng Renata? Kaito cau mày, không hiểu nổi mình. Arita cũng đã vắng mặt trong giấc mơ của cậu mấy ngày nay, thi thoảng chỉ là vài ảo giác thoáng qua. Vampire không cần ngủ, nhưng thi thoảng Kaito vẫn thử vài lần, để có cảm giác gần bạn gái mình hơn, nhưng Arita không còn là nhân vật chính trong giấc mơ nữa, mà là một ai khác. Kaito không thể thấy đó là ai, chỉ là một cái bóng mờ trong bộ váy trắng muốt. Cậu dùng tay day day trán của mình, không biết rằng Koriand'r đang nhìn mình chăm chăm.

20. Chương 20

Nhỏ đứng lặng yên ở ban công phòng mình, nhìn ra thung lũng rộng lớn và xinh đẹp đó. Gió thổi nhẹ nhẹ, ánh nắng cuối cùng của buổi chiều tà chiếu xuống, tạo nên một gam màu buồn. Rena nhắm mắt, cảm nhận dòng suối rì rào bên dưới, nhỏ đưa tay lên, một bong bóng nước hiện ra, đùa nghịch với các ngón tay nhỏ.

“Đừng phá thế chứ!”_Một giọng nói từ phía sau lưng vang lên.

Rena quay lại và bắt gặp ánh mắt xám như bầu trời lúc mây bão.

“Edgar.....cậu vào đây bằng đường nào thế?”

“Bằng đường mà mấy tên trộm hay dùng để vào nhà người khác ấy.”_Cậu ta nháy mắt. “Trèo tường.”

Nhỏ cười thầm, Edgar và Kaito đều có kiểu leo vào phòng người khác giống nhau. Đến lúc đó, Rena mới nhận ra là Edgar đang nhìn mình chăm chăm. Đôi mắt xám của cậu ấy có vẻ gì đó bí ẩn và lo lắng.

“Sao thế?”

“Cậu.....về chuyện...hôn ước ấy...”_Edgar thì thào.

Oh man! Nhỏ luôn cố tránh nói chuyện này với Edgar. Hai người đã giao hẹn sẽ không thúc ép, nhưng đã gần 3 năm và nhỏ vẫn không trả lời chính thức với cậu ấy. Rena vẫn luôn nghi ngờ về tình cảm của mình với Edgar. Cậu ấy cũng rất tốt và đẹp trai...nhưng vẫn có gì không ổn. Hai đứa đã lớn lên cùng nhau qua những trận cãi vã, và việc chuyển mối quan hệ tự nhiên đó thành một hình thức ràng buộc suốt đời khiến Rena khó chịu.

“Mình không nghĩ đã sẵn sàng.”_Rena thở dài.

Edgar im lặng, ánh mắt cậu ấy chùng xuống.

“Mình hiểu. Dù sao để cái trí não trì độn của cậu hiểu ra cũng phải mất khá nhiều thời gian đấy!”

“CẬU NÓI CÁI GÌ HẢ?!”_Nhỏ gắt.

Edgar chưa bao giờ buồn quá 3s, mà không chắc từ “buồn” có nằm trong từ điển của cậu ta không nữa! Có thể ai cũng nghĩ rằng Ed vô tâm khi không bao giờ buồn, nhưng nhỏ biết lý do tại sao. Giống như Syrena, cảm xúc chi phối sức mạnh của cậu ấy. Sy không thể kiểm soát sức mạnh nếu quá tức giận, nhưng Edgar thì khác. Khi buồn, bản tính con người của cậu ấy chìm xuống và bản chất ác quỷ nổi lên. Khi Rena bị

thương vì cứu cậu ấy lúc nhỏ, Edgar đã để cảm xúc tội lỗi của mình đi quá xa và đã mất kiểm soát. Sự buồn bực đã làm cậu ấy suýt giết hai người, nếu Sy không đến và cho cậu ấy một trận, Edgar đã không bao giờ có thể trở lại bản tính của mình được nữa.

“Tuy nhiên, chúng ta còn nhiều chuyện để lo hơn là việc viên đá bị mất cắp.”_Edgar chợt trở lại trạng thái bình thần.

“Chuyện gì?”

“OSSICOR. Mình nghĩ Lawrence đã biết....”

“Làm sao có thể? Chúng ta không hề gặp anh ta từ khi đến Ý mà!”

“C’on! Cậu không nghĩ là OSSICOR tầm thường đến thế chứ! Mũi bọn thợ săn trong đó còn thính hơn cả chó đặc vụ nữa. Và ác quỷ thì có mũi không hề dễ chịu rồi.”_Edgar đảo mắt.

“Mình thấy cậu có mùi gì đâu?”_Nhỏ bắt đầu khịt khịt lên tay áo của Edgar.

“Này, tránh ra nào!”_Edgar dùng tay đẩy nhỏ ra. “Cậu làm văng nước mũi lên người tớ đấy!”

“Dám nói thế hả?!”-Nhỏ cười, dùng tay đánh lên vai thẳng bạn của mình.

Tiếng cười của họ vang vọng khắp thung lũng. Rena luôn muốn những giây phút đó kéo dài mãi mãi. Những thời gian yên bình đó khiến nhỏ cảm thấy dễ chịu. Tuy nhiên, thời gian đó không kéo dài được lâu.

Tối hôm đó, khi cả thung lũng chìm vào giấc ngủ.....eh khoan đã! Đây là nơi ở của vampire nên sẽ không có hoạt động ngủ. Vậy nên nói là ở khu nhà dành cho khách, mọi thứ đều im lặng và thanh bình. Tuy nhiên, một bóng đen bắt đầu di chuyển trên các mái nhà. Trong ánh trăng, mái tóc đỏ của kẻ đó bay phấp phới trong gió. Cô ta đã tìm được căn phòng của người mà mình muốn tìm.

“Go ahead now flos your love like a heart of gold

Dirty bass to bake a tussy roll

If you don’t low on the floor

I got a crew that will handle that cookie jar

Damn girl,I ain’t tryin’ to be rude

Spread love like a guestless you plus two

That’s what you call a move”

Đoạn rap của bài Turn Up The Love vang lên qua chiếc tai nghe beats đỏ chót của Syrena. Cô ấy không để ý gì đến bóng đen đằng sau lưng mình. Một tiếng động nhẹ ở cửa sổ, Sy quay ra. Không có ai ở đó cả. Có lẽ do chị ấy quá căng thẳng ư? Cô gái xinh đẹp thở dài, tiếp tục với cuốn sách đọc dở. Tiếng động ngoài cửa lại vang lên. Lần này còn có tiếng rên rỉ nữa, Sy bật dậy, vẫn để yên cái beats quanh cổ, cô ra mở cửa đi ra ban công. Nhìn vào màn đêm sâu thẳm, Sy phát hiện ra mái tóc đỏ đó. Nhanh như cắt, cô nhảy qua ban công, đáp xuống một phần đỉnh của tòa nhà phụ này, nhảy theo cái bóng đó. Sy cứ chơi trò đuổi bắt thẳm lặng này đến khi phát hiện cô ả đó không đi một mình. Trên lưng ả ta còn một hình người nào đó. Qua ánh trăng, Syrena thấy rõ đó là....Himawari.

Sáng hôm sau.

“Mọi người!!! Nguy rồi!!!”_Ryo hét hải chạy vào phòng ăn.

“Chuyện gì vậy?”_Edgar đứng lên.

“Hima mất tích rồi!!!”

“Cà Syrena cũng vậy!!!”_Nhỏ cũng vừa chạy tới.

Mọi người sững sờ. Qua một đêm, hai người mất tích ngay trong tòa thành kiên cố của gia tộc Vincent. Kaito trông rất tức giận, anh ấy nắm tay vào tường.

“Kaito! Bức tường sẽ không chịu đựng quá lâu đâu!” _Gray đảo mắt, tỉnh như không. “Khi còn ở đây, cậu đã làm sập toàn bộ khu nhà phụ phía sau đây.”

“Chủ nhân sẽ không vui đâu! Rất rất không vui khi biết được anh quản lý kiểu gì mà để hai người mất tích ngay trong lãnh địa vampire đây!” _Kaito lườm qua Gray.

“Họ sẽ không giận. Vì chúng ta sẽ tìm được hai người đó.”

“Oh yeah? Làm sao để tìm nào?” _Edgar đảo mắt.

Gray lấy từ túi áo mình ra một lá thư.

Chị tìm thấy Rose rồi. Xin lỗi để mọi người lo lắng. Chị sẽ theo dấu ả ta. Tìm kỹ trên mái nhà những dấu hiệu chị để lại nhé!

Syrena

“Dấu hiệu của Syrena.....” _Nhỏ thở hắt.

“Đó là gì?” _Gray nhướn mày.

“Hoa hồng năm cánh.”

“Hoa hồng? Ắt hẳn cũng tên Rose. Lỡ chị cô và ả đó có liên hệ với nhau thì sao?”

“Một trong những loại hoa hồng cổ xưa nhất có năm cánh với sự đối xứng ngũ giác, giống hệt ngôi sao kim chỉ đường. Hoa hồng được coi là biểu tượng của bí mật, tính nữ và dẫn dắt – la fleur des secrets. (Tiếng Pháp nguyên bản: loài hoa tượng trưng cho những bí mật) Đó là lý do tại sao chị tôi chọn biểu tượng ấy, vậy nên đừng xuyên tạc!”

“Eh....được thôi!” _Gray nhún vai.

Mọi người bắt đầu đi tìm trên các mái vòm, dấu hiệu của Sy trải dài ra khỏi thung lũng. Họ bắt đầu đi theo những con đường ngoằn ngoèo, vào sâu bên trong thành Rome. Dấu hiệu bắt đầu mờ dần và biến mất ở một nơi....

“WHAT HELL? MỘT TÊN TRỘM SỐNG Ở ĐÂY!? ĐÙA À?” _Kaito há hốc mồm.

“Gì thế? Đây là đâu?” _Ryo hỏi với vẻ ngây thơ.

“Capella Della Tera.” _Nhỏ thì thào.

“Cậu có thể nói tiếng người không?” _Ryo cau mày.

“Nhà thờ Đất?” _Edgar nhướn mày.

“Không.” _Nhỏ quay lại phía cậu bạn của mình, giọng lạc đi. “Nhà thờ Trái Đất. Chúng ta đang ở Thánh đường Santa Maria Del Popolo.”

“Thánh đường?! Một ác quỷ vào Thánh đường sẽ không phải là chuyện mà Vatican thích đâu.” _Edgar thở dài.

Nhỏ vẫn còn ngạc nhiên về nơi này nên không để ý gì đến thái độ của Edgar. Thánh Đường Santa Maria Del Popolo trông như một chiến thuyền bị đặt sai chỗ, đứng xiên vẹo dưới chân một ngọn đồi ở phía đông nam quảng trường. Với một lò gạch giáo xây dựng choán hết mặt tiền, công trình kiến trúc từ thế kỷ 11 này trông lại càng kỳ dị hơn.

Cầu thang ở mặt tiền thánh đường nhỏ này có kiểu dáng khá thân thiện. Nhưng tám biển treo ở giàn giáo thì lại dè: NGUY HIỂM – CẤM VÀO, thật chẳng hợp nhau chút nào. Một thánh đường đóng cửa để sửa chữa có thể cũng là một nơi thuận tiện cho bọn bắt cóc và trộm cắp. Rena không ngạc nhiên lắm nếu Rose có trốn ở đây. Bây giờ họ chỉ cần tìm một lối vào. Kaito len vào khe hở giữa hai giàn giáo, bước lên cầu thang. Mọi người bắt đầu theo sau. Anh ấy tiến tới cánh cửa dẫn vào nhà thờ và giật mạnh nó ra.

“Ui! Bình tĩnh, người ta sẽ thắc mắc tại sao cửa của một nhà thờ bị khóa mà lại ban hành thế kia đây.”_Gray cau mày.

Lối đi nhỏ bên phải nhà thờ vừa hẹp vừa tối, hai bên đều có tường cao. Không khí nồng nặc mùi nước giải – thứ mùi thường gặp ở thành phố này. Cũng dễ hiểu nếu bạn sống ở một thành phố có lượng quán bar gấp 20 lần nhà vệ sinh.

“Mình sẽ chết trước khi tìm được hai người đó.”_Nhỏ nhăn mặt.

Mọi người bắt đầu đi đến một cánh cửa nữa và y như lần trước, Kaito cũng giật mạnh nó ra. Nhỏ bắt đầu để ý một đường hầm nhỏ dẫn xuống tầng hầm của nhà thờ.

“Chị ấy ở dưới đó.”_Rena thì thào.

“Sao cậu biết?”_Edgar nhướn mày.

“Linh cảm chị em chẳng? Đi thôi nào.”_Nhỏ nói và bước xuống con đường hầm tối tăm.

21. Chương 21

Được chiếu bởi một luồng sáng yếu ớt, bên trong nhà thờ Santa Maria Del Popolo trông như một cái hang âm u. Nền điện chính đang bị lật tung lên để sửa, ngổn ngang những đất đá, bàn xoa, cuốc, và cả xe cút kít – Syrena không biết đây là thánh đường hay bãi rác của các công ty xây dựng nữa. Những cây cột khổng lồ sừng sững chống đỡ mái vòm trên cao. Dù ánh sáng rất yếu, Sy vẫn nhìn thấy vô số hạt bụi đang lơ lửng trong không khí.

Không gian lặng ngắt – chết chóc.

Nhìn xuyên qua bầu không khí âm u ma quái, Sy tự nhủ không biết Rena đã đến chưa. Không như nhiều người vẫn nghĩ, các nhà thờ thời Phục Hưng đều có những nhà nguyện nhỏ, những nhà thờ lớn như Notre Damme còn có hơn chục nhà nguyện bên trong. Các nhà nguyện này trông giống những cái hốc hơn căn phòng thực thụ – chúng là những hốc tường hình bán nguyệt, kết nối các mộ phần chung quanh với bức tường ngoài của thánh đường. Sy đã mất dấu của ả tên Rose khi đến đây, với cặp mắt sắc sảo của mình, cô ấy bắt đầu nhận thấy một dấu chân khá mờ nhạt trước mộ phần thứ hai bên trái. Sy bước lại gần đó, thánh đường mỗi lúc một tối dần ở phía đó.

NHÀ NGUYỆN CHIGI

Cô gái tóc đỏ ngược lên, đọc hàng chữ đó và cau mày. Trước đây cô đã từng đọc một cuốn sách trinh thám có nhắc đến nhà nguyện này. Có lẽ đây không phải là một nơi tốt đẹp cho lắm. Sy nhẹ nhàng kéo tấm ni lông phủ trước cửa, nhìn vào bên trong. Không có ai. Cô bước vào, cảm thấy mình vừa lạc sang thế giới nào đó. Với tông màu chủ đạo là nâu hạt dẻ, nhà nguyện Chigi có vẻ đẹp thật độc đáo.

Trên cao, mái vòm của nhà nguyện được chiếu sáng bởi những ngôi sao và bảy hành tinh hệ mặt trời đang phản chiếu ánh sáng. Dưới đó là 12 biểu tượng cung hoàng đạo – những biểu tượng phi Thiên chúa giáo và trần tục bắt nguồn từ thiên văn học. Hồng đạo là một khái niệm gắn bó với Đất, Khí, Lửa và Nước. Bốn cung phần tư tượng trưng cho quyền lực, trí tuệ, nhuệ khí và cảm xúc. Đất tượng trưng cho quyền lực, Sy lắm bầm, nhớ lại Natasy đã sung sướng và tự mãn thế nào khi biết điều đó.

Trên tường, sâu vào trong là biểu tượng của bốn mùa trong năm – xuân, hạ, thu, đông. Nhưng đáng ngạc nhiên nhất vẫn là hai cấu trúc được xây dựng choán hết căn phòng. Hai bên nhà nguyện là hai kim tự tháp bằng đá cẩm thạch cao 3 mét. Sy đứng nhìn trong ấn tượng, Rena sẽ thích nơi này, đây là nơi có nhiều biểu tượng của Illuminati hơn bất kỳ căn phòng nào khác.

“Chúng rất tuyệt đúng không?”_Một giọng nói vang lên và Sy quay lại.

Rose đang đứng đó, kế bên là Himadang dựa vào một bức tường, mắt nhắm nghiền.

“Tại sao cô bắt cóc cô bé? Cô muốn gì?”_Sy gần giọng, đôi mắt đỏ rực lên.

“Không cần giận vậy, Venus. Con nhóc này có thể xác định tôi ở đâu, để nó cho các người khác nào tự hại mình?”

“Thả cô bé ra!!!”_Sy hét lên, một quả cầu lửa bay thẳng đến chỗ Rose.

Cô ta mau lẹ nhảy sang một bên, bức tường gần đó hổng một lỗ lớn. Syrena tiếp tục quăng những quả cầu lửa nóng rẫy vào Rose và cô ta cứ đơn giản tránh né. Những bức tường hầu như đều bị cháy xém, Sy nường tay lại, cô không muốn phải phá bỏ những tác phẩm nghệ thuật trên đó, chỉ ít là ả Rose đang khiến Sy phải làm vậy. Những quả cầu lửa nhỏ lại, Sy chạy đến gần Hima, lắc lắc cô bé.

“Này Himawari! Tỉnh lại đi!”_Sy nói.

Cô bé không cử động. Cùng lúc đó, Rose lao đến tung một cú đá vào người Syrena. Sy văng ra xa, mái tóc đỏ được cột lên giờ đây xõa xuống như một dòng suối. Cô gượng đứng dậy. Khỉ thật! Ắ ta là quái gì mà sao đá mạnh thế nhỉ? Sy chưa kịp nghĩ hết thì đã phải né ra vì Rose đang lao tới. Syrena thụp xuống, dùng chân gạt Rose té qua một bên. Cô ả đó cũng nhanh, xoay người một vòng và lại đứng thẳng dậy. Sy đưa tay, ngọn nến phía sau lưng Rose bùng cháy, xém vào mái tóc của cô ta.

“Này! Tóc tôi đỏ không có nghĩa là cô muốn quăng lửa vào thì quăng nhé!”

Với một động tác mau lẹ, Rose đã đứng ngay sau Syrena, bẻ tay của Sy ra phía sau. Đôi mắt của Sy đỏ lên, không thể chịu được trò mào vờn chuột này nữa! Sy giật mạnh tay, nhảy lên và xoay người, đá vào Rose. Cô ta ngã quỵ xuống, Sy giơ tay lên, một vòng dây bằng lửa trôi lên từ mặt đất, túm chặt lấy Rose.

“THẢ TÔI RA!!!”_Rose hét.

“Đó là câu nói vô dụng nhất với một tên trộm bị bắt đấy.”_Sy mỉm cười tự mãn, tiến đến lục soát trong túi tên trộm. Sy lấy ra từ túi áo cô ả một cái hộp màu đỏ gụ làm bằng gỗ xoan Cẩn trọng mở ra, cô thấy một viên đá ngũ giác màu xanh dương nhạt đang tỏa sáng lấp lánh. Viên đá khá to và xét về độ cứng khi có thể chịu đựng được những cú va chạm mạnh này giờ Sy nghĩ đó chính là viên đá của Koriand'r.

“Chị!!”_Một tiếng vọng từ ngoài vang lên, Sy quay lại và thấy Rena đang đứng đó.

“Tôi tin cái này là của em gái cậu.”_Syrena nói và đưa viên đá cho Kaito.

“C...cảm ơn...”_Kaito đáp ứng, rõ ràng cậu ta không có thói qurn cảm ơn người khác.

“Hima?”_Ryo chạy lại lay lay cô bé.

“Cô ấy chỉ bị choáng thôi.”_Sy phúi phúi ống tay áo của mình.

Mọi người nhìn Sy với ánh mắt kinh ngạc. Rose vẫn còn chống cự ở bên kia căn phòng, cố gắng thoát khỏi đoạn dây được làm từ lửa. Tuy nhiên, có gì đó làm Syrena cảm thấy không ổn, ai đó đã ở trong căn phòng này từ này giờ. Sự hiện diện vô hình đó đã được khẳng định rõ khi Sy nghe tiếng những sợi dây của mình bị cắt đứt. Cô cùng mọi người quay lại và thấy một bóng áo đen đang đứng ngay chỗ Rose, mái tóc bạch kim trắng muốt của hắn ta bay bay đối nghịch với chiếc mặt nạ che nửa mặt đen tuyền.

“LAWRENCE?!?”_Mọi người hét lên kinh ngạc.

“Người quen à?”_Syrena nhướn mày.

“Không hẳn, cô gái xinh đẹp ạ. Tôi là người của Tòa thánh.”_Lawrence nhếch mép, làm dáng chào của một quý tộc.

“Mặc kệ anh là ai! Anh đã phá vỡ sức mạnh của tôi!”_Syrena tạo thêm hai quả cầu lửa ở lòng bàn tay khi thấy những sợi dây trời của mình đã bị cắt đứt và Rose đang từ từ đứng dậy.

“Wowowo. Tôi đến để cứu người của tôi không được sao?”

“Người.....của anh?”_Edgar nhướn mày.

“Tôi cũng là người của OSSICOR, lũ ngốc.”_Rose lè lưỡi.

Trông Kaito như muốn phát bệnh đến nơi. Làn da trắng xanh xao của cậu ta đang tái mét đi theo kiểu trắng hơn cả bình thường.

“Yên tâm. Tôi sẽ không tấn công các người. Chỉ cần giữ cho Ý không bị vampire tấn công, Tòa thánh sẽ để yên dòng họ Vincent qua một bên.”_Lawrence nói với giọng ngang phè.

“Gì chứ?! Không công bằng!!! Vậy sao các người cứ sẵn gia tộc chúng tôi?!”_Edgar gầm lên.

“Bởi vì....chỉ có hai chúng tôi biết sự tồn tại của hoàng tộc vampire Vincent trong thành Rome, nên chúng tôi có thể che giấu. Còn gia đình cậu thì cả OSSICOR ai cũng biết cả.”_Rose mỉm cười.

Edgar như bị tạt nước lạnh vào mặt.

“Tạm thời hôm nay chúng tôi sẽ rút lui.....nhưng lần sau, các người sẽ không may mắn vậy đâu.”_Lawrence nói và búng tay, anh ta và Rose cùng biến mất.

“O...kay....chuyện gì xảy ra thế?”_Hima dần dần mở mắt.

“Cậu có thể nghĩ một người như Rose lại làm việc cho Tòa thánh không?”_Hima nhướn mày.

“Cô ta khá đấy chứ!”_Sy nói với vẻ chẳng mấy thiện.

“Trước đây hình như mình đã từng nghe qua biệt danh của cô ta. Bông hoa hồng trên quyển kinh thánh.”_Edgar cau mày.

Rena nhìn như muốn phun hết nước trong miệng ra. Con bé này.

“Gì chứ?! Cô ta nghĩ mình là nhân vật trong Tiếng chim hót trong bụi mận gai hay sao?!”

“Hay thật! Bây giờ thì có một cặp thợ săn của OSSICOR biết đến nơi này.”_Kaito có vẻ như muốn nổ tung.

“Tạm thời cứ tin lời hai người đó đã.”_Yuuki nhẹ nhàng nói.

Tiếng gõ cửa từ ngoài vọng vào trong căn phòng chính của tòa nhà phụ. Kaito hét lên bảo cửa không khóa. Một nhóm người mặc áo choàng đen như ngày đầu Sy thấy bước vào, phía trước họ là em gái Kaito. Koriand'r hôm nay mặc một bộ đầm nâu đen kiểu Gothloli ngắn đến đầu gối. Mái tóc đen được thắt thành hai bím dài hai bên khiến cô bé trông rất dễ thương. Khi Kaito đưa viên đá cho con bé, Kori vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng. Syrena rút ra kết luận Kori là người khá ít nói nhưng nguy hiểm. Cô bé đưa đôi mắt nâu đất ám áp nhìn khắp căn phòng.

“Chủ nhân muốn gặp mọi người.”_Kori nói với tông giọng trẻ em cao của mình.

Kaito đứng bật dậy.Mọi người đều có chung một vẻ thắc

mắc trên khuôn mặt. Trong khi đó, Kaiot tiến lại em gái, thì thầm một điều gì đó nhưng cô bé lắc đầu. Syrena không hiểu

tại sao cậu ta lại có vẻ kinh hoàng như vậy?

“Chủ nhân là ai?”_Hima cau mày.

“Ba mẹ của....tôi.”_Kaito thì thào.

*Chú thích: Tác phẩm ” Tiếng chim hót trong bụi mận gai” được mệnh danh là Bông hoa hồng trên quyển kinh thánh

22. Chương 22

Rena cùng mọi người bước qua một dãy hành lang được trải thảm đỏ. Xung quanh tường, những bức tranh cổ quý giá. Họ bước đi trong im lặng, nhỏ cảm thấy lồng ngực như muốn vỡ tung ra. Gặp mặt ba mẹ của Kaito? Oh my god! Đó là điều cuối cùng trong list những việc cần làm của nhỏ. Đã bao lần Rena tưởng

tượng việc gặp mặt một vampire đầy quyền lực sẽ như thế nào? Chắc chắn sẽ không vui vẻ gì. Syrena khá thoải mái và tự tin. Chị ấy cứ bước đi bình thường, thậm chí còn có vẻ vương giả. Mỗi khi đi ngang qua, những tên lính gác vampires đều nhìn Syrena với ánh mắt ngưỡng mộ. Rena quả thật không thể được như chị ấy. Yuuki thì vẫn trầm lặng không nói như thường, trong khi Hima và Ryo lại rất háo hức (như mọi khi). Hai người họ cứ cười khúc khích và điều đó có vẻ khiến Kaito phát bực.

“Stop acting like idiots!!!” _Kaito lầu bàu.

“Đất nước tự do mà! Anh đâu thể cấm tụi em cười chứ!” _Hima hình như không biết sợ lạ gì. Phải rồi. Sau khi bị bắt cóc mà còn cười được thế thì chắc phải có lá gan sư tử.

Edgar đi bên cạnh nhỏ, chỉ dăm dăm nhìn về phía trước, yên lặng đáng sợ. Rena không biết sao nhưng ánh mắt cậu ấy lộ rõ vẻ giận dữ. Chắc do việc gia tộc của Kaito không hề hấn gì trong khi gia tộc cậu ấy phải hứng chịu sự truy lùng của OSSICOR.

Những người lính cùng Kori bắt đầu dẫn họ đến trước một cánh cửa lớn màu vàng đất. Đó là một kiểu cửa thời Phục hưng với những họa tiết rất cầu kỳ và đẹp đẽ. Hai người lính bước tới, đẩy nhẹ cửa ra hai bên, phòng ngai dần dần lộ ra. Rena bước vào và há hốc mồm kinh ngạc.

Đó là một căn phòng rộng với trần làm hoàn toàn bằng kính trong suốt. Bầu trời hoàng hôn đỏ rực nhìn qua những tấm kính ấy chẳng khác gì một bức tranh tuyệt đẹp. Những cột tròn cao làm bằng đá cẩm thạch vươn lên kiêu hãnh. Các cửa sổ thời Phục Hưng cùng những tấm rèm cầu kỳ màu đỏ như máu càng làm căn phòng trở nên sang trọng pha chút đáng sợ. Nhỏ đứng nhìn nơi này với vẻ sùng kính không che giấu, những bức họa tuyệt đẹp, những họa tiết cầu kỳ trên tường thật sự làm Rena ấn tượng. Tuy nhiên, có một thứ khiến nhỏ phải trầm trồ hơn nữa. Ngồi ở hai chiếc ngai đơn giản ở cuối phòng là một người phụ nữ với mái tóc vàng óng xòa dài xuống gần đến đất. Bà ấy có đôi mắt xanh biển xinh đẹp và làn da trắng muốt. Người phụ nữ đó có vẻ đẹp giống của Swayne, dịu dàng, thuần khiết nhưng ẩn giấu gì đó mạnh mẽ. Ngồi kế bên bà ấy là một người đàn ông với mái tóc đen mềm mại, khuôn mặt cương nghị nhưng rất đẹp. Ông ấy có đôi mắt đen thẳm, làn da trắng tương phản với chiếc áo choàng đen khoác quanh người. Đến giờ nhỏ mới nhận ra Kaito rất giống ông ta.

“Cha, mẹ...” _Koriand'r nhẹ nhàng quỳ xuống, mọi người thấy tốt nhất nên làm theo con bé.

“Các con đứng dậy đi.” _Người phụ nữ nói, phẩy tay, một nụ cười thoáng qua môi bà.

“Vây....cha mẹ muốn gặp các bạn con có chuyện gì?” _Kaito hỏi với vẻ mặt lạnh băng.

“Đừng có làm cái mặt nghiêm trọng đó nữa Ryand'r. Chúng ta chỉ muốn cảm ơn.” _Cha Kaito lắc đầu buồn bã.

“Whatever! Nói nhanh lên, tụi con phải rời khỏi đây!”

Rena thực sự rất “ấn tượng” trước cách Kaito nói chuyện với ba mẹ ruột của mình như vậy. Gia đình anh ta cứ cố gắng kêu gọi anh ta trở về, còn Kaito thì cứ cố đẩy xe ra. Một gia đình rắc rối và phức tạp.

“Con luôn như vậy.” _Me Kaito thở dài, nhìn về phía chúng tôi. “Rất cảm ơn các bạn đã giúp đỡ chúng tôi, và làm bạn với Ryan. Do vài rắc rối nên chúng tôi không thể chăm sóc thẳng bé, mong mọi người sẽ giúp đỡ nó nhiều hơn.”

“V...vâng tất nhiên ạ...” _Nhỏ ập úng khi thấy ánh mắt mẹ Kaito chỉ thẳng vào mình.

“Cháu là người hiến máu của Ryan?”

“Ồ...vâng ạ.”

“Thật may mắn cho nó có được một người hiến máu xinh xắn và tốt như vậy. Nếu Ryan có làm gì quá đáng mong cháu bỏ qua.” _Giọng ba Kaito vang lên nhẹ nhàng, làm sao mà anh ta có thể quay lưng lại với một gia đình tốt thế chứ?

“Cháu sẽ cố hết sức.” _Nhỏ thì thào.

“Xong rồi chứ, chúng ta đi thôi!” _Kaito bắt đầu lừa mọi người ra ngoài.

“Anh thật bất lịch sự!”_Nhỏ thì ào.

“Kệ tôi!”_Kaito hằm hằm trong khi đẩy Rena ra cửa cùng mọi người.

“Ryan! Nếu con muốn, chúng ta vẫn sẽ chờ con trở về.”_Giọng mẹ Kaito cất lên, nghe náo nức.

Anh ấy khựng lại một lúc, rồi đi thẳng mà không ngoái đầu nhìn lại.

Đó là buổi tối cuối cùng ở Ý của Rena, nhỏ ra ngoài ban công và tận hưởng phong cảnh ở đây lần cuối. Gió thổi nhẹ, nhỏ thầm mỉm cười. Syrena vẫn đang tức điên vì Rose trong lúc đánh nhau đã làm hỏng chiếc beats của chị ấy, nhưng Sy sẽ mua được cái mới ngay thôi. Hima và Ryo vẫn còn khá vui vẻ và lạc quan. Yuuki vẫn im lặng (chuyện thường ngày ở huyện). Edgar thì âm ỉ về chuyện OSSICOR. Nhưng nhìn chung, một tuần cuối của kỳ nghỉ này đã kết thúc tốt đẹp.

“Nhóc có vẻ vui nhỉ?”_Giọng Kaito vang lên từ phía sau.

Rena quay lại. Việc bị hù từ sau lưng thế này dù sao cũng đã quá quen với nhỏ rồi.

“Sao anh lại nói chuyện với ba mẹ mình như vậy?”_Rena khoanh tay lại, nhướng mày.

Kaito im lặng, đến đứng bên cạnh nhỏ.

“Đôi khi...làm vậy sẽ khiến họ vui hơn.....cứ nán nã mãi chỉ làm mọi người nhớ nhưng thêm.”

“Vậy nên anh chọn cách tàn nhẫn?”

Kaito im lặng, đôi mắt đen của anh ấy càng có vẻ sâu thẳm hơn.

“Arita đã thay đổi tôi rất nhiều....tôi không thể chọn giữa cô ấy và gia đình được.”

Rena im lặng, nhìn ra ngoài thung lũng.

“Đôi khi chúng ta gặp định mệnh của mình trên con đường ta luôn chọn để tránh nó.....có thể anh là một trường hợp như vậy.”_Nhỏ cười nhạt.

“Triết lý thú vị đấy.”_Kaito nhún vai.

“Arita...thật sự quan trọng với anh vậy sao?”

“Nhóc không hiểu hết được đâu.”

Rena im lặng, lòng như đang đeo đá tảng.

“Thôi, cũng trễ rồi, nhóc ngủ đi! Mai chúng ta đi rồi.”_Kaito cười, xoa đầu nhỏ và nhảy xuống bóng đêm mù mịt bên dưới.

Đến nhanh....đi cũng nhanh.....

Những vì sao trên trời dường như sáng hơn thường lệ. Rena ngược mặt lên, để gió hong khô những giọt nước mắt. Nhỏ có mọi thứ cơ mà, tại sao phải buồn phiền. Arita là thiên thần của Kaito, người đến sau như nhỏ thì có gì quan trọng chứ? Nội tâm của nhỏ đang gào thét dữ dội, cuộc chiến giữa hai phần bản chất trong nhỏ trở dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Sự ganh ghét và đố kỵ dâng lên cùng lúc với sự nhún nhường và nỗi thất vọng. Cứ mỗi lần như vậy, nhỏ luôn tự nhủ phải đè cái sự nhỏ nhen của mình xuống, nhưng liệu giới hạn đó kéo dài được bao lâu? Ranh giới của thiện và ác gần như quá mỏng đến nỗi không thể phân biệt được, và nhỏ luôn phải đấu tranh để không vi phạm ranh giới đó. Syrena, chị ấy cũng vậy. Tuy nhiên, nội tâm Sy phức tạp hơn nhiều và chị ấy đã học được cách chế ngự nó theo năm tháng. Trong khi đó, nhỏ, chỉ là một con bé mới bắt đầu cuộc sống tự lập, đối mặt với cuộc đời thì việc giữ giới hạn quả thật quá khó khăn. Áp lực đè nặng khiến nhỏ không thở nổi. Từ lúc nào mà Scarlett Renata phải trở nên khổ sở thế này chứ? Nhỏ nghĩ đến Edgar, đến nụ cười âm ỉ và ánh nhìn triu mến cậu ấy luôn dành cho nhỏ. Nhỏ biết, mình là một con bé ích kỷ, nhỏ luôn biết điều đó. Thậm chí cả Syrena hay Natasy, những người có cái tôi rất lớn cũng không bằng được với sự nhỏ nhen cứ lớn dần lên phía sau nụ cười của nhỏ. Cố gắng chịu đựng.....và đổi lại chỉ là bóng tối dày đặc thêm.

Rena đưa tay lên đầu mình, bật ra một nụ cười nhạt thêch. Cay đắng.

23. Chương 23

Rena bước đi trên con đường quen thuộc dẫn đến trường. Kỳ nghỉ đông kết thúc, học kỳ mùa xuân bắt đầu. Sau chuyến đi đến Ý, Sy đã quay về Anh, mọi người trở lại với cuộc sống yên bình thường ngày. Nhỏ ngước mắt lên trời, ngắm nhìn những nụ hoa anh đào chớm nở, lòng thấy nhẹ tênh. Thật ra, khi nói “mọi người trở lại cuộc sống bình thường” cũng không hẳn đúng. Kaito bắt đầu vắng bóng dần trong những buổi đi học chung với nhỏ. Bây giờ, hai người hầu như không gặp nhau. Khi ở trường, Rena đi với Edgar, Kaito cùng với Arita, hai người đi qua nhau cũng chẳng chào hay thậm chí liếc nhau đến một cái. Anh ấy cũng không đến nhận máu kể từ lần cuối ở Ý. Mọi chuyện cứ kéo dài như vậy và thật lạ là nhỏ còn chẳng thêm bận tâm.

“Chào em.”_Một giọng nói vang lên và nhỏ quay lại, không buồn hy vọng.

“Yuuki-san.”_Rena cười, thấy nhẹ nhõm hẳn. Yuuki là người duy nhất làm nhỏ không bận tâm nhiều. Anh ấy nhẹ nhàng và biết cảm thông. Nói chuyện với Yuuki thực sự là rất dễ chịu.

“Anh đi chung với em được chứ?”-Yuuki cười mái tóc bạch kim của anh ấy khẽ lay động trong gió.

“Tất nhiên ạ.”_Nhỏ đáp. Hai người đi bên nhau trong im lặng.

“Anh không muốn là người nhiều chuyện....nhưng gần đây có chuyện gì giữa em và Kaito vậy?”

Rena im lặng. Chính nhỏ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Lần cuối hai người nói chuyện là cái đêm cuối cùng ở Ý, trên ban công phòng nhỏ. Sau khi trở về Nhật Bản, mỗi người đi một hướng, không ngoảnh lại. Nhỏ cũng quá mệt mỏi để tìm hiểu tại sao. Mình có làm quá gì đâu cơ chứ? Với ý nghĩ đơn giản đó, nhỏ đã đẩy Kaito ra xa khỏi cuộc sống của mình.

“Em cũng không biết, mọi chuyện thật quá rối rắm.”

“Sao em không nói chuyện thẳng thắn với cậu ấy một lần. Dù sao em cũng là người hiền máu.”

Nhỏ bắt thần nhìn vào Yuuki, đôi mắt chuyển sang màu xanh xám nhạt nhợt.

“Mọi chuyện...đã thay đổi rồi. Em chỉ còn là một ký ức, anh ấy không nhớ gì về em thì cứ kệ đi. Hợp đồng vẫn tiếp tục, nhưng sự liên hệ của người khách và chủ quá mong manh. Ngoài ra, trừ việc em là người hiền máu, còn có gì khiến Kaito nhớ về em nữa. Chờ đợi một lời giải thích làm gì ệt?”

“Tâm tư của em cũng phức tạp thật đấy!”_Yuuki cười buồn.

“Em sẽ làm điều tốt nhất ọi người.”

Yuuki đứng lại, đặt tay lên vai nhỏ.

“Em sẽ làm điều tốt nhất trong trái tim của em.”

Rena mở to đôi mắt xanh nhìn Yuuki, không biết nói gì. Nhỏ gật đầu, nhận ra mình đã đến cổng trường từ lúc nào. Edgar, vẫn như mọi khi đứng chờ nhỏ, dựa lưng vào chiếc Lamborghini của mình. Cậu ấy giờ tay vẫy vẫy, cười tươi rói. Rena không thể không đáp lại cái cười đó.

“Là do mình hay baby của cậu hôm nay có vẻ mới hơn?”_Nhỏ đưa tay vuốt dọc đầu chiếc siêu xe này.

“Mới rửa hôm qua đấy!”_Edgar nói đầy tự hào.

Nhỏ định nghĩ ra một câu đùa nào đó thật thông minh để chọc cậu ấy thì Kaito và Arita xuất hiện. Hai người họ đi học cùng nhau và Kaito đang nắm bàn tay nhỏ bé của Arita, cười vui vẻ. Họ đi ngang qua nhỏ và Edgar như hai người là hai thứ rác rưởi vô hình vậy.

“Này, chuyện gì với anh chàng True-Ancestor đó thế?”_Edgar nhướn mày. “Gần đây cậu ta cứ coi như chúng ta không tồn tại vậy.”

“Mặc xác anh ta.”_Nhỏ nói với giọng thản nhiên không ngờ, đẩy Edgar vào trường.

“Hi Rena!”_Himawari tươi cười khi thấy nhỏ vào lớp.

“Chào Hima! Có gì mới không?”

Cô bạn có vẻ lúng túng khi nghe tôi hỏi. Hima vuốt vuốt mái tóc nâu đỏ dài được thắt một nơ của mình. Đôi mắt ánh lên vẻ khó xử.

“Mình sắp đi...”

“Hả? Đi đâu?”_Rena nhảy dựng lên, chuyện này thật kỳ lạ.

“Về Witchzarath. Ba mình...muốn gặp mình.”_Hima nói với giọng tràn đầy hy vọng. Cậu ấy đã không gặp ba từ rất lâu rồi.

“Khi nào cậu đi?”

“Lát nữa, vào giờ nghỉ trưa.”

Nhỏ há hốc mồm, kinh ngạc nhìn cô bạn thân của mình.

“Ryo có biết không?”

“Mình đang định nói về chuyện đó. Thật ra, cậu ấy sẽ đi cùng, không hiểu cậu và Edgar có muốn theo không? Mình biết đòi hỏi vậy là hơi quá do chúng ta chỉ vừa ở Ý về không lâu, nhưng mình thật sự muốn giới thiệu thế giới của mình với các cậu!”_Hima chấp hai tay lên trán, làm cử chỉ cầu xin với vẻ mặt dễ thương nhất có thể.

“Eh.....có Kaito và Arita không?”_Nhỏ nhướn mày.

Himawari có vẻ nghĩ ngợi.

“Không. Mình biết nếu hai người đó đi cậu sẽ ở lại trong nhà và có rút thế nào cũng chẳng thêm nhúc nhích một bước.”

Rena cười, cảm thấy nhẹ nhõm. Ít ra Hima cũng hiểu mình, nhỏ không muốn lại phải cùng Kaito đi trong một chuyến đi đầy điều kỳ dị nữa. Lần đi Ý về, họ không thèm nhìn mặt nhau vậy thì lần này đi ra một chiều không gian khác, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Có lẽ Kaito sẽ hủy bỏ hợp đồng chẳng? Nhỏ không muốn nghĩ đến.

“Vậy nhé! Thời gian ở thế giới mình khác lắm. Tụi mình tính năm theo cách các cậu tính giờ, vậy nên sẽ không lâu đâu!”_Hima có vẻ háo hức. Không biết cậu ấy đã xa nhà bao lâu rồi nhỉ?

Giờ nghỉ trưa, Rena nói việc đó với Edgar. Cậu ấy có vẻ khá háo hức khi sắp đến đất nước của phù thủy. Dù sao, gia đình Edgar cũng có chút ảnh hưởng ở đó. Họ ra sau trường để gặp Hima đang đứng đợi ngay đó. Rena cười và Hima đưa tay lên, một vòng tròn đỏ hiện ra xung quanh họ, tỏa sáng.

“WITCHZARATH AUDIVI IMPERIO.”_Hima ngâm nga, luồng sáng đỏ dâng lên, nuốt lấy mọi người.

Chắc các bạn đang tự hỏi di chuyển tới chiều không gian khác trong một bong bóng đỏ sẽ như thế nào. Rena không chắc nữa. Một giây trước, nhỏ đang đứng ở trường, thậm chí cảm thấy may mắn vì tránh được Kaito trong vài tiếng, một giây sau...BOOM...và nhỏ thấy mình đứng ở một nơi khác, xa lạ. Mọi người đều có vẻ choáng váng khi bị di chuyển đột ngột như thế, còn nhỏ thì phải cố gắng lắm mới lấy lại được thăng bằng. Sau khi đã dẹp được những điểm vàng trong tầm nhìn của mình, Rena chăm chú nhìn vào nơi mình vừa đến – quê hương của Himawari.

Đó là một hành tinh được bao bọc bởi một màu đỏ như máu. Bầu trời khá tối với những đám mây đen trên nền đỏ. Xa xa, những ngôi nhà đều có màu đen, tuy nhiên, cho dù bề ngoài có vẻ vậy nhưng nơi này cũng gợi nên cảm giác ấm áp và thân thiện. Đen và đỏ. Syrena sẽ thích chỗ này à xem.

“Chào mừng đến với WITCHZARATH. Có vẻ khá đáng sợ nhưng các cậu không cần lo, mọi người đều rất thân thiện.”_Hima tươi cười, ánh mắt cậu ấy lộ rõ vẻ xúc động.

Tuy nhiên, Rena không chắc về khả năng đó lắm. Xét về những thứ diễn ra sau lưng Himawari thì nhỏ nghĩ rằng những người dân ở nơi đây đã quên hết nghĩa của từ “thân thiện”.

“Các người bị bắt vì xâm nhập Witchzarath bất hợp pháp.”_Một toán lính áo đỏ bắt thần xuất hiện sau lưng Hima. Họ đều cao to và khoác những chiếc áo choàng màu đỏ, tay mỗi người cầm một cây gậy dài, có một viên đá đen ở đầu như cây gậy phù thủy.

Mọi người mở to mắt ngạc nhiên trong khi nhỏ chỉ thở dài. Hima có vẻ là người hoang mang hơn ai hết. Cậu ấy đã khá yếu sau một lần di chuyển nhiều người như vậy đến một không gian khác. Hơn nữa, Rena chắc là trong ký ức của Hima về nơi này, không có đoạn mà người xa xứ về quê hương cũng bị tống vào tù. Nhỏ thậm chí còn không buồn ngạc nhiên, cuộc đời nhỏ vốn đã là một đồng rắc rối lộn xộn rồi mà. Có khi nào những chuyện rùm beng thế này buông tha Rena không nhỉ? Chắc chắn là không rồi.

24. Chương 24

Kaito đi vòng quanh sân trường, tay trong tay với Arita, lòng thầm nghĩ vẫn vợ về buổi học đá banh chiều nay. Trên 90% là cậu sẽ vô tình sút quá mạnh và khiến vài thằng cầu thủ đối phương phải nhập viện vì gãy xương hay bất kỳ thứ gì tương tự như thế. Arita cứ vô tư cười nói ngay bên cạnh cậu, cảm giác thật yên bình, cho dù đôi khi tính nhiều chuyện và con nít của cô ấy cũng khiến Kaito phát cáu.

“Cậu có cảm thấy thiếu thiếu gì đó không?”_Arita chợt ngưng lại, nhíu mày.

“Thiếu gì cơ?”

“Không nghe Renata và Edgar cãi nhau, cũng không thấy Himawari và Ryo đâu cả.”

Đến lúc này Kaito mới nhận ra 9 giờ không ổn đó. Cả giờ nghỉ trưa hôm nay cậu không hề thấy bóng dáng của bốn đứa đó đâu. Kaito nhíu mày, chắc lại rủ nhau bùng học rồi. Nhưng đến Rena và Edgar cũng biến mất thì đúng là kỳ lạ. Cậu thở dài, nghĩ đến cặp đôi đó bỗng khiến Kaito khó chịu. Từ khi đi Ý về, cậu đã quyết định tốt nhất nên thử xem mình có quan trọng gì với Rena không, hay chỉ là một người nắm giữ hợp đồng. Cậu không nói chuyện, xa lánh con bé nhưng có vẻ nó không hề quan tâm. Thậm chí, Rena còn không nói một lời, lạnh lùng và ương bướng. Có lẽ với con bé, nói hay không nói chuyện với Kaito không phải là chuyện mà nó cần để ý.

“Có lẽ tụi nó định cúp cua buổi chiều đây.”_Kaito thở dài ngao ngán.

“Đành vậy, mới vô năm mà Hima đã rủ bạn bè phá luật rồi.”_Arita tươi cười.

“Con bé đó không thể cư xử cho đúng với vẻ bề ngoài của mình mà.”_Cậu cười phớt qua, rồi đưa Arita về lớp.

Ngồi trong lớp, nhưng linh hồn Kaito đang còn lờn vờn ở đâu đó. Rốt cuộc bốn đứa đó đã đi đâu chứ? Cậu nằm ụp xuống bàn, giả vờ ngủ. Hầu hết các giáo viên đều quen thuộc với cảnh Hanagawa Kaito ngủ gật trong lớp, nhưng họ không nói gì vì điểm kiểm tra của cậu lúc nào cũng cao nhất lớp. Mấy trăm năm trời học đi học lại những thứ cũ rích không giỏi sao được. Kaito lại nghĩ về Rena, về ngày đầu tiên khi họ vừa về Nhật Bản, con bé lỡ miệng gọi cậu là Edgar khi xuống máy bay, điều đó khiến Kaito muốn thử kiểm tra trong lòng con bé đó cậu là gì?

“Cậu Hanagawa, tôi hy vọng cậu có thể tham gia lớp một chút chứ?”_Giọng giáo viên Địa vang lên, Kaito ngao ngán ngẩng dậy.

“Trông bộ dạng của cậu, tôi nghĩ cậu cần một câu hỏi để lại sức đấy. Nói cho cả lớp về Đấu trường La Mã xem nào.”

Kaito nhướn mày, bà cô này muốn làm khó mình đây mà. Tuy nhiên, với một người sinh ra và sống ở Ý gần 50 năm như cậu, đó không phải chuyện khó.

“Đấu trường La Mã được biết đến đầu tiên dưới cái tên Amphitheatrum Flavium theo tiếng Latinh hoặc Anfiteatro Flavio tiếng Ý, sau này gọi là Colosseum hay Colosseo, là một đấu trường lớn ở thành phố Rome. Công suất chứa lúc mới xây xong là 50.000 khán giả. Đấu trường được sử dụng cho các võ sĩ giác đấu thi đấu và trình diễn công chúng. Đấu trường được xây dựng khoảng năm 70 và 72 sau Công nguyên dưới thời hoàng đế Vespasian. Đây là công trình lớn nhất được xây ở Đế chế La Mã được hoàn thành năm 80 sau Công Nguyên dưới thời Titus, với nhiều chỉnh sửa dưới thời hoàng đế Domitian

Kích thước của Colosseo: cao 48, dài 189 m, rộng 156 m.

Không giống như các đấu trường trước đó, công trình này là một cấu trúc đứng tự do, được xây trên một mặt đất bằng phẳng chứ không phải dựa vào đồi hay chỗ lõm tự

nhiên. Tường bên ngoài thoát đầu có chu vi 545 m và cần phải dùng

100.000 m³ đá travertine được giữ với nhau bằng 300 tấn vòng kẹp sắt. Nó có thể chứa tới 50.000 người và được thiết

kế tốt đến nỗi mỗi người có thể ra khỏi tòa nhà này trong vòng mấy

phút. Bí mật nằm trong việc sử dụng tài tình các mái vòm cuốn, các hành lang

và các bậc lên xuống dẫn tới chỗ ngồi. Các mái vòm bên trên tầng trệt

tao ra 80 lối vào chỗ đông người, mỗi lối vào có đánh số giúp khách tìm

thấy chỗ ngồi của họ. Một tấm vải bạt khổng lồ che nắng che mưa thường được căng ra bên trên để che nắng và trong các buổi trình diễn đêm, một đèn chùm bằng sắt khổng lồ treo lơ lửng bên trên đấu trường. Tuy nhiên, qua nhiều thế kỷ, nó đã bị hư hỏng do thiên nhiên tác động (động đất). Chu vi phía bắc của Đấu trường vẫn còn nguyên với dấu vết trùng tu của thế kỷ 19. Phần còn lại của Colosseo ngày nay là bức tường gốc như lúc đang xây.”_Kaito xoắn một tràng.

Mọi người trong lớp nhìn cậu với ánh mắt ngưỡng mộ trong khi bà giáo viên chỉ biết há hốc mồm nhìn Kaito thần nhiên gục mặt xuống bàn mà ngủ tiếp. Cậu liếc qua chỗ Arita, thấy cô bạn gái mình liếc qua với vẻ ghen tị và trách móc. Kaito cười thầm, Arita luôn biết hết các mảnh của cậu.

“Xin lỗi...nhưng người con gái mà anh muốn tôi trở thành...chỉ là một ký ức mà thôi...”

“Đôi khi...ta gặp định mệnh của mình trên con đường ta luôn chọn để tránh nó...”

Những lời nói của Renata chọt vang vọng về trong Kaito, đánh trúng vào một góc nào đó lẫn khuất của tâm hồn cậu. Đôi mắt xanh xám nhợt nhạt của con bé trong buổi tối cuối cùng của họ ở Ý ám ảnh cậu. Rena đã từng nói màu mắt của con bé phản ánh lại tâm tạng. Vậy rốt cuộc lúc đó Rena đang buồn sao? Kaito nhúm mày, không biết nên làm thế nào.

“Kaito, dậy....hết giờ học rồi!”_Giọng Arita vang lên, cô ấy đang lắc lắc vai của Kaito.

“Hả....à....ừ...”_Kaito mơ màng, cậu đã suy nghĩ lâu vậy rồi sao?

“Có chuyện này nữa, Hima và mọi người vẫn chưa thấy đâu.”_Arita nói với vẻ lo lắng, đôi mắt đen hiện rõ sự sợ hãi.

“Kỳ lạ, trước giờ Hima luôn về trường trước tiết cuối cơ mà?”

“Thì đó. Nhưng mình vừa gặp lớp trưởng lớp Hima, Ryo và Rena, cô bé hỏi mình và cậu có thấy hai người đó đâu không.”

“Thôi kệ đi! Chắc chúng mãi chơi quên học ấy mà. Mình về đi.”_Kaito mỉm cười, trấn an cô bạn.

Arita xuôi theo mặc dù ánh mắt cậu ấy vẫn lộ rõ vẻ lo lắng.

Về phần Kaito, cậu biết rõ Hima không phải loại người mãi chơi quên học. Con bé có ranh giới rất rõ ràng giữa quậy phá và chăm chỉ. Tuy nhiên, chuyện hôm nay quả là kỳ lạ. Kaio lại nghĩ về Rena và Edgar. Rốt cuộc bọn họ đi đâu cơ chứ? Cảm giác của cậu lúc này thật kỳ lạ. Cứ như trong tâm hồn cậu đã xuất hiện một khoảng trống lớn từ khi đi Ý về. Và theo thời gian, Rena lại kéo cho cái khoảng cách đó rộng ra thêm, tạo nên một lỗ hổng trong cuộc sống của cậu. Bây giờ, con bé lại biến mất, tuy chỉ mới nửa ngày nhưng Kaito có cảm giác như cả thế kỷ rồi. Không phải cậu sợ bị mất người hiền mầu như những vampires khác vẫn vậy, đó là cái gì đó lớn lao hơn. Tuy Kaito biết lý do, nhưng cậu không dám thừa nhận nó, cậu không dám thừa nhận rằng cảm xúc của cậu với Rena là....

“Kaito! Có gì đó ở sau trường.”_Giọng nói của Arita vang lên.

Kaito thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhìn theo hướng tay của Arita đang chỉ đến. Một luồng sáng đỏ hiện ra, đánh âm xuống phía sau trường.

“Chúng ta đến xem thử xem!”_Kaito nói, nắm tay Arita chạy về hướng đó.

Họ vòng qua các học sinh đang xì xầm và lao về sân sau của trường. Vừa đến nơi, Kaito và Arita sững lại. Hima, Ryo, Rena và Edgar đang đứng đó. Tuy nhiên, Edgar có vẻ gì đó khang khác, cậu ta đang dựa vào Rena một cách yếu ớt. Mái tóc đen của Edgar có vẻ dài hơn và đôi mắt cậu ấy trông yếu ớt và bất lực, nhưng Kaito thấy được niềm vui ở trong đó. Thêm nữa, Rena không hề nhìn mặt cậu, con bé đang quay mặt đi chỗ khác. Kaito thấy như ai vừa dội nước lạnh vào mặt mình.

“Có chuyện gì vậy...mọi người...?”_Arita lo lắng hỏi.

Bốn người họ đều có vẻ mệt mỏi, nhưng Hima vẫn cố nở một nụ cười phớt qua.

“Đó là một câu chuyện dài.”

“Để tôi dìu cậu ấy.”_Kaito nói trong khi tiến đến đỡ lấy Edgar từ Rena. Bây giờ cậu có thể thấy mặt con bé đang đỏ lên.

“Cảm ơn....Ryand'r.”_Rena thì thầm.

Kaito sững người, cảm giác như ai vừa kéo cả thế giới khỏi chân cậu. Kaito nhìn Rena với con mắt kỳ lạ. Con bé biết rằng, những người không nằm trong gia tộc Vincent chỉ gọi Kaito là Ryand'r khi họ là người xa lạ. Vậy tại sao....?

25. Chương 25

[Hồi tưởng lúc Rena còn ở Witchzarath]

“M...mình không hiểu....chuyện gì đã xảy ra?”_Hima đưa tay lên ôm đầu, cô bạn run rẩy một cách yếu ớt và tội nghiệp.

Họ đang bị giam trong một tầng hầm ẩm ướt. Lính canh đi lại đều đặn bên ngoài. Nhỏ có thể nghe tiếng các tù nhân khác xì xầm bàn tán về họ.

“Đừng lo Hima, chúng ta sẽ tìm cách thoát khỏi đây....nhanh thôi.”_Nhỏ cố gắng an ủi.

“Chuyện này chưa bao giờ xảy ra! Hơn nữa mình là con gái đại thần trong cung điện...làm sao....”_Từ đôi mắt nâu chocolate của cô bạn, nhỏ thấy sự ngạc nhiên và nỗi sợ chất chứa trong đó.

Có tiếng chìa khóa leng keng và cửa buồng mở ra. Toán lính áo đỏ ban nãy quỳ xuống. Mọi người ngạc nhiên.

“Thứ lỗi cho chúng tôi, tiểu thư Wagesa. Chủ nhân bảo chúng tôi đến mời người trở về.”

Hima có vẻ như đang tức điên lên. Cô ấy siết chặt tay lại.

“Chuyện khủng khiếp nào đang xảy ra ở Witchzarath hả?! Nói!!!” _Himawari hét lên với giọng đầy quyền lực. Rena chưa bao giờ thấy bạn mình giận dữ như vậy. Đám lính canh có vẻ bối rối.

“Chuyện này chúng thần không thể nói được. Chủ nhân sẽ giải thích...”

“Hy vọng ta sẽ nghe một lời giải thích hợp lý.” _Hima nhìn họ với ánh mắt tóe lửa. Cậu ấy vùng vằng đi trước, Ryo và Edgar nhìn theo với vẻ kinh sợ.

“Bản chất thật sự của Hima.” _Ryo lẩm bẩm.

Mọi người bắt đầu đi theo Hima, ra khỏi nhà giam và bước vào một con đường lát bằng một loại đá nào đó màu đỏ trong suốt. Con đường dẫn thẳng đến một tòa lâu đài đen. Đó là một tòa lâu đài rất đẹp với kiểu kiến trúc cổ kính. Những tòa tháp cao cùng những cầu thang xoắn ốc khiến nơi đó trông như một con quái vật khổng lồ ẩn mình trong bóng tối. Đến trước cánh cổng màu đen hình vòng cung to lớn, Hima đưa tay lên, lập lại câu thần chú của cậu ấy và một con đường bằng đá đen hiện ra, dẫn vào lâu đài.

Vừa bước chân vào cửa chính, Hima đã lao ngay lên lầu, mọi người phải chạy đuổi theo cậu ấy. Họ đi qua những hành lang ngoằn ngoèo rồi dừng chân trước một cánh cửa lớn cũng màu đen. Cánh cửa trông khá kiên cố và chắc chắn, nhỏ không biết nó được làm từ chất liệu gì, nhưng những hình khắc trên đó khiến nhỏ cảm thấy như đang đứng trước cửa tử vậy. Hima không nói lời nào, dùng chân đạp thẳng vào đó. Nhỏ cùng hai thằng con trai há hốc mồm khi thấy cánh cửa sập hẳn xuống cái rầm.

“Eh...hima...vậy có hơi quá không?” _Ryo run rẩy.

Cô bạn lao vào căn phòng. Đó là một căn phòng đọc sách lớn, với những kệ sách cao ngất ngưỡng. Trần phòng rất cao khiến cho nhỏ có cảm tưởng như đang đứng trong một hang động rộng lớn. Ngồi ở bàn đọc sách là một người đàn ông với mái tóc nâu đỏ mềm mại. Trông ông ta khá lớn tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp cương nghị và chính trực. Làn da ông ấy rám nắng khỏe mạnh, đôi mắt nâu hiền từ. Nhìn chung Hima khá giống ông ấy.

“Cha! Chuyện gì đã xảy ra vậy?” _Hima đập tay lên bàn trước mặt cha cậu ấy.

“Con gái, chúng ta đã nói chuyện này rồi. Con đã hứa sẽ không đập cửa vào nữa.” _Cha Hima bình thản đưa tay lên, cánh cửa nâng trở lại đúng vị trí cũ.

“Lần đó con không bị ném vào tù khi vừa đặt chân về nhà!”

Cha Hima đặt cuốn sách ông đang đọc xuống, thở dài.

“Con ngồi xuống đi, chúng ta cần nói chuyện. Và cả những người bạn con mang đến nữa.” _Ông nhìn chúng tôi, nhỏ có thể thấy một cái gì đó...một tia hy vọng chợt lóe lên trong mắt người đàn ông đó. Chúng tôi vụng về ngồi xuống ở chỗ chiếc ghế trường kỷ dài.

“Lần thứ 3, chuyện gì đã xảy ra ạ?” _Hima nói với vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Witchzarath....không còn yên bình như xưa nữa. Những phù thủy hắc ám....chúng đang nổi dậy.”

Rena thấy khó hiểu, ở một nơi xung quanh chỉ có màu đen và đỏ, còn gì có thể Hắc ám hơn nữa.

“Vô lý! Alcatraz là nhà tù kiên cố nhất! làm sao chúng có thể?” _Hima nhướng mày, khoanh tay trước ngực.

“Alcatraz? Giống đảo Alcatraz, nhà tù chính trị ở Mỹ á?” _Edgar hỏi.

Hima và cha cậu ấy lơ phất Edgar.

“Alcatraz sẽ hấp thụ sức mạnh phù thủy của tù nhân, nhưng không thể hấp thụ khả năng bẩm sinh của bọn chúng. Đạo gần đây, có một ả phù thủy đã thoát ra, giải phóng thêm một vài tên nữa. Khả năng của ả là hấp thụ mọi vật chất ả chạm tay vào, dễ để biết tại sao ả có thể thoát khỏi Alcatraz.” _Cha Hima nói với vẻ mệt mỏi. “Bây giờ, tình trạng an ninh được đặt lên hàng đầu, đó là lý do tại sao cha gọi con về.”

“Wait a minute! Cha gọi con về ĐỂ ĐI ĐÁNH TRẬN SAO?!?” _Hima gào lên.

“Sức mạnh của con có thể giúp ích cho trận chiến này.”_Ba Hima nhẹ nhàng nói.

“....”

“....”

Mười phút tiếp theo, nhỏ, Edgar và Ryo phải chứng kiến màn tranh cãi “vô tiền khoáng hậu” của hai cha con nhà Hima. Bóng hai người họ hắt lên tường trông như những bóng ma, cộng thêm việc to tiếng với nhau nữa. Nhỏ có cảm tưởng như mình đang xem film kinh dị trực tuyến ấy. Ryo xám mặt ra còn Edgar như muốn rúc vào xó nào đó mà run thôi. Bản thân Rena cũng toát hết cả mồ hôi hột.

“STOP!!!!!!!!!!”_Edgar hét lên sau một hồi “ngâm đắng nuốt cay” mà nghe chữ.

Hai cha con Hima dừng lại, nhìn chằm chằm vào cậu ấy.

“Được rồi! Không sao đâu Hima, nếu nơi ở cậu đang có chiến tranh, có lẽ cậu cũng nên góp sức chứ?”_Nhỏ rụt rè nói.

“Với lại, chúng tớ cũng không phiền đâu.”_Ryo phẩy phẩy tay.

“Các cậu có biết khi ba mình nói đi đánh trận có nghĩa là gì không?”_Hima trừng mắt.

“Eh.....không.....”_Ba người đồng thanh.

“Nghĩa là CẢ 3 CẬU CŨNG PHẢI ĐÁNH ĐẤY!!!!”_Cậu ấy hét lên, nhỏ cảm giác như tóc mình muốn bay hết ra.

“Eh....heh....có gì không được sao?”_Ryo ngây ngô hỏi.

“Cậu không biết nghĩa từ NGUY HIỂM đúng không?”_Hima nắm cổ áo cậu ta.

“Chúng ta từng đối mặt nguy hiểm nhiều lần rồi mà. Và chúng ta vẫn sống nhẵn đây này.”_Edgar nhún vai. Phải rồi, với một người suốt ngày bị Tòa thánh truy đuổi như cậu ta thì chẳng ngại gì trên đời nữa.

“Thấy chưa? Các bạn của con coi bộ còn dũng cảm hơn.”_Cha Hima lắc đầu. Trông cậu ấy như muốn nổ tung.

“Tụi mình sẽ không sao đâu!”_Nhỏ cười, mặc dù không biết từ “không sao” có nằm trong từ điển của mình hay không.

Hima nhìn nhỏ với đôi mắt lo lắng, nhưng sau cùng, cậu ấy chỉ gật đầu ngán ngẩm.

“Từ khi sang Nhật, bỗng nhiên lịch đánh nhau của mình dày lên thì phải?”_Edgar đưa ngón tay ra mà tính nhẩm. Cậu ta đang nằm trong phòng của nhỏ, ngồi vò đầu bứt tai vì cái số mệnh của mình.

“Biết sao được, phải giúp Hima chứ!”_Nhỏ nhún vai.

Witchzarath thực sự là một nơi mà ngày đêm không xác định, Rena nhìn bầu trời đỏ dòng dọc như máu mà lòng càng nặng thêm. Không biết Kaito đang làm gì nhỉ? Có để ý là nhỏ và mọi người đã biến mất không? Chắc anh ta không đủ thời gian mà nghĩ đến chuyện đó. Nhỏ thở dài, chính nhỏ là người nói rộng khoảng cách ra, giờ đổ lỗi cho ai được.

“Rena, mình hỏi chuyện này nhé?”_Edgar chợt ngừng rên rỉ và nhồm dậy.

“Sao?”_Nhỏ trả lời, tay lơ đãng cầm ly nước lên.

“Cậu....thích Kaito à?”

“PHỤT!!!”_NHỎ sặc nước.

“Thái độ gì vậy?”_Edgar nhướn mày, đôi mắt đen của cậu ấy ánh lên vẻ khó hiểu.

“Không....chỉ là sao cậu lại hỏi câu hỏi vớ vẩn ấy? Tất nhiên là KHÔNG!!”

“Thật không? Chúng ta lớn lên cùng nhau Rena ạ. Mình không hiểu cậu thì ai hiểu đây? Đừng giấu mình.”_Edgar cau mày, lắc lắc đầu.

“Mình...”_Nhỏ im lặng, cúi đầu. Trái tim Rena như vừa bị chẻ làm hai.

“Cậu thích Kaito.”_Câu nói này của Edgar giống lời khẳng định hơn là một câu hỏi.

Nhỏ thở dài, gật đầu bất lực.

“Nhưng mình....”

“Cậu không cần nói. Nếu cậu nói nữa....mình sẽ giận đấy....”_Edgar cười, xoa đầu nhỏ và đi ra khỏi phòng.

Ngồi một mình trong bóng đêm, Rena bật khóc. Tại sao cậu ấy chỉ chấp nhận một cách bình thản thế chứ? Tại sao cậu ấy không nổi giận? Nhỏ thấy mình càng ngày càng dần thân vào sâu trong vùng bùn đen nhớp nháp, không thể thoát ra được nữa. Rốt cuộc, tình cảm nhỏ là thế nào đây? Tại sao con tim người ta lại cứ mãi lạc lối thế chứ? Tại sao.....?

26. Chương 26

“Eh...Rena....trông cậu như vừa dưới nhà mồ chui lên ấy.”_Hima nhướn mày khi thấy nhỏ “lét” đến phòng ăn trong tòa lâu đài của nhà Wagesa.

Nhỏ chỉ cười yếu ớt và ngồi xuống ghế của mình. Cả đêm qua Rena cứ lặn qua lặn lại trên giường, cố làm mọi cách để cái trí não trì độn của mình hoạt động mình mãi trở lại nhưng có vẻ cách đó không được hiểu quả cho lắm. Nhỏ nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Edgar nhưng không thấy cậu ấy đâu cả, nỗi sợ hãi dâng lên trong người nhỏ.

“Chào buổi sáng!”_Tiếng Edgar vang lên ở cửa phòng.

Rena quay lại, Edgar đang đứng trước cửa, nở một nụ cười tươi rói với mọi người. Mái tóc đen bóng bênh của cậu ấy được chải cẩn thận, khuôn mặt tươi tỉnh, đôi mắt xám ánh lên vẻ tinh nghịch thường này. Hôm nay cậu ấy mặc một bộ áo thun đen quần jeans như bình thường, nhưng nhỏ thấy có gì đó khác.

“Eh....chào...Edgar. Có chuyện gì vui à?”_Ryo nói với vẻ cảnh giác.

“Không. Chỉ là hứng thú vì sắp được đánh nhau thôi.”_Edgar nháy mắt, quay lại cười với nhỏ.

Tim Rena gần như giật thót lên. Edgar bị làm sao thế? Đó là tính cách bình thường của cậu ấy, nhưng có gì đó không đúng chút nào.

“Được rồi!”_Hima đập bàn. “Chúng ta cứ đánh nhanh rút gọn, vậy nhé!”

Mọi người nhìn cậu ấy như thể Hima là người ngoài hành tinh vậy (mà cũng đúng thế thật).

“Eh.....mình nghĩ phải có chiến lược, rồi dàn quân rồi...”_Ryo giơ từng ngón tay ra mà đếm.

“Ồ Witchzarath, tại mình không đánh nhau như vậy!”_Hima đảo mắt. “Một trận. Bên nào thua sẽ bị xem là thua toàn bộ cuộc chiến. Một trận sinh tử!”

Nhỏ tái mặt. Phong cách chiến tranh của phù thủy cũng lạ thật. Ryo có vẻ bị sốc trong khi Edgar chỉ thản nhiên. Rena thực sự lo ngại về hành vi của Edgar. Cậu ấy đang cố tỏ ra vui vẻ và không biết chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến bản chất ẩn sâu trong người Edgar như thế nào.

“Thế thì còn chờ gì nữa? Đi thôi!”_Edgar đập bàn, khuôn mặt “bùng sức sống”.

“Eh...Edgar có lẽ cậu nên....”_Nhỏ chưa kịp nói hết câu thì đã bị Hima chặn họng.

“Được lắm Edgar. Rất có khí phách! Tí nữa cậu sẽ được tiên phong đấy!”_Hima hào hứng. Đôi mắt nâu của cậu ấy gần như chuyển thành màu đỏ như mắt của Syrena. Nhỏ chưa bao giờ thấy Hima năng nổ quá như vậy.

“Khoan! Ý cậu là gì khi nói “tí nữa”?”_Ryo cau mày.

“Gì chứ? Thì lát nữa là trận chiến diễn ra rồi mà!”_Hima tỉnh bơ.

Nhỏ chỉ muốn đập đầu xuống bàn.

“Wahhhh! Rena dễ thương quá!”_Hima hét lên khi thấy nhỏ.

Rena cười trừ, cảm thấy ngượng ngịu sao ấy! Nhỏ đã bị Hima bắt thay ra bộ đồ chiến đấu này. Nó gồm một chiếc áo không tay cổ àu xanh dương và chiếc váy ngắn cũn cỡn cùng màu. Thắt ngang lưng nhỏ là một chiếc đai lưng màu bạc khá sành điệu. Tay nhỏ được bao bọc bởi cặp găng dài đến khủy tay. Đôi boots cao đến đầu gối cùng màu với cả bộ. Nói chung đó là một bộ đồ khá đẹp nhưng chi tiết duy nhất khiến nhỏ bối rối là cái áo quá ngắn (!) nên để lộ vòng eo nhỏ nhắn của Rena ra ngoài!

“Bộ này....có hơi hở hang không?”_Nhỏ nói, đỏ mặt.

“Không! Vậy là đẹp rồi!”_Hima tươi cười. Cậu ấy đã khoác lên mình chiếc áo choàng đỏ tươi, phía trong là một bộ váy cùng màu ngắn đến gối. Trông Hima như cô bé quàng khăn đỏ vậy, nhưng có điều nhiều sát khí hơn.

“Eh....cậu chắc chúng tớ chọ cần mặc bình thường thế này là được rồi không?”_Ryo hỏi, có vẻ khó chịu vì chỉ có con gái mới được trang bị đồ mới.

“Các cậu vậy trông cũng đủ chết chóc rồi. Nhất là Edgar ấy!”_Hima hất đầu về phía Edgar đang đứng dựa lưng vào góc tường. Bộ đồ đen cùng cái dây chuyền thánh giá các điệu của cậu ấy đúng là cũng đủ chết chóc rồi.

“Được rồi! Vậy sẵn sàng chiến đấu nào!”_Hima hét lớn và họ cùng nhau lao ra bãi chiến trường trước cung điện.

Chiến trường của họ đơn giản chỉ là một khu vực rộng mênh mông với một con sông lớn ngăn cách ở giữa. Khắp nơi đó chỉ có những cột đá cao và sỏi, ngoài ra không còn một thứ gì gây cản trở nữa. Mọi người ở Witchzarath gọi đây là Khu vực Xám.

Đó là nơi diễn ra những sự kiện tranh dành quyền lực, chiến tranh, cướp bóc. Luật lệ rất đơn giản, nếu đội nào có thể đánh cho đối phương lùi về phía kia dòng sông quá 30 mét thì coi như thắng.

Nhỏ đứng cùng với những phù thủy của triều đình Witchzarath, họ đều mặc áo choàng đỏ và trùm mũ lên nên nhỏ không thể thấy mặt ai được cả. Tuy nhiên, nhìn qua hàng ngũ kẻ địch, Rena có cảm giác không tốt lành gì. Đó là một đám người đều mặc áo choàng đen và cũng đội mũ trùm đầu, trông họ như là một binh đoàn thần chết ấy. Cảm giác buồn nôn bắt đầu dậy lên trong nhỏ.

“Chỉ cần ở trong địa phận của dòng sông, cậu sẽ được bảo vệ đúng không?”_Edgar thì thào, không nhìn Rena.

“Phải....”_Nhỏ đáp lại, định hỏi thêm về thái độ của Edgar nhưng không kịp.

“TẤN CÔNG!!!”_Một giọng nói gào lên và hai nhóm người bắt đầu lao vào nhau. Tiếng la hét và kêu gào vang lên cùng lúc. Không gian như vỡ ra trước làn sóng xung đột kinh hoàng.

“Witchzarath Audivi Imperio!!”

“Witchzarath Regiona Zinthost!!”

Rena bây giờ có thể phân biệt được đâu là phe mình đâu là phe địch qua cách ngậm thần chú của họ. Tuy nhiên, theo quan điểm cá nhân, câu thần chú của phe áo đen có vẻ hay hơn. Nhỏ chạy đến chỗ dòng sông,

giơ tay lên. Một đợt sóng cuốn trôi cả một lớp quân địch về sau đến gần mười mấy mét. Rena gần như nắm vững trận thế khi cứ hô hết đợt sóng này đến đợt sóng khác xô vào những tên áo choàng đen. Tuy nhiên, may mắn của nhỏ chẳng kéo dài được lâu.

“Witchzarath Regiona Zinthost!”_Một giọng nói từ hàng ngũ địch vang lên, một luồng sóng năng lượng màu đen đẩy nhỏ văng ra khỏi lòng sông. Có thể chúng đã biết khi ra khỏi môi trường nước, nhỏ không là mối nguy hại gì lớn cả. Rena liếc mắt về phía chiến trường, Ryo đang nâng từng cột đá mà quăng vào người bất kỳ kẻ nào lại gần cậu ấy. Rena gắng gượng đứng dậy, gần như đổ khụy xuống lần nữa khi thấy chuyện gì đang xảy ra ở phía bên kia.

Edgar đang chiến đấu rất tuyệt. Phải, như mọi lần. Nhưng có gì đó không ổn! Cậu ấy có vẻ đang chậm lại và yếu dần. Những tên phù thủy bắt đầu nắm được điểm yếu đó và phản công. Mọi chuyện có vẻ tồi tệ khi những tên phù thủy áo đen bắt đầu thắng thế. Những tia sáng đen xuất hiện nhiều hơn là màu đỏ. Rena không thể thấy được nhiều trong đám hỗn tạp những ánh sáng đỏ đen như thế, nhưng nhỏ biết rằng đoàn

quân áo đen đang tiến về trước hơn, và phe Hima đang yếu thế. Nhỏ đặt tay xuống đất, cảm nhận được sức mạnh đang chảy dưới lòng bàn tay mình. Nước! Ở dưới khu đất này có nước! Rena đứng lên, nhắm mắt lại và đưa tay về phía trước. trong chốc lát, cả chiến trường ồn ào chợt im lặng. Cho đến khi một tiếng nổ lớn vang lên, khắp nơi trên mặt đất, những vết nứt xuất hiện. Nước dâng lên khắp nơi, cuộn xoáy lại với nhau tạo thành một khối nước khổng lồ trên đầu Renata.

Cả bãi đất im lặng đến sững sờ. Khi sức nặng của khối nước đã quá lớn, nhỏ buông thông tay, hàng ngàn ga lông nước đổ ập xuống, cuốn phăng toan bộ những tên áo đen đi. Lạ thay, dòng nước bỏ qua nhỏ và những phù thủy áo đỏ. Bọn người áo đen bị văng hết về phía kia dòng sông. Im lặng.

Rena mở mắt, thở hắt ra. Chuyện vừa rồi thật quá sức của nhỏ. Hima chạy đến đỡ lấy Rena đang đổ sụp xuống. Đôi mắt đỏ của cô ấy ánh lên niềm tự hào. Vài phù thủy bắt đầu hạ mũ trùm đầu xuống, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Không lẽ họ đã thắng rồi sao?

“Chúng ta...thắng rồi?”_Vài người xì xầm.

“Thật quá dễ!”

“Cô bé đó thật thần kỳ!”

“Kết thúc rồi sao?”

Dựa vào người Hima, nhỏ cau mày. Không đúng. Có gì đó vẫn không ổn. Nhỏ cảm nhận được có gì đó đã bao phủ mặt nước sông. . Có gì đó đang lợi qua dòng nước. Thứ đó làm nhỏ khó chịu, nó làm dơ bẩn dòng nước trong lành và tinh khiết.Mắt nhỏ hoa lên, nhưng nhìn vào cảnh tượng trước mắt nhỏ vẫn biết đó là cái gì.

“Đó chưa phải là kết thúc.”_Edgar thì thào. “Đó chỉ là bắt đầu.”

Mọi người bắt đầu nhìn chằm chằm về phía bờ sông, từng đoàn quân áo đen lại bắt đầu bò lên trở lại. Và lần này.....bọn chúng có vẻ còn đông gấp hai lần.

27. Chương 27

Mọi người nhìn trong sững sờ và kinh ngạc khi đội quân phù thủy áo đen bắt đầu tập hợp lại, di chuyển một cách chậm chạp nhưng chắc chắn. Nhỏ cảm thấy như mình đang đứng trong một bộ phim kinh dị khi các thầy ma sống lại. Họ bắt đầu tiến đến không một tiếng động. Mọi thứ cứ chìm vào yên lặng đến khi Himawari là người đầu tiên chú ý bọn áo đen đang càng tiến sát hơn.

“Witchzarath Audivi Imperio!!!”_Cậu ấy hét lên. Một màn ánh sáng đỏ hiện ra, quét đi phần đầu của đội quân địch. Tuy nhiên, chúng không hề có vẻ no núng. Đòn tấn công của Himawari đã giúp mọi người tỉnh lại, họ bắt đầu choàng mũ lên và tấn công.

“Có lẽ cậu mệt rồi, mình sẽ tạo một bức tường, cậu tạm tránh trong đó nhé!”_Hima nói.

Rena cố phản đối nhưng không thể, mắt nhỏ đã hoa lên và tay thì gần như không thể cử động được nữa. Nếu sử dụng năng lực quá giới hạn, nhỏ sẽ chết. Tất nhiên giới hạn của nhỏ không cao, chỉ có Sy là người có giới hạn ma pháp cao nhất. Chị ấy có thể thiêu rụi mọi thứ trong vòng bán kính 100 km mà chỉ bị choáng một chút.

“Đừng lo, bức tường này trong suốt, cậu có thể nhìn ra bên ngoài được.”_Hima đỡ dành và đứng dậy, đưa tay ra. Một lớp màng mỏng màu đỏ nhạt hiện lên xung quanh nhỏ.

Với cái thị giác yếu ớt của mình lúc này, Rena chỉ có thể thấy những chấm mờ mờ đỏ và đen. Tuy nhiên, nhỏ vẫn vòn đủ tỉnh táo để nhận ra bên mình đang yếu thế. Những tên phù thủy áo đen sau khi bị Rena quét đi có vẻ tụ tập lại càng ngày càng đông hơn. Chúng kết hợp với nhau, tạo ra những bức tường năng lượng đen khổng lồ. Mọi chuyện đang càng ngày càng xấu đi.

Đột nhiên, giữa hàng quân áo đỏ có một ánh sáng lóe lên, ánh sáng đó lao thẳng lên trời, tạo thành hình một con phượng hoàng tuyệt đẹp. Đó là một con phượng hoàng rất to lớn và những tên áo đen có vẻ chùn bước. Rena nhận ra người đang ở giữa điều khiển ánh sáng đỏ đó là ai. Himawari.

“WITCHZARATH.....AUDIVI.....IMPERIO!!!!!!”_Cậu ấy hét lên, chiếc áo choàng đỏ tung bay phấp phới và con phượng hoàng tung cánh, hàng loạt tia sáng màu đỏ bay ra, lao vào những tên áo đen. Những tia sáng cứ bắn ra liên tục với sức công phá kinh hoàng. Những tên áo đen phần bị thổi bay, phần tan biến. Những tia sáng bắt đầu thưa dần và dứt hẳn. Rena thật sự ấn tượng với màn trình diễn đó. Con phượng hoàng, gấp cánh lại chuẩn bị tan biến thì bên phe áo đen có sự thay đổi.

Một ánh sáng đen cũng hiện lên và bùng nổ. Nhỏ gần như bật dậy hẳn, thị lực đã tốt trở lại và hình ảnh trước mắt hiện lên rõ mồn một. Ánh sáng đen đó đã thay đổi hình dạng, một con quạ. Rena kinh hoàng nhìn con quạ đen đó to không kém gì phượng hoàng của Hima, những người áo đỏ bắt đầu xì xầm với sự kinh ngạc và sợ hãi không che giấu.

“WITCHZARATH.....REGIONa....ZINTHOST!!!”_Giọng nói từ người điều khiển con quạ vang lên. Ngay lập tức, bãi chiến trường trở nên náo động. Những luồng ánh sáng đen hiện ra, hất bay mọi thứ. Con phượng hoàng của Hima có vẻ đã yếu đi nhiều sau lần tấn công thứ nhất. Nó có vẻ yếu ớt trước con quạ đen có vẻ đầy uy lực hơn. Hima cắn răng, hét một tiếng. Con phượng hoàng tỏa sáng và phát nổ. Ánh sáng chói lòa lan tỏa khắp mọi nơi. Nhỏ nhắm mắt lại, cảm nhận làn sóng năng lượng trào ra. Hãy tưởng tượng một luồng điện cực lớn lao vào ổ cắm điện nhà bạn và thổi bay cái TV. Chính là thứ đang diễn ra tại đây ngay lúc này. Rena dần mở mắt ra khi làn sóng đó yếu dần, bụi bay mù mịt khắp nơi. Nhỏ nhận ra lớp màng bảo vệ của mình đã bị nứt và vỡ ra. Rena gượng đứng dậy, khắp nơi bị che khuất bởi bụi là bụi, không thấy được ai cả. Một bóng áo đỏ ngã xuống ngay gần nhỏ, là Himawari. Cô bạn trông xanh xao và yếu ớt, mái tóc đỏ bị bung ra, xơ dài xuống như dòng suối. Rena đỡ lấy cô bạn mình. Chắc cậu ấy cũng đã dồn hết sức cho chiêu cuối cùng đó.

“Cậu đã làm rất tốt....Hima à....”_Nhỏ mỉm cười.

Bụi bắt đầu tan dần và mọi thứ trở nên rõ ràng. Những phù thủy áo đỏ gượng đứng dậy và tháo mũ ra. Không có dấu vết của bọn người áo đen. Nhỏ mừng thầm, nhưng nụ cười trên môi nhỏ tắt hẳn khi thấy thứ trong đám bụi xa xa.

“Không ổn rồi...”_Edgar thì thầm bên cạnh Rena. Cậu ấy bây giờ trông cũng xơ xác như Hima vậy. Cánh tay cậu ấy đang chảy máu và đầy vết cắt. Mái tóc đen bám đầy bụi, đôi mắt xám như bầu trời lúc mây bao hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Hima không sao chứ?”_Ryo vội chạy đến, trông cậu ấy cũng bị thương khá nặng.

“Không sao, nhưng mình nghĩ chúng ta có vấn đề lớn hơn.”_Rena hất đầu về phía đám khói bụi đang dần tan đi ở xa. Một bóng đen, đúng hơn là một bóng đen to lớn đang hiện ra nơi đó. Bụi tan đi và co quạ hắc ám của những phù thủy áo đen vẫn đứng đó một cách hang nghiến. Nhỏ nhìn thấy một bức màn màu đen vừa biến mất ở hàng ngũ đội quân áo đen đó. Lá chắn. Chúng đã tránh được đòn tấn công cuối cùng của Hima. Con át chủ bài vậy là vô dụng. Những phù thủy áo đỏ há hốc miệng ngạc nhiên, vài người khụy

xuống. Nhỏ run rẩy nhìn Hima và những người bạn của mình. Họ không còn hy vọng. Đoàn quân áo đen lại tiến đến một cách chậm rãi, như để thưởng thức chiến thắng của chính họ.

“Chúng ta phải làm sao đây?” _Ryo lo lắng.

“Mọi khả năng đều đã được sử dụng.” _Nhỏ nói trong vô vọng, cảm nhận nước mắt của mình đang trào ra. Dù đây không phải quê hương nhỏ, nhưng nhỏ thấy mình có trách nhiệm với nó. Và Hima làm sao có thể chịu đựng nổi cú sốc này chứ? Rena cảm nhận được bàn tay ai đó đang vuốt má mình, lau khô những giọt nước mắt nóng hổi.

“Chúng ta chưa hết hy vọng mà.” _Edgar nhẹ nhàng nói. Cậu ấy mỉm cười buồn.

“Edgar?” _Rena ngạc nhiên, trái tim nhỏ bỗng đập nhanh lên trước nụ cười hiền của cậu ấy. Nhỏ đỏ mặt. Chuyện gì.....?

“Cho dù có trở về, thì cậu vẫn không chấp nhận hôn ước giữa chúng ta phải không?”

Nhỏ sưng sờ, nước mắt lại chảy ra.

“Không được khóc! Cậu phải sống sót, để trở về và nói cho tên Kaito đáng ghét đó tình cảm của cậu! Nhớ đấy! Cố lên!” _Edgar cười và đứng dậy.

Rena có cảm giác như ai đó đang đâm lưỡi dao qua tim mình vậy. Lời nói của Edgar....hành động của cậu ấy....Không lẽ....?

“Đừng.....làm ơn....” _Nhỏ nói với giọng yếu ớt, giơ tay về phía Edgar.

“Xin lỗi.....Rena...” _Edgar quay lại, đôi mắt xám ánh lên vẻ buồn bã.

“Không.....chuyện đó sẽ giết cậu!!”

“Nhưng cậu sẽ sống.”

“Làm ơn!!!!”

“Cho dù có trở về được....mình cũng phải về Anh ngay khi nghe quyết định của cậu về hôn ước. Giờ mình nghe rồi.....có trở về hay không.....cũng đâu quan trọng nữa...”

“Edgar.” _Nhỏ chìm trong đau đớn và tuyệt vọng. Edgar đã lớn lên cùng nhỏ, đã cùng nhỏ trải qua bao nhiêu chuyện. Vậy mà nhỏ chỉ đơn giản thích một người không hề coi mình là gì. Tại sao cuộc đời lại tàn nhẫn như thế? Tại sao nhỏ lại tàn nhẫn với Edgar như thế? Và giờ đây, trong giây phút cuối cùng....nhỏ lại không thể hoàn tất câu nói cuối cùng của mình.

“Xin lỗi....hạnh phúc nhé....Rena....” _Edgar mỉm cười, cậu ấy quay lưng lại và bắt đầu chạy về phía đoàn quân áo đen.

“Edgar!!! Cậu đi đâu vậy!?!?” _Ryo gọi với theo. Những phù thủy áo đỏ bắt đầu xì xầm kinh ngạc. Nhưng không ai di chuyển.

“KHÔNG!!! EDGAR!!!!” _Rena hét lên, nhỏ quá yếu để di chuyển và Hima lại đang dựa vào người nhỏ. Từng giọt nước mắt trào ra. Mọi thứ trước mắt nhỏ nhòe đi. Phải. Rena biết Edgar định làm gì. Khi quá buồn,.....bản chất ác quỷ nằm ẩn sâu trong cậu ấy sẽ được giải phóng. Bản chất ác quỷ.

Rena run rẩy, cảm thấy thế giới xung quanh mình như sụp đổ khi nghe một tiếng hét vang lên từ phía bên đội quân kẻ địch. Tiếng hét của Edgar. Tiếng hét cuối cùng của con người.....

28. Chương 28

“Rena? Rena? C...chuyện gì xảy ra với Edgar vậy!?” _Ryo lắc lắc vai của nhỏ, cố kéo một con bé đã rơi vào trạng thái không trọng lực hoàn toàn như nhỏ về trái đất.

“Cậu ấy....đang biến đổi....”_Nhỏ thì thảo, nước mắt tiếp tục trào ra.

Ryo nhướng mày, Hima bắt đầu tỉnh lại và nhìn về phía khoảng không kinh hoàng phía trước và há hốc mồm. Không chỉ Hima, tất cả những phù thủy phe áo đỏ đều sửng sốt khi thấy tiếng la hét vọng lên từ hàng ngũ kẻ địch. Tiếng la hét tuyệt vọng. Nhỏ lạnh lùng bên kia chiến tuyến, Edgar đã không còn là cậu ấy nữa. Ánh mắt hoang dại màu đỏ đỏ....không thuộc về người con trai đó. Rena có thể thấy bóng đêm hình thành dưới chân Edgar, bóng tối của kinh hoàng và tuyệt vọng, không có chút ánh sáng. Bản chất ác quỷ đã lên điều khiển, không có gì có thể ngăn cản được. Cậu ấy cứ đơn giản là lao tới và cầu xé bất cứ kẻ nào cản đường. Máu đỏ chan hòa khắp nơi, tiếng cầu cứu pha lẫn với nụ cười man rợ của ác quỷ.

“E....Edgar.....?”_Hima nói với vẻ sợ hãi.

“Đây là....”_Ryo thì thảo.

“Vũ điệu điên cuồng....của ác quỷ....”_Nhỏ nói với giọng ngang phè.

Những vết máu đỏ thắm. Tiếng than khóc trong đau khổ. Sự kinh hoàng. Sự hủy diệt. Ác quỷ là thế! Chúng là loài vật đáng sợ, không chút tình cảm. Rena hiện nay hoàn toàn trống rỗng. Những sợi dây liên kết của nhỏ với thế giới gần như đã không còn. Nhỏ chỉ còn biết đứng nhìn người bạn thân nhất của mình hóa thân thành thứ đáng sợ và xấu xa nhất thế gian này. Gần như toàn bộ đội quân phù thủy áo đen đã bị tiêu diệt, chỉ bởi một mình Edgar. Duy còn lại tên núp sau bóng của con quạ đen to lớn. Hắn vẫn cố chấp, liên tục phóng ra những tia sáng màu đen vào Edgar nhưng hầu như không đòn tấn công nào của hắn động được đến cậu ấy.

Edgar lao tới, vung nắm đấm vào thẳng bên trong con quạ đó. Luồng năng lượng đen trào ra, hất mọi thứ ra khỏi đường đi của nó. Nhỏ và mọi người nhắm mắt lại, tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của con quạ không lồ đó bị nuốt chửng bởi tiếng cười man dại của ác quỷ.

“Edgar....”_Hima gần như khóc ngất đi, đôi mắt cô ấy long lanh đầy thương cảm.

“Phải ngăn cậu ấy lại!!!”_Ryo dậm bước lên nhưng nhỏ ngăn lại.

“Không.”

“Rena?”

“Lần trước khi Edgar chuyển hóa thành ác quỷ, chị gái mình đã phải thiêu rụi một cánh rừng để bắt cậu ấy bình tĩnh trở lại. Cậu không thể làm gì được đâu.”_Nhỏ không hiểu sao mình lại tàn nhẫn như vậy. Con người với ánh mắt đỏ khát máu kia không còn là người con trai mà Rena nhớ nữa. Đó là một con quỷ.

“Nhưng nếu không làm gì cậu ấy sẽ hành hạ mình đến chết!!!”_Hima van xin.

Nhỏ nhẹ nhàng trao Hima cho Ryo, họ nhìn Rena một cách lo lắng. Nở một nụ cười trấn an thoáng qua, nhỏ đứng dậy và đi về phía Edgar....hay bất cứ thứ gì mà cậu ấy đã trở thành. Rena càng tiến gần, con người xa lạ đó càng lùi ra xa. Ánh mắt đỏ như máu đó nhìn nhỏ với vẻ ngạc nhiên. Khuôn mặt Edgar đầy sát khí, nó không còn là khuôn mặt mà nhỏ yêu thích nữa. Tại sao đến giờ phút cuối người ta mới nhận thấy những điều quan trọng với mình nhất chứ? Cuộc đời liệu có bao giờ thật sự công bằng không?

“Người.”_Rena lạnh lùng chỉ thẳng vào mặt Edgar. “Biến ngay khỏi cơ thể hôn phu của ta!!!!”

Nhỏ hét lên và dòng sông bùng nổ. Dòng nước cuộn xoáy dưới chân nhỏ, tạo thành một lốc xoáy bằng nước mà nhỏ là trung tâm. Tên ác quỷ lùi bước, vẻ ngạc nhiên được thay bằng một nụ cười mỉa mai. Nụ cười không thuộc về Edgar. Hắn không phải Edgar! Cậu ấy không bao giờ cười với nhỏ một cách xa lạ như vậy! Đó không phải cậu ấy!!! Rena vung tay, khối nước khổng lồ trào tới, mọi thứ rung chuyển trước sức nặng của khối nước khổng lồ. Nhỏ thở hắt. Dòng nước tan dần đi, và tên đó chỉ đơn giản là đưa hai tay lên đỡ. Chỗ đứng của hắn không hề di chuyển đến 1 milimet.

“Cô không thể đánh bại ta!! Cơ thể của thằng nhóc này đã có vật chủ mới!”_Giọng nói ồm ồm phát ra từ miệng Edgar. Đó là một giọng nói xa lạ.

“Cút ra khỏi người cậu ấy!!!!”_Nhỏ lại hét lên, nước mắt lăn dài.

Một đợt nước nữa lại dâng lên, đập mạnh vào người tên đó. Nếu là người thường thì đã bị xé xác rồi. Tên ác quỷ chỉ đơn giản tiến lại gần hơn, từ từ, chậm rãi.

“Thôi nào. Đây là cơ thể của hôn phu cô ư? Chẳng phải cô đã đẩy hắn đến giới hạn sao? Cô chính là nguyên nhân cho sự trôi dạt của ta!”

Rena thấy hắn đã nói trúng điểm yếu của nhỏ. Phải, nhỏ là người đã khiến cậu ấy ra thế này.....và nhỏ sẽ mang Edgar trở lại!!

“Người có thể có cơ thể của Edgar....nhưng người sẽ không bao giờ là cậu ấy!!!”_Nhỏ gần giọng, một đợt nước nữa lại lao vào người tên đó.

“Vậy sao? Ta có thể đấy! Cô chỉ cần nhìn tôi với con mắt thoáng hơn thôi!”_Hắn ta cười khẩy.

Rena định tìm một câu nào đó thông minh để đối lại thì tên ác quỷ đã lao đến, đá nhỏ văng ra xa. Rena đập người vào một cột đá, cảm thấy máu đang rỉ ra từ khoe miệng mình.

“RENA!!!”_Hima hét lên, cô bạn cùng Ryo định chạy đến.

“Không! Mình sẽ lo chuyện này.”_Nhỏ gắng gượng, những phù thủy áo đỏ cũng có vẻ rất lo lắng.

“Cô không thể đánh bại tôi! Một ác quỷ nguyên bản.”_Kẻ xa lạ đó cười lớn, tiến lại gần phía nhỏ.

Rena gần như không còn sức mà chống cự khi tên đó nắm cổ áo nhỏ mà nâng lên như nâng một con búp bê rách. Đôi mắt đỏ như máu của hắn nhìn xoáy vào nhỏ. Đôi mắt không thuộc về Edgar. Đôi mắt của ác quỷ.

“Một khi ta đã đủ mạnh, ta sẽ không cần lớp vỏ vô nghĩa này nữa. Và hôn phu của cô em sẽ tan biến thành cát bụi. Nhưng trong thời gian này, có lẽ đóng vai hôn phu của cô em có vẻ cũng giúp ta đỡ chán hơn.”_Hắn nói với vẻ bí ẩn không che giấu.

Rena cảm thấy sự tức giận đang sôi sục trong huyết quản của mình. Hắn ta đang hạ bệ phẩm cách của Edgar bằng chính cơ thể của cậu ấy! Tên ác quỷ khủng khiếp đáng ghét này đã chiếm giữ cơ thể người con trai Rena thương yêu, phá hỏng nụ cười dịu dàng có chút ranh mãnh của cậu ấy, làm hư đôi mắt xám lơ đãng tuyệt đẹp bằng cái mà đồ rợn người đó. Hắn sẽ phải trả giá.

“Người sẽ ước mình chưa bao giờ được sinh ra đấy!!!”_Nhỏ nhếch mép và ngay lập tức dưới đất trào lên hàng tá những cột nước. Tên ác quỷ buông Rena ra, lùi lại trong kinh ngạc. Nhỏ giơ tay lên, những cột nước bắt đầu dội lên người của hắn ta không ngớt.

“Cô em không bao giờ học được từ sai lầm của mình nhỉ?”_Hắn cười lớn. “Nước không thể làm gì ta!!!”

“Để xem.”_Rena đưa tay lên, những lớp nước trên người hắn bắt đầu đóng băng lại. Tên ác quỷ sửng sốt.

“Cô điên à? Làm vậy chính hôn phu cô cũng sẽ....”

Nhỏ không nói gì, nước mắt trào ra thành từng đợt. Đây là cách duy nhất. Chẳng bao lâu sau, một khối băng khổng lồ đã bao phủ tên ác quỷ. Đôi mắt đỏ của hắn tràn đầy sự ngạc nhiên. Nhỏ buông lỏng tay, khụy xuống. Cảm xúc cứ thế dâng trào lên theo dòng nước mắt, nhỏ khóc. Khóc như chưa từng khóc bao giờ. Nỗi đau đớn thì ít mà ân hận thì nhiều. Sau cùng, nhỏ cũng không thể nói lời cuối với Edgar. Nói cho cậu ấy tình cảm của nhỏ. Mọi thứ chìm vào im lặng náo nề.

“....”

“RENATA!!! CẢN THẬN!!!”_Giọng Hima vang lên, giọng nói pha lẫn sự tuyệt vọng và run sợ.

Nhỏ ngược mắt lên và bắt gặp một bàn tay đang bóp cổ mình. Rena thở hắt, cổ họng không khí, máu từ khoe miệng chảy ra nhiều hơn. Những vết cắt trên cơ thể nhỏ cũng bắt đầu gào thét vì đau. Nhỏ kinh hoàng nhìn tên ác quỷ đang bóp cổ mình với đôi mắt đờ đẫn sát khí. Hắn đã phá vỡ tảng băng và thoát ra nhẹ nhàng.

“Playtime’s over.”_Hắn gần giọng. “Giờ là kết thúc cho cô.”

Nỗi sợ hãi trào lên trong nhỏ. Tuy nhiên, trong giây phút đó, khi nhìn vào mắt tên ác quỷ máu lạnh, nhỏ vẫn thấy hình ảnh của Edgar. Hình ảnh cậu ấy mỉm cười thân thiện, nhẹ nhàng.

“Edgar....”

“Thằng nhóc đó chết rồi!!!!”

“Không.....cậu ấy....đang chống lại người.....”_Nhỏ thì thào. Tên ác quỷ chợt buông nhỏ ra, hấn khụy người xuống.

Rena gượng dậy, vẫn còn ho sặc sụa nhưng nhỏ nhìn tên ác quỷ đang khụy xuống. Đôi mắt hấn chuyển từ đỏ sang xám rồi trở về màu đỏ. Nhỏ vội chạy lại đỡ Edgar, cố lay lay vai cậu ấy một cách yếu ớt.

“Edgar! Edgar.....tỉnh dậy đi! Làm ơn!!!”_Nhỏ hét lên trong khi nước mắt lại trào ra.

“R...Rena....”_Edgar thì thào bằng giọng của cậu ấy.

“KHÔNG!!!”_Giọng nói của tên ác quỷ lại chiếm chỗ.

“Làm ơn!!! Cậu đã hứa!!! Hứa sẽ bên cạnh mình mà!!!!”_Nhỏ thét lên.

“C...cậu đang....chảy máu....”_Edgar lại thì thào.

“Làm ơn!!!! Mình còn có chuyện muốn nói với cậu!!!”

Một tiếng hét chói tai vang vọng khắp thung lũng. Nhỏ đưa hai tay lên ôm đầu khi một vụ nổ diễn ra. Dư chấn của nó vang vọng khắp thung lũng, làm rung chuyển mọi thứ. Khi mọi thứ bắt đầu yên tĩnh trở lại, Rena hé mắt ra nhìn, Edgar ngã vật xuống, khắp người cậu ấy đều bốc khói.

“Edgar? Edgar!”_Nhỏ lay lay cậu ấy. “Tỉnh lại đi!”

Edgar nhú mày, khê mỡ mắt ra. Đôi mắt xám như bầu trời mây bão. Đôi mắt của cậu ấy.

“Thế.....cậu định nói gì ỉnh nào?”_Edagr nói khê, vẻ yếu ớt nhưng vẫn có chút bông đùa. Đúng là cậu ấy rồi!!

“Edgar!!!”_Rena gạt nước mắt, vui mừng ôm chầm lấy cậu bạn của mình.

29. Chương 29

Kaito ngồi im lặng nghe Hima và Ryo kể về những chuyện xảy ra ở Witchzarath, cảm giác khó chịu hiện lên rõ mồn một trong khi Rena đang chăm sóc cho Edgar. Thêm cả việc Rena đã bảo là có chuyện cần nói với Edgar cũng khiến cậu tò mò. Arita có vẻ không chú ý gì về thái độ của Kaito, cô ấy cứ chăm chăm nghe Hima kể chuyện với vẻ hứng thú. Kaito bắt đầu đứng dậy và đi về phía nhỏ cùng Edgar đang ngồi nghỉ.

“Chắc hai người đã có một giai đoạn khó khăn nhỉ?”_Cậu hỏi với giọng ngang phè.

“Cũng.....không hẳn....”_Rena ngượng ngùng nói, con bé thoáng đỏ mặt.

Edgar hắng giọng và gợi ý về việc có lẽ cậu nên đi đâu đó. Kaito nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điển trai đang cười một cách khó hiểu đó của Edgar và nhướng mày. Không thể tin được bản thân một người như Edgar có thể trở nên đáng sợ như vậy. Sau này có lẽ Kaito phải cẩn thận hơn. Edgar nháy mắt và đưa ngón tay cái lên như đang cổ vũ cho Rena. Một dấu hiệu khó hiểu nữa. Kaito ngồi xuống bên cạnh Rena khi Edgar đã đi khỏi.

“Này, hồi nãy là sao thế? Sao nhóc lại gọi tôi là Ryand'r?”

Rena có vẻ bối rối một chút, con bé chợt có sở thích nghiên cứu cái kết cấu của sàn nhà.

“Thì.....chúng ta cũng đâu có quan hệ thân thiết gì ngoài bản hợp đồng đâu. Em nghĩ như vậy sẽ lịch sự hơn.”

Kaito có cảm giác nhỏ vừa tạt thẳng một xô nước lạnh vào mặt mình. Rena ngồi bó gối yên lặng, mái tóc đen xõa dài và đôi mắt có chút thoáng buồn. Kaito biết quan hệ giữa mình và nhỏ chỉ đơn giản là người hiến máu và người nhận máu, nhưng cậu đã hy vọng thời gian có thể giúp mối quan hệ đó trở nên thân thiết hơn. Kaito đã tin như vậy. Cậu tin rằng mình là bạn của Rena cho đến khi con bé giới thiệu Edgar là hôn phu của mình. Cảm giác của Kaito đã thay đổi từ đó, giống như chính Rena đã thay đổi sau khi gặp Arita. Kaito hiện đang rất bối rối, cậu yêu Arita, nhưng không thể phủ nhận tình cảm của mình dành cho Rena.

“Kaito?” _Giọng nhỏ cất lên nhẹ nhàng.

“Hả?”

“Em....có chuyện muốn nói với anh....” _Kaito thấy rõ Rena đang đỏ mặt. Con bé bắt đầu cuộn cuộn những lọn tóc của mình.

“À....ừ....gì thế....?” _Kaito bỗng thấy khó thở – một điều khá lạ là vampire có cần thở đâu nhỉ?

“Em....thật ra....” _Đôi mắt của Rena chuyển thành màu xanh đen, dấu hiệu cho thấy con bé đang bối rối. Rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ? Kaito xích lại gần thêm chút nữa.

“Anh biết đấy, hợp đồng giữa chúng ta....là một phần của mối quan hệ giữa anh và em. Tuy nhiên....em không muốn mọi chuyện....chỉ đơn giản như vậy.”

Rena đỏ mặt, nhỏ cố thở đều, sợ hãi những gì mình sắp nói ra. Kaito cảm thấy chính mình cũng đang căng thẳng....và có gì đó gần như là....hy vọng.

“Mọi chuyện không bao giờ dễ dàng cả....” _Kaito thì thào, nhích lại gần chút nữa.

Rena ngược mắt lên, nhìn Kaito bằng đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nhỏ. Khuôn mặt họ chỉ cách nhau vài centimet.

“Em....”

Kaito có cảm giác như lồng ngực mình sắp nổ tung ra vì áp suất. Cảm giác chờ đợi mà trước đây cậu chưa từng có. Nhỏ bắt đầu mấp máy môi, những lời lẽ tiếp theo cứ tuôn ra một cách bình thản. Những lời đó khiến Kaito đóng băng, thời gian ngừng lại vào đúng khoảnh khắc đó.

“Em....sẽ đính hôn....với Edgar. Sau sự việc ở Witchzarath, em đã biết mình cảm gì cho cuộc sống. Edgar là người bạn thân nhất của em, chúng em hiểu nhau, hơn bất kỳ ai. “_Rena thì thào, má hồng lên. “Và vì anh cũng là một người quan trọng với em, em muốn anh là người đứng ra làm chứng.”

Kaito sững lại trong giây lát. Mặt đất tưởng như nứt ra dưới chân, cậu không chắc những điều tai mình vừa nghe có đúng không nữa. Sự thật lúc nào cũng quá cay nghiệt. Kaito gần như quên mất khả năng giao tiếp nếu nhỏ không bắt đầu vẫy vẫy tay trước mặt Kaito.

“Anh sao thế?? Em đang hỏi anh đấy!”

“Không.” _Kaito nói với giọng ngang phè, vô cảm. “Anh bận lắm, xin lỗi!”

Kaito vùng đứng dậy trước sự ngạc nhiên của nhỏ. Đau. Cậu bước đi một cách lạnh lùng, quay lưng lại với cô gái ngây thơ đang ngồi đó không biết gì.

“Vậy thì....thứ bảy này tụi em về Anh để nói cho ba mẹ rồi....anh có muốn....”

“Không!” _Kaito gắt và đi thẳng, dặm cửa nhà nhỏ cái rầm trong khi mọi người tròn mắt nhìn. Cậu lao ra ngoài sân và nhảy lên chiếc Kawasaki ZX-14R của mình và phóng đi. Kaito chạy với tốc độ tối đa 320 km/h, gió gào rít bên tai cậu nhưng có là vấn đề gì? Kaito đã quá ảo tưởng và mơ mộng, ngay khi nhìn thấy Rena và Edgar thân thiết với nhau như vậy, cậu không nên hy vọng. Họ là một cặp hoàn hảo, không ai có thể chen chân vô làm người thứ ba được cả. Hơn nữa, Kaito đã có Arita rồi, cô ấy luôn ở bên cạnh cậu cơ mà. Kaito nhếch mép.

Trời bắt đầu mưa nặng hạt.

3 ngày sau.

Kaito nằm ỳ trên chiếc giường trong căn hộ của mình. Ba ngày trôi qua mà cậu không có ý thức gì về việc đó. Kaito cứ thần thờ ra như vậy, cũng không ai đến hỏi thăm. Thi thoảng Arita có ghé nhưng lại bị cậu đuổi khéo về. Hiện giờ, ngay khi đã bình tâm được phần nào, Kaito gượng ngồi dậy và mở tấm màn đen xì ra. Ánh mặt trời hắt vào chói lóa khiến cậu nheo mắt. Kaito vươn vai, vò vò mái đầu xù xì như ổ quạ của mình.

Có tiếng chuông cửa, chắc là người đưa thư. Kaito ra mở cửa và thấy Arita đang đứng đó, mỉm cười buồn bã. Hôm nay cô ấy mặc chiếc áo dài tay trắng và chiếc váy ngắn màu nâu giản dị. Mái tóc ngắn được buộc qua một bên, ánh mắt đen dịu dàng nhìn Kaito với vẻ gì đó khó dò. Kaito định tìm một câu gì đó để bảo Arita về thì cô ấy đã mở lời trước.

“Rena và Edgar đi rồi!”_Arita thở dài.

“Đi? Về Anh sao?”_Kaito ngạc nhiên. Cậu đã không nhận ra hôm nay là chủ nhật. Arita dường như vừa dùng một cái dùi mà đâm vào tim Kaito vậy. Cảm giác mát mát dậy lên.

“Phải. Họ về để thông báo với ba mẹ...”_Giọng Arita nhỏ dần.

“Cũng chẳng phải chuyện của mình.”_Kaito giả ngây trong khi trong lòng đang “dậy sóng”.

“Đừng giấu mình.....cậu biết trái tim cậu không cho phép điều đó mà...”_Arita nghiêng đầu. “Cả Hima và Ryo đều đi theo họ.”

“Cậu...”_Kaito ngạc nhiên.

“Mình biết.....biết từ lúc cậu giới thiệu Rena là người hiền mầu. Biết từ lúc cậu ít lấy máu của cô bé hơn. Cậu không muốn làm cô bé đó đau đớn, đúng không? Và mình cũng không muốn bất kỳ ai phải đau khổ hay hối hận cả.”_Arita lại mỉm cười buồn bã, đôi mắt đen của cô ấy xoáy thẳng vào Kaito, chạm đến phần sâu nhất trong tâm hồn cậu ấy. “Đi đi.”

Arita chìa ra hai cái vé máy bay đến Anh.

“Mình sẽ đi cùng cậu....đến đó và nói cho Rena biết...”

Kaito sững sờ đứng nhìn cô bạn gái của mình. Arita trông vẫn rất thần nhiên và nhẹ nhàng, cô ấy không tỏ vẻ tức giận hay ganh ghét. Arita chỉ đơn giản là mỉm cười. Cô ấy luôn như vậy, cho dù thế gian có sụp đổ Arita chắc chắn cũng sẽ bước tiếp. Kaito thần thờ đón lấy hai cái vé. Arita đã cố gắng để tiến về phía trước, tại sao cậu lại không thể? Kaito cảm thấy mình thật vô dụng và thấp kém, cậu đã từ bỏ mọi hy vọng quá dễ dàng.

“Cảm ơn....Arita. Và mình xin lỗi.”_Kaito bước đến và ôm chầm lấy cô bạn.

“Không cần phải xin lỗi.”_Arita nhẹ nhàng. “Mình cũng không thể cứ viễn vông rằng cứ cuộc tình như cổ tích trong thế giới hiện đại có thể tồn tại mãi mãi. Giờ thì mau lên, nếu cậu không muốn mất đi người quan trọng của mình.”

Kaito buông Arita ra, vẫn giữ hai tay nắm chặt lấy tay cô ấy và mỉm cười. Có thể mối quan hệ giữa cậu và cô không bao giờ có thể được như xưa nữa, nhưng ít nhất họ cũng đã hiểu nhau và đều có con đường riêng ình.

“Không cần cậu phải nhắc.”_Kaito xoa đầu Arita và nhanh chóng chuẩn bị để đến đất nước của những đóa hồng.

30. Chương 30

Nhỏ mở cánh cửa sổ phòng mình ra, đón những tia nắng đầu tiên của ngày mới. Ở Anh bây giờ, tiết trời se lạnh, nhỏ hoan khoái tận hưởng cảm giác được ở quê nhà mình. Hôm nay Rena và Edgar sẽ đến nói với ba mẹ, tuy nhiên thái độ của Kaito cũng khiến nhỏ khó chịu. Nhỏ đã hy vọng anh ấy sẽ giận dữ hay chỉ ít cũng vui mừng. Nhưng không! Khuôn mặt ngang phè cùng giọng nói không có cảm xúc ấy làm nhỏ như muốn nổ tung. Rốt cuộc anh ta làm sao thế nhỉ? Rena đặt tay lên trái tim mình, lắng nghe nhịp đập của nó, có cái gì đó trở nên trống vắng lạ.

“CHỊ RENA!!!” _Tiếng Natasy vang lên làm nhỏ giật bắn người. Thằng nhóc đó vừa đá tung cánh cửa căn phòng của nhỏ ra.

“Natasy! Hư cửa đấy!!!” _Nhỏ càu nhàu.

Em trai của nhỏ phóng lại, cười mỉa mai. Mái tóc vàng óng của thằng bé phản chiếu ánh nắng nhạt buổi sớm mùa đông, tạo cảm giác lấp lánh lạ.

“Thế hôm bữa ai bảo là sẽ không chịu anh Edgar đây!”

“Thằng này! Muốn chết hả?!” _Rena đỏ mặt và nhéo tai thằng em mình.

“AAAA đau đau!” _Natasy hét lên, giật tay Rena ra, vẫn giữ nụ cười trêu chọc.

“Em nói thật mà! Lúc đầu em cứ nghĩ chị sẽ chọn anh chàng vampire chứ!”

“Kaito?” _Nhỏ ngừng lại, ngạc nhiên.

“Oh thôi nào! Bất cứ ai nhìn vào cũng thấy được những mối tình kiểu này sẽ kết thúc bằng chiến thắng của Kaito. Nhưng không ngờ chị lại chọn anh Edgar.”

Rena yên lặng, ngồi thụp xuống, mặt trắng bệch ra. Đó là lý do tại sao Kaito lại lạnh lùng như vậy sao? Anh ấy bị tổn thương? Không lẽ anh ấy.....không thể nào. Arita thì sao? Nhưng thái độ đó....Hàng ngàn câu hỏi bắt đầu hiện lên, làm đầu nhỏ như muốn nổ tung.

“Sis? Sao thế?” _Natasy hỏi với vẻ quan tâm, đôi mắt thằng bé chuyển sang nâu nhạt.

“Ahh....không....không sao....” _Nhỏ nói dối.

“Trông chị như phát ốm đến nơi ấy.”

“Chị ổn. Chỉ hơi choáng thôi. Edgar đến chưa?”

“Rồi. Có lẽ chị muốn sửa sang lại bộ dạng của mình nếu không muốn chồng tương lai thấy sự bê bối kinh hoàng này mà bỏ chị.” _Natasy cười bò.

“Biến ngay!!!” _Rena hét và đá thằng em ra ngoài. Đóng sầm cửa lại, nhỏ ngồi thụp xuống, thở dốc.

Sau một hồi chiến đấu với những suy nghĩ rối loạn trong đầu, Rena nhẹ nhàng đứng dậy và tiến tới cái tủ quần áo trắng bụi khỉnh khiếp của mình. Nhỏ lấy ra một bộ váy tay phồng màu xanh dương nhạt. Khoác chiếc áo lên người, Rena chỉnh sửa lại những chỗ nơ và ruy băng bị lệch. Đeo kính áp tròng vào, trang điểm nhẹ một tí, Rena thấy mình trở lại là một quý cô Anh quốc. Mái tóc đen được cột cao nghiêng bên và được gài bằng chiếc băng-đô màu trắng. Nhỏ xỏ vào chân đôi giày boots ôm cùng màu với bộ váy, thấy mình nữ tính hơn. Đứng trước gương, cảm thấy sự thay đổi ở mình, nhỏ cười nhẹ. Không còn là cô bé bình thường bê bối như ở Nhật nữa, mà là một tiểu thư xinh xắn. Rena lắc đầu, cảm thấy thật ngỡ ngàng. Nhìn lại bộ đồ đồng phục nhỏ mặc khi học ở Nhật, Rena có chút tiếc nuối.

“Ta sẽ quay lại, sau khi hôn ước chính thức có hiệu lực.” _Nhỏ thì thầm, thấy hơi điên khi nói chuyện với cái áo. “Chắc chắn đấy!”

Cái áo không trả lời. Tạ ơn trời.

Rena mở cửa và bước ra ngoài, nơi Edgar đang đợi.

“Chào buổi sáng! Hôm nay cậu....đẹp lắm.”_Edgar nhếch mép, như thể từ “đẹp” của cậu ta có rất nhiều nghĩa, nhỏ muốn hiểu sao cũng được.

“Mới sáng sớm thích ăn đạp hả?”_Nhỏ tức tối. Hôm nay Edgar mặc một bộ đồ bình thường. Áo thun đen và quần jeans. Đôi giày Converse cũng đen xì làm cậu ấy trông như một hắc y nhâ. Tuy nhiên, Edgar trông vẫn rất đẹp trai và tươi tỉnh. Nhỏ đỏ mặt.

“Xem quý cô mặc váy nói kìa.”_Edgar lè lưỡi.

“Cậu.....!!!!”_Nhỏ hét lên nhưng Edgar đã bắt được tay nhỏ khi nó vừa vung lên. Mặt họ cách nhau chỉ vài centimet, tim nhỏ muốn rút ra ngoài. Edgar cười và cúi xuống thấp hơn.

Cùng lúc đó, Hima, Ryo và Yuuki cũng vừa ra khỏi phòng. Họ nhìn Edgar và Rena một hồi với con mắt mở to, rồi lủi phắt đi. Không cần nói cũng biết chắc ba người họ đang chui vào xó tường nào đó để nghe trộm đây mà! Argh!!! Xuất hiện không đúng lúc chút nào hết (TT).

“Có lẽ chúng ta nên tìm nơi nào kín đáo hơn?”_Rena lẩm bầm.

“Ái chà! Không ngờ cậu cũng muốn đẩy mối quan hệ của chúng ta ra xa hơn nhỉ?”_Edgar cười ngặt nghẽo. Nhỏ cảm thấy như mình là con ngốc. Mặt Rena đỏ lựng lên.

“ĐỒ ĐÁNG CHẾT!!!”_Nhỏ nói rồi dậm thẳng lên chân của Edgar.

“Ừ....”_Cậu ta nhăn mặt, ráng chịu đau chứ không hét to. Con nít thật!

“Cậu chủ, tiểu thư, chủ nhân đang đợi.”_Một cô hầu được ra lệnh “mời” hai cái đứa nhóc lúc nào cũng chậm trễ như tôi và Edgar.

“Có lẽ các cậu muốn đi cùng tụi mình chứ?”_Rena liếc về phía cây cột phía sau. Hima, Ryo và Yuuki bắt đầu thò mặt ra.

“Tuồng được xem phim chứ!”_Hima thở dài. Mái tóc đỏ của cậu ấy được cột cao lên nên trông Hima có vẻ mạnh mẽ ơn hẳn. Sau sự việc ở Witchzarath, Hima không cần gì mà phải che giấu sự “nổi loạn” của mình nữa cả.

“Tiếc thật!”_Ryo chép miệng, cậu ta vẫn cứ tưng tưng như thường. Duy chỉ có Yuuki có vẻ kỳ lạ.

“Anh sao thế?”_Nhỏ hỏi.

“À....không có gì....”_Yuuki cười, mái tóc bạch kim khẽ lay động. “Hôm nay là sinh nhật anh đấy mà.”

“Wow! Tuyệt quá!”_Nhỏ hớn hờ. “Có lẽ sau khi gặp ba mẹ em, chúng ta có thể tổ chức một buổi tiệc cho anh!”

Yuuki-san chỉ lặng lẽ gật đầu. Trông anh ấy có vẻ.....lo lắng. Thật kỳ lạ vì hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của anh ấy cơ mà?

Họ bắt đầu cùng nhau đi qua một lối hành lang dài và rộng với những cửa sổ kính lớn. Ánh nắng mùa đông nhẹ dịu dàng chiếu sáng lối đi. Rena và Edgar cứ bước hăm chậm bên nhau trong khi Hima và Ryo cứ há hốc mồm nhìn những bức tranh quý treo trên tường. Mọi người dừng lại trước một cánh cửa lớn trắng với những họa tiết tinh xảo. Rena thở hắt ra, cảm thấy lo lắng. Edgar nhẹ nhàng nắm tay nhỏ.

“Không sao đâu!”_Cậu ấy cười.

Cánh cửa mở ra và họ bước vào. Đó là một phòng tiếp khách rộng và tràn ngập ánh sáng. Đứng cạnh một cánh cửa sổ là Syrena, xinh đẹp như mọi ngày, không để ý gì đến Rena và Edgar. Natasy đứng gần một cái kệ sách cao cùng Swayne, nháy mắt với nhỏ. Rena nhìn quanh, thấy

ở chỗ bộ bàn ghế tiếp khách bọc da có hai người đang ngồi đợi mình. Đó là một phụ nữ tóc đỏ dài và đẹp, bản sao lớn tuổi hơn của Sy. Bà có đôi mắt xanh hiền từ, vẻ đẹp hiếm có toát lên từ người phụ nữ đó. Bên cạnh bà là một người đàn ông vạm vỡ với mái tóc vàng cùng màu với Natasy, đôi mắt ông có mà tim tím giống giống Syrena, vẻ quyền lực và nghiêm nghị hiện lên trong ánh mắt đó. Ông ấy đứng lên, nhìn chăm chăm vào mắt nhỏ.

Một vài giây căng thẳng trôi qua.

Hima, Ryo và Yuuki đều có vẻ muốn nổ tung trước áp lực.

Và rồi...

“ÔI CON GÁI CỦA TA!!! CON VỀ RỒI!!!” _Ba của nhỏ hét lên và sung sướng ôm lấy nhỏ.

“B...ba....k...không...thở được.....” _Rena ngắc ngứ.

“Ông có buông con bé ra không hả?!” _Mẹ nhỏ hét lên, khoanh tay trước ngực.

Hima, Ryo và Yuuki muốn rớt hết hàm dưới ra trong khi Edgar cười bò.

“Ba nhớ con lắm, Rena ạ!”

“C...con...cũng vậy....nếu ba...thôi....bóp ngạt....con.” _Nhỏ thở hắt.

Vừa sau khi ba nhỏ buông ra, Rena cảm thấy mình sắp không sống được bao lâu nữa. Ba nhỏ luôn như vậy, vẻ ngoài nghiêm nghị chỉ để che giấu bản chất vui vẻ ở bên trong.

“Được rồi! Vậy đứa con gái thích đi xa nhà của ba sao hôm nay lại trở về có chuyện gì muốn nói hả?” _Ba Rena kéo tay nhỏ ngồi xuống với ông.

“Ồ....con....”

Edgar cũng ngồi xuống trong khi ba người còn lại đứng như trời trồng.

“Các cháu ngồi đi! Thứ lỗi cho chồng cô nhé!” _Mẹ nhỏ mỉm cười hiền từ.

“A....dạ....” _Hima ú ớ và ngồi xuống.

“Vậy hôm nay tụi con đến để nói cho ba một chuyện?”

“Chuyện gì?” _Cả ba và mẹ nhỏ đồng thanh.

“Con....” _Rena chỉ nói được nhiều đó thì có tiếng cửa sổ vỡ.

Mọi người quay lại và thấy ở chỗ cửa sổ Sy đang đứng lúc này, một bóng người vừa lao vào. Anh ta cúi gầm mặt xuống nên nhỏ không thấy được, nhưng đáng người đó.....Cùng lúc, cửa phòng bật mở và Arita (!) chạy vào. Làm sao chị ấy vào được?

“Tôi có vài lời muốn nói trước đã.” _Giọng nói của chàng trai vừa phá cửa sổ vang lên. Anh ta ngược mặt.....đó là.....Kaito?

31. Chương 31

“K...Kaito?” _Hima, Ryo và Yuuki nhảy dựng lên. Edgar cau mày cảnh giác còn Rena thì như vừa trên cung trăng rớt xuống.

“The one and the only” _Kaito phúi phúi bụi trên cái áo của mình, nhăn mặt. “Xin lỗi vì cái cửa nhé! Tôi sẽ đền sau!”

Kaito lập tức cảm nhận được luồng sát khí sau lưng mình. À quên, hồi này lúc cậu lao vào thì Sy cũng đang đứng ngay cánh cửa đó. Đôi mắt chị ta chuyển thành màu đỏ và đằng đằng lực hận khi bị hất văng như vậy. Trong tay Sy một quả cầu lửa dần hình thành.

“Wait! Wait! Tôi không đến đây để đánh nhau với chị, vậy nên đừng phóng cái thứ nóng rẫy đó ra nhé!” _Kaito đưa hai tay lên thủ thế, Sy có vẻ dịu lại, giờ trong mắt chị ấy chỉ có vẻ thắc mắc.

“Kaito? Sao anh lại ở đây?” _Rena lấp bắp. Con bé hôm nay trông rất xinh với bộ váy xanh.

“Tôi để đưa em về chứ làm gì?”

“Sao cơ? Kaito! Anh làm sao vậy? Thần kinh ổn định chứ? Đưa em về là sao?”_Rena tròn mắt.

“Em muốn tôi nói thẳng? Được! Tôi muốn em làm hôn thê của tôi! Không phải cậu ta.”_Kaito hất đầu về phía Edgar, ánh mắt tràn đầy vẻ quả quyết.

Mọi người há hốc mồm.

“Tuyên ngôn gây sốc trong ngày.”_Sy lẩm bẩm.

“Sweat! Tình tay ba!”_Natasy hét lên. Swayne đập vào lưng thẳng nhóc một cái.

Edgar bắt đầu tiến dậy và gạt tay Kaito ra khỏi tay nhỏ. Khuôn mặt cậu ấy đờ đờ sát khí. Rena hoảng sợ đứng giữa hai người. Ba mẹ nhỏ bắt đầu thấy khó hiểu. Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây?

“Cô ấy đã đồng ý hôn ước giữa chúng tôi rồi! Anh không có quyền ngăn cản!”_Edgar cau mày.

“Không! Cô ấy đồng ý là do tôi không nói rõ tình cảm của mình cho cô ấy! Bây giờ, hãy để Rena tự quyết định xem!”_Kaito đáp lại.

Cả hai người con trai...à không...nguyên phòng đều quay lại nhìn nhỏ chăm chăm. Rena trông thật sự bối rối. Đôi mắt con bé ngấn nước. Kaito nhìn chằm chằm vào Rena, cảm giác có lỗi hiện lên. Có lẽ việc cậu xuất hiện ở đây không thích hợp lắm. Bị bắt ngờ như thế, Rena chắc đang trải qua một cú sốc.

“Em...”_Nhỏ cố gắng nói thành lời, nhưng có gì cứ chặn ngang họng.

“Có lẽ...cậu không cần phải trả lời ngay...”_Edgar dịu dàng.

Nhỏ gật đầu, khuôn mặt trắng bệch ra. Kaito thở dài, vẫn dán mắt vào Rena.

“Được rồi....chuyện gì đang xảy ra vậy?”_Ba Rena nhướn mày.

Sau một hồi vòng và vòng vèo, Rena đã giải thích được mọi chuyện cho ba mẹ nghe. Kèm hai bên nhỏ là Kaito và Edgar, sát khí bùng bùng. Trái hẳn với dự đoán ba mẹ nhỏ sẽ điên lên và đá Kaito ra ngoài, họ có vẻ khá hứng thú với chuyện này. Rena như muốn đập đầu vào tường trong khi những người còn lại công nhận ba mẹ nhỏ là hai người “tĩnh” nhất hành tinh.

“Thật kỳ lạ là Sy như vậy mà chỉ có Maurice theo.”_Ba nhỏ liếc về phía Syrena.

“Đừng lôi con vào chuyện này.”_Sy vẫn chúi mũi vào cuốn sách mà không màng “thể sự”.

“Thế...ba mẹ không giận dữ...hay khó chịu sao?”_Rena vót vát.

“Chúng ta phải như vậy sao?”_Mẹ nhỏ cười hiền. “Rena, đây là tương lai của con, con phải quyết định nó, chứ không phải ai khác.”

Rena cảm thấy càng khó xử hơn. Thà ba mẹ đập bàn và bảo nhỏ phải lấy Edgar thì còn đỡ. Ai dè thái độ dửng dưng thậm chí có chút hãnh diện của họ làm nhỏ muốn đập đầu vào vào tường.

“Chỉ cần em trả lời dứt khoát là được!”_Kaito nói.

“Không cần anh phải nhắc.”_Edgar gằn. Họ nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa.

“Thôi đi!”_Nhỏ hét, lấy hai tay ôm đầu.

“Eh....Ren...”_Tiếng Hima vang lên. “Mình không muốn làm phiền....nhưng ai thấy Yuuki-san đâu không?”

Đến lúc này, mọi người mới nhận thấy sự vắng mặt của chàng trai tóc trắng đỏ. Từ khi Kaito vào, Yuuki đã biến đâu mất tăm không một dấu vết. Ban đầu cậu cũng thấy bình thường, có lẽ cậu ta đi dạo đâu đó nhưng khi nghe nói hôm nay cũng là sinh nhật thứ mười tám của Yuuki, Kaito có cảm giác không ổn.

“Sinh nhật thứ 18....”_Kaito thì thào.

Ký ức ủa về trong câu. Từ khi còn là một đứa trẻ, Kaito đã nghe một câu chuyện về một đứa trẻ người bị biến thành vampire. Đó sẽ là một đứa trẻ Death Apostle bình thường nếu người biến đổi nó không phải là một True-Ancestor cực kỳ quyền lực. Ông ta cũng giống như Kaito và Koriand'r, có giòng máu hoàng gia và sinh ra từ đêm mặt trăng máu. Người đàn ông đó không bao giờ ra tay biến đổi một ai cả, do lo sợ sức mạnh quá lớn của mình sẽ tạo ra một Death nguy hiểm. Tuy nhiên, vào một đêm, ông gặp một cậu bé người đáng thương nằm thoi thóp ở vệ đường vào đêm tuyết rơi dày. Đó là một cậu bé rất đẹp với những đường nét trên khuôn mặt rất hoàn hảo. Ngay cả lúc trong tình trạng sống dở chết dở, cậu bé vẫn toát lên sự thánh thiện. Không thể làm ngơ, ông đã biến đổi cậu bé tội nghiệp đó và quyết định sẽ mang cậu về nuôi dưỡng, phòng trường hợp có kẻ xấu xa nào lợi dụng cậu.

Mọi chuyện có vẻ tốt đẹp, cậu bé lớn lên, bình thường và khỏe mạnh. Nhưng vào một đêm, một Death Apostle đã đến và cướp cậu bé đi. Hẳn ta là một tên độc ác, hẳn lợi dụng sức mạnh của cậu bé và bắt cậu phục tùng mình. Sau nhiều năm sống dưới sự quản chế của tên Death đó, cậu bé đã chống lại và nhốt hẳn vào phần sâu nhất bên trong cơ thể mình. Đó cũng là lúc lời tiên tri được đưa ra. Khi cậu bé tròn 18 tuổi tính theo tuổi con người, tên Death đó sẽ nổi dậy và cậu bé sẽ hủy diệt thế giới vampires. Tuy đã cố hết sức tìm kiếm, nhưng các True-Ancestor không thể tìm được tung tích cậu bé ấy. Lúc mới vào trường, Kaito chú ý Yuuki cũng vì câu chuyện đó. Và sự việc hôm nay chính là sinh nhật thứ 18 của cậu ta càng làm Kaito thêm nghi ngờ.

“Truyền thuyết về kết thúc của vampire....các người đã nghe qua chưa?”_Kaito thì thào.

Edgar có vẻ nhận ra câu chuyện đó.

“Truyền thuyết về một đứa trẻ đến năm 18 tuổi sẽ hủy diệt toàn bộ vampires ư?”

Kaito gật đầu. Mọi người trong phòng có vẻ đã hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Khoan....điều đó không hợp lý! Truyền thuyết đó xuất hiện cách đây gần 100 năm.”_Edgar nhíu mày.

“Vampires phát triển theo cách khác thường. Tôi phải mất 50 năm để đạt đến 15 tuổi.”

“Sự thật gây sốc.”_Arita lẩm bẩm.

“Nhưng không có bằng chứng cho thấy Yuuki là đứa trẻ đó.”_Ryo tỏ vẻ “thăm tử”.

“Vậy sao ta không thử kiểm chứng?”_Kaito nói và đứng dậy. “Tôi có thể tìm ra cậu ta.”

Rena nhìn Kaito rồi nhìn lại Edgar. Và nhớ biết một cuộc chiến mới lại bắt đầu. Và ai biết được, có thể trong cuộc chiến lần này, nhớ sẽ tìm ra được rốt cuộc ai là người quan trọng với mình hơn? Với ý nghĩ đó, Rena cùng mọi người chạy theo Kaito. Nhớ biết, trong rắc rối lần này, nhớ không còn một mình nữa. Vì gia đình nhớ đều ở đây, tất cả mọi người. Không ai phải chịu đựng sự cô độc nào nữa. Không ai.....

32. Chương 32

Nhỏ cùng mọi người chạy ra khỏi địa phận lâu đài gia tộc Scarlett. Rena bắt đầu thấy lo cho việc Yuuki đang ở đâu hơn là việc mình đang kẹt cứng giữa cuộc nội chiến kinh hoàng của Edgar và Kaito. Hơn nữa, nếu thế giới vampires bị hủy diệt, chắc gì thế giới của người thường hay của ác quỷ đứng yên được. Bỗng chốc trách nhiệm lại nặng thêm trên lưng mọi người.

“Anh đã tìm thấy Yuuki chưa?”_Hima hỏi trong khi mọi người cứ chạy hết từ hẻm này đến đường khác của London.

Kaito chợt “thăng” lại khi đến con hẻm Inner Temple. Dừng lại một hồi, anh ấy nhíu mày và lao thẳng qua một khu bàn cờ chen chúc nhà cửa và đến cái sân nhỏ bên ngoài một nhà thờ. Tường đá đẽo thô ánh lên mờ mờ trong làn sương buổi sáng, và chim câu gù trong các chi tiết kiến trúc trên đầu.

“Nhà thờ Temple.”_Syrena lẩm bẩm.

Nhà thờ cổ kính này ở London được xây dựng hoàn toàn bằng đá Caen. Gồm một tòa nhà tròn gây ấn tượng dữ dội, một tháp nhỏ ở trung tâm và gian giữa giáo đường nhô ra về một bên, nhà thờ nhìn giống một pháo đài quân sự hơn là nơi thờ cúng. Được Heraclius, giáo trưởng Jerusalem, làm phép vào ngày 10 tháng 2 năm 1185, nhà thờ đã tồn tại qua tám thế kỷ hỗn loạn về chính trị, cuộc Đại hỏa hoạn ở London, chiến tranh thế giới lần thứ nhất, và chỉ bị hư hỏng nặng nề nhất trong lần bị không quân Đức ném bom cháy vào năm 1940. Sau chiến tranh, nó được phục chế trở về dáng vẻ hùng vĩ hoang dại ban đầu.

Rena im lặng đứng nhìn kiến trúc thô nháp và đơn sơ của tòa nhà. Nó khiến nhỏ nhớ lại lâu đài Castel Sant Angelo xù xì ở Rome hơn là điện Patheon tao nhã. Dãy nhà phụ hình hộp nhô ra thật chướng mắt, mặc dù nó chẳng làm mấy tí để che khuất hình thù ngoại giáo ban đầu của cấu trúc nguyên thủy.

“Oh....kay....chúng ta sẽ tìm được Yuuki trong nhà thờ này?” _Ryo nhướn mày nghi ngờ.

“Không. Chúng ta sẽ tìm được cậu ấy bên dưới tòa nhà.” _Kaito thở hắt.

“Đừng nói là giống lần ở Ý, lâu đài Thiên thần đấy!” _Sy tỏ vẻ ngao ngán.

“Gi? Chị đi Ý lần nào?” _Natasy lập tức quay lại với vẻ ngạc nhiên. Swayne lại đánh bốp vào lưng thẳng bẻ.

“Tại sao hoàng tộc vampires nào cũng thích ở dưới Nhà thờ ấy nhỉ?” _Edgar cau mày.

“Đây là một nhà thờ ngoại giáo mang tính chất đa thần.” _Rena đảo mắt.

“Được rồi! Nói tiếng người đi! Không cần phải giải thích đâu.” _Edgar giơ hai tay lên và nở nụ cười ranh mãnh.

Rena chỉ muốn đực mặt cậu ta. Edgar luôn vui vẻ trong hầu hết mọi trường hợp liên quan đến đánh nhau. Mặc dù đó cũng là một nét đáng yêu của cậu ấy.

“VẬY....hoàng tộc nào đang ở bên dưới nhà thờ này nếu Hoàng tộc của Kaito là ở Ý?” _Arita lên tiếng. Chị ấy có vẻ không bận tâm đến việc chúng tôi đã trốn đi Ý. Nhỏ nhìn Arita và chợt thấy có lỗi kinh khủng. Mặc dù Kaito đã ngăn cản, nhưng Arita cứ nằng nặc đòi theo mọi người cho bằng được. Là lỗi của nhỏ khi đẩy chị ấy vào việc phải chia tay Kaito.

“Không phải lỗi của cậu.” _Edgar thì thào bên tai nhỏ.

Rena nhìn cậu ấy và mỉm cười nhẹ.

Kaito bắt đầu dẫn mọi người vòng ra sau Giáo đường, đến trước một khoảng đất gần như bị che mờ bởi sương. Kaito đặt tay xuống đất, lần tìm một cái gì đó. Anh ấy chợt khựng lại khi bàn tay chạm phải một dấu khắc, Kaito nhấn nó xuống, mặt đất bắt đầu mở ra, tạo thành một cầu thang xoáy dẫn thẳng xuống lòng đất.

“Dude! Vampires không còn chỗ sống nào khác ngoài lòng đất ư?” _Ryo rên rỉ.

“Thế chúng ta đang đến thăm ai vậy?” _Sy vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng.

“Hoàng tộc vampires Bonatrate” _Kaito nói ra cái tên đó như niệm thần chú.

Rena không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Khoảng không trước mặt cứ dẫn đến vô tận. Không có điểm kết. Mọi người bước đi cạnh nhau trong im lặng. Vài tháng trước, họ còn là những người xa lạ, nhưng giờ đây, họ đã là bạn, đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện.

“Thế....Bonatrate là hoàng tộc như thế nào? Có lớn không?” _Arita lên tiếng. Trông chị ấy không hề run sợ.

“Thật ra...thế lực của họ thậm chí còn lớn hơn cả hoàng tộc của mình.” _Kaito trầm ngâm.

“Để tôi đoán. Quan hệ của hai bên không được tốt lắm?” _Edgar tỏ vẻ “uyên bác”.

“Có thể nói vậy. Chúng tôi thường kình nhau trong chuyện tranh giành quyền lực.” _Kaito bặm môi. “Hơn nữa....”

“Hơn nữa sao?” _Hima nói. Có vẻ Kaito có điều gì khó nói.

“Koriand'r đã từ chối trở thành con dâu của gia tộc đó.”

Mọi người há hốc mồm.

“Sao? Em gái tôi không được quyền từ chối một người mà nó không hề thích sao?”_Kaito nhướn mày.

“A....không....chỉ là hơi bất ngờ thôi....”_Nhỏ phẩy phẩy tay. Trông Kori quá bé bỏng và đáng yêu, ai lại nghĩ đến việc đính ước cho cô bé nổi chứ.

“Một phần vì việc đó mà Bonatrate và Vincent không hòa hợp với nhau lắm. Nếu Yuuki có phá hủy cả hoàng tộc đó, thậm chí mình sẽ cảm ơn. Nhưng đây là việc chung, phải dẹp ân oán cá nhân qua một bên thôi!”_Kaito nhún vai.

Con đường hầm kết thúc một cách khá đột ngột. Tấm lửa lưới bằng sắt hiện ra, chắn đường mọi người. Hai bên cửa có hai bóng áo đen đứng im lặng. Rena dậm bước qua thì hai cái bóng đó động đậy. Nhỏ suýt ngã ngựa, đó không phải chỉ là cái bóng, đó là người! Hai bóng đen đó cứ đứng chắn ngay trước lối đi, không cho qua.

“Các vị đây là...?”_Bóng bên trái hỏi, giọng nói du dương như tiếng chuông ngân.

“Ryand'r Vincent. Đây là bạn tôi. Chúng tôi cần phải gặp chủ nhân của các người.”_Kaito nói với giọng ngang phè.

“Hồi nãy cũng có một người vào diện kiến chủ nhân, các người có quan hệ gì không?”_Bóng bên phải nói.

Mọi người sững sờ. Vậy đúng là Yuuki đã vào đây.

“Có. Chúng tôi cần cảnh báo chủ nhân các người về người đó.”_Kaito lại lên tiếng.

Hai bóng đen có vẻ do dự.

“Hoặc là cho bọn này vào, hoặc là các người sẽ nhận cái này.”_Syrena giơ tay ra và một quả cầu lửa nóng rãy hiện lên. Khuôn mặt sắc lạnh cộng thêm ánh mắt đỏ rực của chị ấy thậm chí trông còn đáng sợ hơn một vampire đang lên cơn khát nữa.

Hai cái bóng đen có vẻ hoảng sợ trước quả cầu lửa và lùi húi mở cửa cho họ vào. Sy thu tay lại, quả cầu biến mất. Mọi người đều có vẻ kinh hãi trước màn trình diễn ấy của Sy. Kaito bắt đầu giải thích rằng hai cái bóng canh cửa thường là vampires mới sinh, chúng thường hoảng loạn cũng là điều dễ hiểu. Các cửa tiếp theo sẽ không dễ dàng vậy đâu.

Nhỏ bắt đầu cảm nhận được con đường đá đen họ đang đi dẫn đến một cánh cổng khác. Cánh cổng đó to và có vẻ đáng sợ hơn cánh cổng cũ. Lần này, cũng có hai bóng đen nhưng to lớn hơn hai cái bóng ở cửa trước canh giữ. Rena phải ngước lên mới nhìn rõ họ được.

“Các người là ai?”_Lần này cả hai cái bóng cùng lên tiếng.

“Ryand'r Vincent. Đây là bạn của tôi.”_Kaito lặp lại câu trả lời.

Họ lại hỏi những câu hỏi y chang hai người cũ và Kaito cũng trả lời y chang. Syrena gần như tức điên lên và suýt thiêu cháy cây cầu. Nhưng rốt cuộc sau một hồi lê la lẩn lết mà giải thích, mọi người cũng được vào, lần này có thêm sự hăm dọa từ Edgar. Họ lại bắt đầu bước tiếp trên một con đường rải sỏi, dẫn thẳng lên một tòa lâu đài đen trên đỉnh núi. Trái ngược hẳn với tòa thành màu trắng nằm giữa một thung lũng tươi đẹp của dòng họ Vincent, tòa lâu đài đen đó nằm lơ lửng trên một cánh đồng đầy đá nhọn và gai độc. Thật đúng phong cách vampires. Con đường đó cũng dẫn đến một cánh cửa sắt to khủng hoảng, tuy nhiên lại không có ai canh giữ.

“Cậu nhắm đá được nó ra không Hima?”_Rena liếc về phía cô bạn, nhận ra rằng cánh cửa này rất giống cánh cửa ở thư phòng ba Hima mà cô ấy đã đập đổ trước đó.

Hima nhún vai, mỉm cười giả ngây. Tuy nhiên, vẻ ngây thơ đó không kéo dài được lâu khi Hima lao đến và đá tung cánh cửa ra. Mọi người trở mắt nhìn.

“Oops! Did i do that?”_Hima cười tự mãn khi nhìn cánh cửa văng ra xa tít.

Kaito có vẻ kinh hãi nhưng cũng lấy lại được vẻ bình tĩnh, anh ấy chỉ lắc đầu và thở dài. Mọi người bắt đầu tiến về tòa lâu đài đen trên núi của dòng họ vampire Bonatrate.

33. Chương 33

Mọi người vừa bước đến cửa của tòa thành thì Hima chợt tan vào lòng đất và xuất hiện trở lại sau một vài phút. Cậu ấy chỉ đơng giản là hiện lên từ cái bóng đổ kỳ lạ dưới mặt đất và làm Arita sợ phát khiếp.

“Cậu đi đâu vậy?”_Nhỏ hỏi.

“Mình thấy hơi có lỗi với cái cửa nên di chuyển lại chỗ đó để trả nó về hình dạng ban đầu ấy mà.”_Hima cười trừ.

“Khoan đã! Chúng ta đi qua ba cánh cửa một cách cực nhọc mà không hề nhớ rằng Hima có khả năng teleport sao?!”_Ryo đập tay lên mặt.

Hima đánh vào lưng Ryo cái bốp.

“Này! Mình nói đúng mà!”_Cậu ta cau mày.

“Chúng ta có mấy người?”_Himawari thở dài.

“Eh....chín...?”_Ryo nhướn mày.

“CHÍN NGƯỜI!! VÀ CẬU BẢO MÌNH TELEPORT CHÍN NGƯỜI CÙNG MỘT LÚC ĐỂ ĐI QUA MỘT CHẶNG ĐƯỜNG DÀI Ừ?”_Hima hét vào mặt Ryo. “Trừ phi cậu muốn sau đó phải vác một con nhóc 48 kg đang ngủ khò khò vì hết sức lực.”

“Ồ....được rồi....”_Ryo giơ hai tay lên, vẻ chịu thua.

Rena cảm thấy hai người đó thật đẹp đôi. Hima và Ryo luôn vậy mà! Tuy nhiên, khi nhớ lại hoàn cảnh trở trêu mà mình đang vướng vào, nhỏ lại thấy tuyệt vọng hơn. Edgar và Kaito cứ cặp nhỏ hai bên từ nãy đến giờ và Rena nghi ngờ về việc tại sao mình còn đủ không khí để thở trong khi bị kẹt cứng giữa hai người đó thế này.

Có lẽ do cuộc “tranh luận” giữa Hima và Ryo đã gây khó chịu trong tòa lâu đài nên cánh cửa chính bỗng mở ra một cách bất ngờ. Bước ra là hai vampire mặc áo choàng đen với khuôn mặt trắng trắng sát khí. Xét về khuôn mặt hoàn hảo của hai vampires đó, Rena biết chắc rằng họ đang “cực kỳ” không vui.

“Các cô cậu muốn gì hả?”_Người bên trái nói. Đó là một người đàn ông cao to với mái tóc hung đỏ và làn da trắng như sứ.

“Chúng tôi muốn gặp chủ nhân của các người.”_Kaito lạnh lùng đáp.

Hai người....à quên hai vampires đó trao đổi nhau một ánh nhìn chớp nhoáng. Vampire thứ hai là một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp với mái tóc vàng mượt gạt đầu với người đàn ông. Họ mở cửa cho Kaito và mọi người vào.

“Cảm ơn.”_Kaito nói.

“Này, sao cửa này vào dễ vậy?”_Natasy huých tay.

“Quý bà tóc vàng đó có khả năng biết được ai đang nói dối mình. Chúng ta nói thật và không có mục đích xấu, không cho vào thì sẽ gây xích mích với tộc Vincent thêm thôi.”_Kaito nhún vai.

Mọi người gạt gù.

Hai vampires ức nãy bắt đầu dẫn họ đi qua một hành lang lớn khủng hoảng. Hành lang được lát một loại đá giống như đá núi lửa, dường như dài vô tận. Rena bắt đầu nghi ngờ về việc người thiết kế tòa lâu đài

này có bao nhiêu chất xám trong đầu khi làm những lối đi dài ngoằn ngoèo nghèo thế này. Thời gian lại bắt đầu chậm chạp trôi đến khi họ tới trước một cánh cửa hoàn toàn làm bằng đá đen. Người phụ nữ giơ tay lên và cánh cửa bật mở, dẫn vào một căn phòng giống như hội trường.

Đó là một căn phòng được lát đá núi lửa đen bóng và có hình tròn. Những giá nền cổ cực kỳ kiểu cách và cầu kỳ được thắp lên, tạo vẻ cổ kính cho căn phòng. Căn phòng này hoàn toàn không có một cửa sổ nào, sàn nhà lạ là lại được làm bằng đá cẩm thạch có một dấu hiệu lớn được khắc vào đó, có lẽ là gia huy tộc Bonatrate. Rena nhìn quanh và thấy có hai cái ngai đen ở giữa phòng. Những cái ngai rất đẹp và đầy quyền lực, nó làm nhỏ thắc mắc không biết ngai của Kronos trong loạt sách Percy Jackson có giống như vậy không nhỉ? Tuy nhiên, điều làm nhỏ ngạc nhiên nhất là hai người ngồi trên đó.

Phía ngai bên phải là một cậu bé (!) có lẽ trạc tuổi Koriand'r với mái tóc đen và đôi mắt xanh biển. Cậu bé rất đáng yêu nhưng ánh nhìn trong mắt cậu có vẻ già dặn và đầy kinh nghiệm. Rena nghi ngờ về tuổi thật của cậu ta là bao nhiêu. Ngồi kế bên cậu là một cô bé với mái tóc vàng óng và đôi mắt cùng màu với cậu bé. Mọi người hết nhìn cô bé lại quay qua nhìn Swayne vì hai người quả thật có nét rất giống nhau.

“Đừng nhìn em! Em không có huyết thống vì với vampire cả.”_Swayne vẫy vẫy tay.

Kaito yên lặng đến trước hai người đó, cúi đầu xã giao và đứng thẳng dậy. Hành động đó kéo dài chưa quá 10s.

“Chào.....Ciel.”_Kaito nói với giọng ngang phè, hất đầu về phía thằng bé.

Aww Ciel! Tên dễ thương quá đi! Với vốn tiếng Pháp nghèo nàn của mình, nhỏ cũng biết được Ciel có nghĩa là bầu trời. Natasy ban đầu cũng suýt được đặt tên như vậy cho đến khi thằng bé biểu lộ những điểm tương đồng kỳ lạ của nó với mặt đất.

“Ryand'r. Hôm nay được anh đến thăm, đúng là chuyện hiếm đấy.”_Cậu bé tên Ciel trả lời lạnh nhạt lại không kém.

“Chào Arclied!”_Kaito lơ phất cậu ta và quay sang cô bé tóc vàng.

“Ryand'r, chào! Kori vẫn khỏe chứ?”_Cô bé tươi cười.

“Con bé khỏe. Em có thể đến thăm nó nếu em muốn.”_Kaito dịu dàng với Arclied như là với Kori vậy.

“Chị sẽ nổ tung nếu trong vòng 5 phút nữa chúng ta không nói thẳng vào chủ đề mất.”_Sy lầm bầm. Xét về màu mắt càng ngày càng nhạt dần của Sy chứng tỏ chị ấy đang chết dần chết mòn vì chán đây.

Ciel liếc về phía chị ấy, đôi mắt xanh của cậu bé thoáng qua một cảm xúc gì đó. Khâm phục? Hay Khó chịu? Không biết nữa, Syrena thường gây cảm giác lẫn lộn cho người lần đầu gặp. Chị ấy có thể khiến một người vừa yêu vừa ghét mình một cách dễ dàng. Kaito bắt đầu màn “thuyết trình” lý do tại sao họ tới, về việc Yuuki, rồi tận thế blah blah blah.....Đó thật sự là một quá trình dài và Ryo gần như lăn ra mà ngủ. Sau gần mười lăm phút lê thê lếch thếch, Kaito cũng kết câu chuyện. Ciel và Arclied hầu như không thay đổi nét mặt tí nào trong suốt câu chuyện. Edgar phải lay lay Ryo mấy lần vì cậu ta đang “ngủ đứng”.

“Những lời anh nói có vẻ là thật. Vài phút trước, có một chàng trai tóc trắng đến gặp tôi. Anh ta bảo muốn chết.”_Ciel trầm ngâm.

“Cậu đã làm gì?”_Kaito hỏi ngay, mặt đầy lo lắng.

“Yên tâm. Tôi thấy anh ta khá lạ nên đã nhốt vào một khu nhà giam riêng trong trung tâm lâu đài rồi.”

Mọi người sững lại.

“Cậu....nhốt Yuuki VÀO MỘT NHÀ GIAM RIÊNG?!?!? TRONG TRUNG TÂM LÂU ĐÀI?!?!?”_Kaito hét vào mặt Ciel.

“Thì sao chứ?”_Cậu ta điềm đạm trả lời.

“Cậu nhốt một người vào sinh nhật 18 tuổi sẽ hủy diệt thế giới của chúng ta vào một nhà giam riêng....NGAY TRUNG TÂM LÂU ĐÀI CỦA CẬU?!?!?”_Kaito nhấn mạnh những từ cuối.

“Oh man! Are you crazy?”_Natasy lầu bầu. “Một vụ nổ từ trung tâm sẽ dễ dàng tiêu hủy mọi thứ hơn là từ vòng ngoài hay vòng trong.”

Ciel có vẻ bắt đầu lúng túng, nhưng cậu lấy lại được sự tự chủ gần như ngay tức thì.

“Vậy có lẽ chúng ta nên đi xem xét anh ấy.”_Cậu đề nghị và mọi người gật đầu.

Họ bắt đầu ra khỏi phòng ngai và đi chuyển qua một cầu thang dài và hẹp, dẫn thẳng xuống lòng đất. Một lần nữa, Rena kêu trời vì không biết mình đã xuống đến độ sâu bao nhiêu rồi? Nhỏ có cảm tưởng như họ đang đi vào tâm trái đất vậy. Ánh sáng của đường hầm đó rất yếu nên Sy phải tạo một ngọn lửa nhỏ trên đầu ngón tay của mình. Ciel và Arclied có vẻ ngạc nhiên khi thấy Sy làm thế nhưng họ chỉ nhún vai và tiếp tục dẫn đường. Trong quá trình đi, mọi người phải dừng lại ở gần 5 cửa (!) Làm quái gì mà phải nhiều cửa thế không biết! Tuy nhiên, lần này do có sự góp mặt của Ciel và Arclied nên hầu như đến cửa nào cũng tự động mở ra một cách nhanh chóng. Chẳng bao lâu, họ đứng trước một căn buồng giam lớn. Đó là một buồng làm hoàn toàn bằng kính. Rena nhướn mày. Nhốt một vampire sau một vách kính không phải là chuyện mà nhỏ sẽ làm.

“Kính plexiglas. Bắn không thủng, cách âm, cách nhiệt.”_Cie giải thích khi bắt gặp ánh mắt khó hiểu của nhỏ.

Mọi người nhìn vào trong và thấy Yuuki đang ngồi khoanh chân lại, hai tay thả lỏng, mắt nhắm nghiền. Trông anh ấy đang hoàn toàn bình yên và dịu dàng. Mái tóc bạch kim lấp lánh ánh vàng, khuôn mặt thanh tú toát lên sự thân thiện. Không ai nghĩ anh ấy có thể làm điều gì đó tổn hại đến họ cả.

“Trông không giống anh ta sẽ làm hại ai cả?”_Arclied thắc mắc.

Rena bắt đầu cảm nhận được bầu không khí đang biến đổi.

“OH MY GODS.”_Sy lẩm bẩm.

Mọi người trở mắt ra, nhìn vào bên trong tấm kính, suốt chiều dọc cánh tay trắng muốt của Yuuki, những vết màu tím bắt đầu hiện lên. Anh ấy nhúu mày, những cái dấu đó bắt đầu sáng lên nữa.

“Bắt đầu rồi...”_Kaito lẩm bẩm trong khi một luồng sáng chói lòa hiện ra, che mờ mọi thứ kèm theo một vụ nổ ầm vang.

34. Chương 34

Rena và mọi người kinh hoàng nhìn Yuuki đang lơ lửng trên không trung, dang thẳng hai tay và chân ra. Những dấu ấn màu tím xuất hiện rõ mồn một, những dấu hiệu đó cũng xuất hiện dần chung quanh Yuuki, tạo thành một gọng kìm màu tím xung quanh anh ấy.

“This can’t be good.”_Natasy lẩm bẩm.

Cảnh tượng trước mắt làm nhỏ liên tưởng đến một vài film kinh dị hoặc giả tưởng về việc thế giới sụp đổ. Không may, trong trường hợp này thì nó đúng là như thế. Những dấu vết bắt đầu sáng thêm lên và mặt đất rung chuyển, Yuuki dần thay đổi, mái tóc của anh ấy dần dần dài ra, các cơ bắp nổi rõ lên. Anh ấy biến thành một người hoàn toàn khác, khi con mắt đó mở ra, nhỏ chỉ nhìn thấy những ánh sáng tím cực mạnh.

“Ta đã trỗi dậy!!!”_Một giọng nói vang lên trong trí óc nhỏ và có vẻ mọi người cũng bị thể do họ bắt đầu đưa tay lên bịt tai lại. Đó là một giọng nói đầy uy lực và dĩ nhiên cũng rất điếc tai (>

Rena nghĩ đó chính là tên Death Apostlengày xưa đã cấp Yuuki ra khỏi cha của anh ấy (hay người biến đổi....whatever). Và ý nghĩ việc để một tên sống trong cơ thể của Yuuki trong bao nhiêu năm trỗi dậy và làm bá chủ của vampires quả thật đáng sợ ở nhiều cấp độ.

“Tôi....biết giọng nói đó...”_Ciel cau mày. “Nero.”

“Nero? Hoàng đế của Đế chế La Mã?”_Sy hỏi được một câu “vô cùng thông minh”.

“Chúng ta có thể không nói đến bài học lịch sử không? Chỉ là trùng tên thôi người ơi!”_Ciel hét. “Nero là tên đã đòi phá hủy thế giới vampires từ thời Death Apostle bắt đầu xuất hiện.”

“Ok. Hiểu rồi! Giờ phải làm gì?!”_Edgar hét lại.

Mọi người im lặng, mặt đất bắt đầu rung lắc dữ dội hơn.

“Hay thật! Không ai có kế hoạch hoàn chỉnh nào sao?”_Ryo lầm bầm.

“Yuuki-san!!!!”_Rena hét lên.

Vừa lúc đó, một tiếng nổ vang vọng khắp nơi. Mọi người bị hất ra xa bởi dư chấn của nó. Vụ nổ lan tỏa khắp mọi nơi trong thành phố dưới lòng đất này, cuốn bay mọi thứ trong vùng ánh sáng tím chói lòa.

Im lặng. Không có ai sao? Mọi người đâu cả rồi? Đau quá. Đây là đâu thế này? Rena chìm trong những suy nghĩ của mình. Khắp mọi nơi quanh nhỏ chỉ là một màu trắng tốt vô định. Là thiên đường hay địa ngục? Hay là một vùng xám giữa hai không gian đó? Dư chấn của vụ nổ đã làm tắt cả mọi thứ trong tầm phá hủy của nó văng ra xa và tan nát. Nhỏ có bị vậy không? Mọi người thì sao? Edgar? Kaito? Hai người con trai quan trọng nhất trong cuộc đời nhỏ. Bây giờ, Rena không quan tâm việc mình phải chọn một trong hai người nữa, nhỏ chỉ mong là họ còn sống, thế thôi...

Rena bắt đầu cảm giác được đầu ngón tay của mình. Ánh sáng trắng mờ đi, cảm giác đau nhói ở mọi nơi tràn về dữ dội hơn. Rena mở mắt, gượng đứng dậy. Đầu nhỏ đau như búa bổ, toàn thân ê ẩm. Cảm giác như vừa bị đem từ lò nướng sang thẳng tủ lạnh vậy. Nhỏ nhìn quanh, hình ảnh kinh hoàng đập ngay vào mắt.

Những bức tường thành ngày xưa sụp đổ, ngổn ngang như vừa trải qua một trận càn quét. Toàn bộ lâu đài bị phá hủy, sụp đổ như thể chúng chưa từng đứng đó một cách hiên ngang và đẹp đẽ vậy. Bầu trời được bao bọc hoàn toàn bởi màu tím và màu đen. Nhỏ kinh hoàng nhìn cảnh hoang tàn đổ nát ấy, cảm nhận rõ mồn một đồng gạch vụn dưới chân mình. Mọi người đâu rồi? Sau vụ nổ, họ bị văng đi mỗi người một nơi. Làm thế nào bây giờ? Tiếng cười man rợ của tên Death vang vọng đến ta Rena. Chưa bao giờ nhỏ thấy cô độc và sợ hãi như vậy. Chiếc váy xanh lấm lem hết cả, Rena như một con búp bê rách bị quăng ra ngoài đường. Nhỏ gượng đứng dậy, dạo bước xung quanh đó.

“Mọi người....đâu rồi?”_Nhỏ tự thì thào với chính mình. Toàn bộ sức lực đã biến mất.

Rena lê bước trên đồng đổ nát, khắp nơi đều nghe những tiếng la hét. Đến cả các vampires còn khiếp sợ, một con bé người thường mang chút ma lực như nhỏ có thể làm gì chứ? Rena chợt dừng bước. Người thường....Arita! Arita đâu rồi? Chị ấy không có chút sức mạnh nào cả! Liệu chị ấy có....

Suy nghĩ của nhỏ bị cắt ngang khi từ mặt đất trời lên những tên chiến binh với thân hình bao bọc bởi ngọn lửa tím. Hay thật. Nhỏ lùi lại, chúng là tay sai của tên Death sao? Trận địa này hoàn toàn không thích hợp cho nhỏ để chiến đấu. Không có nước. Chung quanh chỉ đầy rẫy ngọn lửa tím. Có thể Syrena và Natasy sẽ có lợi thế hơn. Bọn chúng càng tiến gần hơn, Rena lùi lại, cố tìm một nguồn nước nào đó dưới này nhưng vô ích.

“Không lẽ đây là kết thúc thật ư?”_Nhỏ nhắm mắt, cảm nhận được mình đang run rẩy, nhưng không hề khốc, lạ thật.

Một ý nghĩ kỳ quái hiện ra trong đầu nhỏ. Nếu mình chết ở đây có lẽ Edgar và Kaito sẽ có thể được tự do chăng? Nhỏ sẽ không phải lựa chọn, vậy có lẽ là tốt cho cả ba. Hai người đó có thể tiếp tục bước tiếp trên con đường riêng của mình, không vướng bận nữa. Với ý nghĩ đó, Rena dừng lại, không lùi ra sau thủ thế nữa. Nhỏ buông thông hai tay, nhắm mắt. Một nụ cười phớt qua môi nhỏ khi tiếng đám lính bước gần vang lên.

Màn đêm phủ xuống.

Rena cảm thấy cơ thể mình đang lơ lửng, một cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp người nhỏ. Đây là thiên đường? Rena có thể nghe tiếng một giọng nói êm dịu bên tai mình, cảm nhận được một khuôn mặt hoàn hảo đang cúi xuống – khuôn mặt của một thiên thần. Nhỏ mỉm cười. Đúng là thiên đường rồi.

“RENATA!!! TỈNH DẬY ĐI!!!” _Giọng nói hét lên.

Sao cơ?

“Khỉ thật! Cô ấy đang yếu đi!!!”

Yếu dần? Thế là thế nào?

“Làm cách nào đó đi!!!!” _Một giọng nói khác vang lên, cũng nhẹ nhàng và ngọt ngào như giọng nói đầu tiên.

Nhỏ nhủ mày. Đây có thực sự là thiên đường không? Sao mọi người lại la hét như thế?

“SCARLETT RENATA!! TỈNH DẬY ĐI!!!” _Giọng nói bây giờ nghe rõ ràng hơn. Wait a minute! Đây không phải thiên đường. Và giọng nói đó là của Edgar!

Nhỏ mở bừng mắt, thấy khuôn mặt của Edgar chỉ cách mình có vài phân. Lay chúa! Edgar thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt cậu ấy giãn ra. Nhỏ ngồi bật dậy, thấy Kaito cũng đang đứng đó và bọn chiến binh thì biến đâu mất.

“Chuyện gì? Hai người? Đâu ra?” _Nhỏ lẫn lộn hết cả.

“Thôi được rồi! Được rồi! Quan trọng là tụi này tìm thấy cậu. Cậu nghĩ sao mà đứng yên cho bọn chúng tấn công vậy?” _Edgar nhướn mày.

“Ồ...mình...ừ...” _Nhỏ lắp bắp, không muốn nói ra cái lý do ngớ ngẩn của mình.

“Làm tụi này sợ chết khiếp! Nhóc phải xem lại mình đi!” _Kaito cúi xuống, xoa đầu nhỏ.

Rena đỏ mặt. Tình hình tệ hơn nhỏ tưởng. Thay vì 2 chỉ một mình, giờ đây Rena bị kẹp giữa hai người và lại là Kaito và Edgar! Ôi trời.

“Đi nào! Chúng ta cần tìm những người khác.” _Kaito mỉm cười và ba người họ bắt đầu cuộc hành trình

35. Chương 35

Sy gượng đứng dậy, thấy xương cốt mình như đang rơi rụng ra. Mái tóc đỏ xõa dài xuống như một dòng suối làm Sy trông như một nữ thần bị rơi xuống mặt đất vậy. Cô bắt đầu bước đi, mắt nhìn ngó xung quanh. Dư chấn của vụ nổ làm Sy thất lạc mọi người. Xét theo khoảng cách, có lẽ Sy đã bị văng đến nơi xa nhất. Cô đưa tay lên trán, cảm thấy choáng váng. Sau khi thị lực bắt đầu ổn định trở lại, Sy nhìn quanh, khắp nơi được bao bọc bởi một màu tím. Thôi được, có lẽ điều này cũng không đến nỗi tệ, ít ra cô đã có gì đó thú vị để quan tâm đến. Đi được một quãng, Sy nghe thấy tiếng hét ở phía trước.

Cô chạy vội tới và thấy cô gái tóc đen người thường mà mọi người gọi là Arita đang bị bao vây bởi một đám chiến binh lửa tím. Cô gái đó chắc chắn không có năng lực gì đặc biệt rồi. Sy nhìn lại chiếc váy đỏ viền đen xếp li dài đến đầu gối của mình, mặc cái này mà đánh nhau chắc chắn không phải lựa chọn hay, nhưng phải giúp cô bé. Sy nhắm mắt, cảm nhận ngọn lửa dâng lên từng đầu ngón tay của mình. Cô mở mắt ra, một loạt những quả cầu lửa sáng nóng rã lao về phía những tên chiến binh, biến chúng thành cát bụi. Cô bé tên Arita kinh hãi nhìn lên.

“Không sao đâu. Em ổn rồi.” _Sy nói, chìa tay ra và đỡ cô bé đứng dậy. Hình như Arita là bạn gái cũ của Kaito đúng không nhỉ? Sy thật không chắc liệu cô bé có muốn đi chung với chị gái của người vừa khiến mình phải chia tay bạn trai không. Tuy nhiên, Sy không quan tâm về chuyện tình cảm của Rena lắm. Con bé có thể tự lo được.

“C....Cảm ơn....chị....” _Arita ấp úng.

“Không có gì! Nào, đi tìm những người khác thôi.”_Sy nói và đi về phía trước.

Arita lặng lẽ đi sau. Nhìn kỹ thì cô bé cũng dễ thương đấy chứ! Arita không có vẻ đẹp hoàn hảo, những đường nét trên gương mặt cô bé rất bình thường và giản dị. Mái tóc đen cắt ngắn, làn da không trắng lắm. Nhưng Arita có vẻ mạnh mẽ pha chút ngượng ngùng. Sy cũng có chút cảm tình với những cô bé bình thường như vậy.

“Chúng ta có lẽ đã vắng đến phần xa nhất của thành phố rồi, phải tìm cách quay lại Tòa thành thôi.”_Arita lên tiếng, rõ ràng đang cố bắt chuyện.

“Không. Tốt nhất nên tìm mọi người rồi tìm cách đánh bại tên Death đó. Vào thành bây giờ không khác gì đứng ra chịu chết.”_Sy lẩm bẩm.

Arita im lặng.

“Này! Xin lỗi nhé!”_Sy nói.

“Sao ạ?”

“Tôi đã nghe qua chuyện của cô. Xin lỗi vì Rena đã làm cô mất Kaito.”

Arita vuốt tóc ra sau, nhìn Sy với vẻ ngạc nhiên. lát sau, khuôn mặt cô bé dịu lại.

“Em không thể trách ai được. Kaito thích ai là quyền của cậu ấy mà.”

“Hiền quá.”_Sy lẩm bẩm. “Tôi không thích ai đó quá hiền cũng như dễ dãi.”

“Em....thật ra.....đôi khi có những thứ sẽ không bao giờ kéo dài mãi mãi. Em không thể quá ích kỷ được.”_Arita thì thào. “Hơn nữa.....”

“Hơn nữa sao?”_Sy nhướn mày.

Arita lại im lặng, có lẽ cô bé không muốn nói về chủ đề này nữa. Syrena biết cô ấy thất vọng vì mình là người “bình thường” duy nhất trong này. Điều đó cũng là dễ hiểu nếu bạn chơi chung với một đám người mang trên mình đầy những năng lực kỳ thú.

“Nghe này....không phải bất cứ ai có siêu năng lực đều hạnh phúc cả.”_Sy thở dài. “Khi còn bé, ba chị em tôi đều gặp những tai nạn khá nghiêm trọng, nhờ đó mà chúng tôi có những năng lực ấy. Nhưng điều đó không làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn. Năm 5 tuổi tôi suýt thiêu cháy cả ngôi nhà, Rena gần như làm ngập hết một ngôi làng còn Natasy lâu lâu lại vô tình tạo nên một cơn động đất. Cuộc sống mới tạm ổn định khi chúng tôi điều tiết được năng lực của mình.”

Arita có vẻ ngạc nhiên trước những lời đó. Cô bé đi chậm lại, suy nghĩ.

Họ đi cùng nhau trong im lặng đến khi dưới đất nổi lên một âm thanh trầm đục. Sy và Arita đứng sững lại, lắng nghe tiếng động đó. Trong một phút tếp theo, hàng loạt những tên chiến binh xương bao quanh bởi ngọn lửa tím trời lên từ mặt đất. Chúng đều được trang bị vũ khí đến tận răng, Sy có cảm giác y như mình đang đứng trong một câu chuyện kinh dị của Bram Stoker.

“Em có biết dùng kiếm không? Katana ấy?”_Sy hỏi.

“Ồ...biết ạ...”_Arita có vẻ ngạc nhiên về câu hỏi lãng xẹt.

Syrena gật đầu và nhắm mắt lại. Cô đã phát hiện điều này gần đây khi vô tình tạo ra một thanh kiếm khi đang luyện tập sử dụng năng lực của mình. Ngọn lửa rực sáng trong tay Sy, bắt đầu lan dài ra, tạo thành hình thanh kiếm Nhật. Sy cầm lấy chuôi thanh katana đó và vung lên, ngọn lửa trải đều và tan biến.

“Cầm lấy!”_Sy giao thanh kiếm cho Arita đang tròn mắt thán phục.

Đến lúc này những tên chiến binh xương đã tiến gần hơn và có thêm chục tên khác đang trôi nổi. Họ đã bị bao vây.

“Đến lúc phải dạy cho chúng biết điều rồi!”_Sy lẩm bẩm và tấn công. Những quả cầu lửa liên tiếp xuất hiện và những tên chiến binh bị thiêu rụi. Tuy nhiên, chúng vẫn kéo tới đông hơn. Trong một lúc sơ hở, Sy bị một tên túm lấy và quăng xuống một miệng vực gần đấy. Arita có vẻ hốt hoảng nhưng Sy tập trung vào sức

mạnh của mình, đôi cánh lửa xuất hiện và cô lại trở về cuộc chiến. Tất nhiên việc tham chiến với một đôi cánh rực lửa sau lưng khá có lợi, bọn chiến binh có vẻ hoảng sợ. Sy tạo ra một quả cầu lửa lớn và tung nó xuống đất, bọn chiến binh bị hủy diệt một cách nhanh chóng. Sức chiến đấu của Sy thật sự rất bền, nhưng Arita không được như vậy.

Từ đầu đến giờ, Arita chiến đấu rất tuyệt. Đường kiếm của cô bé thật sự rất hoàn hảo và chuẩn xác. Những tên xương xẩu đó cũng bị hạ gục nhanh chóng nhưng có vẻ thể lực của Arita khá yếu. Sy bắt đầu nhận thấy điều không ổn đó. Cô chạy nhanh tới và giúp Arita tiêu diệt đám còn lại. Bão chiến trường giờ không còn gì ngoài những cột khói cao ngất ngưởng. Làn khói mờ mờ trên bầu trời tím càng làm không khí có vẻ thêm lương thêm. Sy chạy lại đỡ Arita lúc này đang khụy xuống.

“Không sao... ổn rồi... ổn rồi...” _Sy dỗ dành.

Arita yếu ớt dựa vào vòng tay của Sy, khuôn mặt của cô bé trắng bệch ra, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Trông cô bé thật xah xao và yếu ớt. Có lẽ việc đánh nhau cùng bọn chiến binh xương với nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong người đã rút cạn sức lực của cô bé. Arita bắt đầu ho một cách khó nhọc, đôi mắt đen chột long lanh như chục khúc. Vai cô bé run lên, Arita đang lo sợ điều gì sao?

“Từ từ thôi... mọi chuyện sẽ tốt thôi... đừng lo...” _Sy nói, xoa xoa tay lên lưng Arita trong khi cô bé vẫn tiếp tục ho.

“Mọi chuyện... thật sự... không tốt...” _Arita thì thào trong khi cơn ho vẫn kéo dài không dứt.

Có điều gì đó không ổn. Có lẽ cô bé bị ngạt khói chăng?

“Bọn chiến binh xương đã bị tiêu diệt rồi. Em làm tốt lắm. Mọi chuyện...” _Syrena chợt ngừng bật khi những tràng ho của Arita dần chấm dứt. Cô bé mệt mỏi ngã vào vai Sy và thiếp đi, ở hàng mi lấp lánh vài giọt nước mắt. Bàn tay lúc này Arita dùng để che miệng khi ho khê hé ra. Sy sưng sờ mở những ngón tay thon nhỏ đang khép hờ đó.

“Arita...” _Sy thì thào, cảm nhận được vị mặn của nước mắt khi nhìn thấy bàn tay đó đang che giấu thứ gì. Đó là lý do vì sao Arita lại kiệt sức đến mức độ đó và giải thích cho những hành động kỳ lạ của cô. Syrena chợt hiểu lời nói ban nãy của Arita về việc có những thứ không thể tồn tại mãi mãi không chỉ nói về Kaito, mà còn nói về một chuyện khác...

Sy nắm chặt tay cô bé – nắm chặt bàn tay mà Arita dùng để ngăn không cho Sy nhìn thấy thứ cô bé đã ho ra.

Máu.

36. Chương 36

Natasy ê ẩm đứng dậy. Cậu nhìn xung quanh, không thấy ai cả. Khỉ thật mình bị vắng đi đâu thế này? Nat im lặng, tập trung vào mặt đất. Oh my gods! Tất cả mọi người mỗi người đều vắng một nơi và những chuyển động hầu như rất nhanh, cậu không thể theo dấu ai cả. Tuy nhiên, sự hiện diện trên mặt đất gần cậu nhất cách đây cũng không xa và người đó cũng chưa di chuyển. Natasy chạy đến nơi đó, và thấy Swayne đang nằm bất động ở đó.

“Swayne! Tỉnh dậy đi!” _Nat lay lay vị hôn thê của mình. Mắt cô ấy nhắm nghiền, mái tóc vàng xõa dài, lấp lánh phản chiếu màu tím của những ngọn lửa xung quanh.

“N... Natasy...?” _Swayne hé mắt, đôi mắt xanh thăm nhìn Natasy dịu dàng.

“Phù may quá! Cậu có sao không?” _Nat mừng rỡ.

“Nếu cậu cho rằng không sao là việc đau ê ẩm cả người và trầy trập khắp nơi thì mình không sao.” _Swayne lẩm bẩm.

Natasy cười và đỡ Swayne dậy. Họ bắt đầu rảo bước tìm kiếm chung quanh.

“Mọi người có vẻ không sao, mình vẫn cảm nhận được chuyển động ở nhiều nơi.”_Nat lẩm bẩm.

“Không ngờ từ một người mà có thể phá hủy chừng này. Cậu nghĩ chúng ta đang ở nơi nào?”

Natasy im lặng, đưa ngón tay lên như xác định hướng gió.

“Khoảng phía trái của thành phố, khá xa vùng lâu đài đấy!”

Swayne thở dài. Hai người bắt đầu bước đi và tìm cách để làm sao đánh bại được tên đó. Tuy nhiên, mặc dù với chỉ số IQ 200 của Swayne, cô bé cũng không biết cách gì nữa. Thế giới vampires như một cuộn chỉ rối mờ không thể tìm thấy đoạn bắt đầu hay kết thúc.

“Hình như muốn đánh bại ai đó phải biết được rõ nguồn gốc của hắn. Ta đã nắm được sơ lược về Yuuki-san, chỉ có tên Death thì có ít thông tin quá. Hắn tên là Nero nhỉ?”_Natasy nhướn mày.

“Uhm.....nhưng có lẽ sẽ hơi khó khăn đây. Chúng ta bị vắng đến phần xa nhất của thành phố rồi mà.....”

Hai người lại tiếp tục bước đi. Bầu trời bị bao bọc hoàn toàn bởi màu tím nên Natasy không thể biết được rốt cuộc đó là ngày hay đêm. Khung cảnh này làm Nat sợ hãi, cậu nhớ lại hồi nhỏ cũng đã từng run sợ trong bóng tối của ngôi nhà đổ nát và chờ người đến cứu. Đó thật sự không phải một trải nghiệm vui vẻ gì. Swayne đột nhiên dừng lại.

“Cậu có nghe thấy tiếng gì không?”_Cô ấy cau mày.

“Tiếng gì cơ?_Natasy lấn tai nghe nhưng không cảm nhận được gì.

Rồi tiếng động đó vang lên mỗi lúc một rõ hơn, tiếng bước chân đang chạy một cách vội vã. Cho dù đó là cái gì hay là ai thì nó cũng không lớn lắm và có vẻ đang bị truy đuổi. Nat cảm nhận được xét theo những âm thanh trong đất thì thứ đó khá nhanh, và không hề có dấu hiệu dừng lại. Và ngay sau đó, thứ đó đã đâm sầm vào ngay Natasy, gần như hất cậu ngã ngửa. Swayne hét lên trong ngạc nhiên tột độ. Natasy gượng đứng dậy, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Và cậu nhìn thấy thứ đã đâm sầm vào mình.

Yuuki.

À không, Yuuki's small version chứ! Cậu nhóc đó chỉ khoảng năm tuổi, tuy nhiên, từ khuôn mặt đến mái tóc trắng như tuyết đó đều giống Yuuki-san như đúc! Thậm chí bộ đồ nó đang mặc cũng là bộ mà Yuuki đã mặc khi đến Anh. Natasy và Swayne há hốc mồm. Thằng bé có vẻ nhận ra bọn họ, nó hoảng sợ lùi lại nhưng có vẻ cũng đang sợ hãi một thứ gì đó phía sau. Swayne và natasy chưa kịp hỏi chuyện thằng nhóc thì nó lại chạy biến đi, từ phía sau một tiếng tru rợn người vang lên. Nat quay lại và nhận ra mình đang gặp rắc rối rồi!

Hãy lật cuốn Percy Jackson : The Lightning Theif ra, bạn sẽ thấy một đoạn miêu tả chó ngao địa ngục Cerberus của Hades – một con Rottweiler to lớn và có ba đầu, hung dữ và tất nhiên có mùi khó chịu. Đó chính xác là những gì mà Natasy và Swayne đang nhìn thấy. Đó là một con chó khổng lồ với một ngọn lửa màu tím cuộn cuộn quanh người nó. Hades chắc chắn sẽ muốn một con như vậy. Nó nhìn Nat và Sway với ánh mắt hung dữ màu đỏ, như thể nhận ra con mồi, nó vung chân, hai người phải né sang hai bên khác nhau để tránh bị con chó đè nghiền.

“Được rồi!!! Nếu mình gặp lại được phiên bản nhỏ của Yuuki, mình sẽ giết thằng bé vì đã đưa theo thứ này!!!”_Natasy hét lên.

Con chó quay về phía cậu ấy và phun ra một tràng lửa. Lúc này, năng lực của Natasy thật sự rất hữu dụng. Cậu lập một bức tường bằng đất và nó ngăn chặn được ngọn lửa của con chó...một phần nào. Natasy hạ bức tường xuống khi không cảm nhận được sức nóng nữa. Quyết định sai lầm! Cậu bị đuôi của con chó quét qua, đập đầu xuống đất.

“Asino!”_Natasy lẩm bẩm, cảm thấy khá ngón gấn khi chửi một con chó là đồ con lừa.

Con chó đó bắt đầu chuyển sự chú ý sang Swayne. Cô bé lụm một thanh sắt dài từ đồng đồ nát lên, thủ thế. Móng vuốt của con chó phập xuống nhưng Swayne né được, cô bé vung tay, đâm thẳng thanh sắt vào ngón chân con chó đó. Nó rú lên thảm thiết.

“Càng lớn té càng đau đó cưng à.”_Swayne nói và nhảy lên chân trước của nó, lấy đó làm đà, phóng qua các chân khác, mỗi lần đến chân nào, cô bé lại dùng cây sắt đâm thẳng vào đó. Con chó đau đớn ngã khụy xuống, đôi mắt đỏ rực sáng lên đầy giận dữ. Nó không phải là một loại chó có thể yêu mến được.

“Natasy!”_Swayne hét và cậu lập tức hiểu ý.

Nat đưa tay lên, hướng về phía con chó và nhắm mắt. Mặt đất dưới chân con chó dâng lên, tạo thành một lớp vỏ bằng đất và đá xung quanh nó. Con chó giãy giụa cố thoát ra nhưng mặt đất càng ngày càng rắn lại. Nat cau mày, tập trung sức lực, mặt đất tiếp tục dâng lên và chẳng bao lâu, nơi đó hiện lên bức tượng một con chó khổng lồ. Nat rung mình khi tiếng tru cuối cùng của con chó bị tắt lại sau mặt đá xù xì.

Natasy thở dốc, khụy xuống, những điểm vàng bắt đầu nhảy múa trước mắt cậu. Swayne vội chạy lại đỡ Nat dậy. Cô bé lấy ra một chiếc khăn tay và thấm mồ hôi trên trán Natasy, vén những lọn tóc vàng của Nat qua một bên.

“Cậu cứ lắm!”_Swayne mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt xanh của cô ấy lấp lánh niềm tự hào.

“Cậu cũng vậy mà!”_Natasy cười.

Sau một hồi ngồi nghỉ, cậu đã cảm thấy khá hơn. Natasy bắt đầu đứng dậy và cảm nhận bản sao bé hơn của Yuuki.

“Có lẽ thằng nhóc ấy chưa đi xa! Chúng ta cần đuổi theo và hỏi nó chuyện gì đã xảy ra và nó có thật là Yuuki-san không.”_Natasy lầm bầm. “Và mình còn muốn bẻ cổ cậu ta vì bắt chúng ta phải đánh nhau với một con chó cỡ đại như vậy!”

“Có lẽ cậu bé đó sẽ biết cách đánh bại Nero chẳng?”_Swayne nói, giọng đầy hy vọng.

“Có lẽ....”

Hai người họ bắt đầu bước đi trên hành trình tìm kiếm bản sao của Yuuki. Xa xa, một người đàn ông đang ngồi trên chiếc ngai đen của dòng họ Bonatrate, mỉm cười theo dõi mọi việc. Bọn chúng sẽ không bao giờ có thể tìm lại được thằng nhóc đó nữa. Kimihiro Yuuki đã chết rồi!

37. Chương 37

Hima hé mắt, ngồi bật dậy. Cô đang ở đâu thế này? Rồi trí nhớ dần quay trở lại, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Khi vụ nổ diễn ra, phản ứng của Hima quá chậm nên cô chỉ kịp tạo một lá chắn bao bọc quanh mình và Ryo. Vậy nên, bây giờ hai người họ vẫn ở trong nhà tù dưới lòng đất. Ryo đang ngất đi bên cạnh Hima, mái tóc nâu của cậu ấy bám đầy bụi. Hima đỡ Ryo dậy, lay lay cậu ta.

“Ryo! Ryo! Cậu không sao chứ?”_Hima gọi và dùng tay đặt lên trán Ryo, lẩm nhẩm câu thần chú.

“Eh....ui da....Hima? Chuyện gì...?”_Ryo lẩm bầm, nhắm mắt vì đau.

“Mọi người đều lạc đầu mất rồi!”_Hima lo lắng.

“Chậc! Chuyện này không hay rồi. Có lẽ chúng ta nên đi tìm xung quanh xem sao.”

Hima trầm tư một lúc.

“Mình có ý này!”_Cô bé búng tay, khuôn mặt sáng rõ lên.

Hima và Ryo bắt đầu đi lên cầu thang đã bị phá hủy gần nửa, trở lại hành lang phía trên tòa lâu đài. Tại đây, Hima làm một chút phép thuật để tên Death ngồi ở phòng ngai không thể nghe thấy được hai người. Hima dẫn Ryo qua các dãy hành lang ngoằn ngoèo khác. Những lối đi lát đá đen hầu hết đều còn nguyên vẹn nhưng vẫn bị hư hại nghiêm trọng. Hima nghĩ cậu bé tên Ciel đó sẽ có lý do hoàn toàn chính đáng để xé tên Nero đó ra mà quăng cho cá ăn. Hai người bắt đầu đi vào phần sâu nhất của lâu đài. Khi mới bước

vào đây, Hima đã để ý đến một chỗ có biển không phận sự miễn vào. Cô bé biết họ sẽ có những thứ mình cần trong đó.

Nằm ẩn sau một cầu thang cổ lớn thời Victoria là một cánh cửa gỗ lớn. Có một cái ổ khóa to khổng lồ bằng sắt trước cửa. Sau vụ nổ, Hima nghĩ đây là căn phòng kiên cố còn lại duy nhất, nội cái ổ khóa không bị sứt mẻ gì đúng là kỳ tích rồi. Hima đưa tay lên, cái ổ khóa nặng khiếp! Làm bằng gì thế nhỉ?

“Witchzarath Audivio Imperio!”_Hima thì thào, vung hai tay qua hai bên. Ổ khóa bung ra, và trước khi nó rơi đánh ầm xuống sàn, Hima đã di chuyển cho nó tiếp đất một cách nhẹ nhàng và im lặng hơn.

“Đây là đâu vậy? Sao cậu biết nơi này có thể giúp chúng ta?”_Ryo nhướn mày.

“Ưu điểm của việc có phép thuật...là cậu có thể nhìn xuyên qua mọi thứ.”_Hima nháy mắt.

Ryo có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn đi theo Hima vào trong căn phòng ấy. Vào đến nơi, cậu há hốc mồm. Đó là một thư viện với những giá sách cao và to khổng lồ. Ryo nghi ngờ về việc trần phòng có phải là một kệ sách lớn luôn hay không. Những cầu thang cùng hành lang lớn được xếp dài, uốn lượn theo hình dạng bầu bầu của căn phòng. Một bộ ghế sofa đọc sách được đặt chính giữa, trên một tấm thảm Ba Tư đắt tiền. Ryo có cảm giác như Alice lạc vào xứ sở thần tiên. Ở đây chắc cũng phải có hơn mười mấy ngàn cuốn sách và Hima muốn tìm thứ gì trong đây vẫn còn là một điều bí ẩn.

“Hima? Nơi này giúp được gì cho chúng ta?”_Ryo lúng túng, vẫn còn choáng váng về cảnh tượng “hùng vĩ” trước mắt.

“Chắc chắn phải có một cuốn sách viết về tiểu sử của những tên tội phạm vampires, tìm nó.”_Hima lẩm bẩm, trông cậu ấy cũng khá bất ngờ.

“Tìm một cuốn sách trong gần mấy ngàn cuốn ở đây...à không có lẽ mấy triệu cuốn mới đúng! Cậu điên sao? Chúng ta có khi phải mất cả năm!!!”_Ryo hét lên.

“Vậy...”_Hima chột nhỏ nhẹ. “...chúng ta sẽ tìm được mà nếu cậu.....THÔI KHÔNG HẾT LÊN NHƯ VẬY VÀ TÌM ĐI!!!!”

Trong tất cả những thứ đáng sợ trên đời, thứ đáng sợ nhất, theo Ryo là Himawari lúc tức giận. Khi Hima đã điên lên.....omg Ryo không dám tưởng tượng lại cảnh đó nữa. Tất cả những thứ trong vòng bán kính 100m sẽ bị tan biến hoàn toàn không một dấu vết gì. Cậu bắt đầu đi vòng vòng quanh, nhìn nhìn bìa các cuốn sách. Toàn là những ngôn ngữ bí hiểm, hoặc đó là tiếng nước ngoài nhưng Ryo không thể đọc được cái kiểu chữ Gothic ngoằn ngoèo ngoằn ngoèo ấy. Hima ngồi khoanh chân, nhắm mắt lại, những cuốn sách bay ra khỏi kệ và di chuyển xung quanh cậu ấy. Hay thật! Hima đã kiểm tra xong một kệ và đến kệ thứ hai trong khi Ryo chưa được một ngàn!

Cậu bắt đầu thấy nản và đứng dựa lưng vào một kệ. Eh? Khoan đã. Kệ này có gì không bình thường. Ryo quay lại và thấy những cuốn sách trong kệ này quay hết gáy vào trong. Sắp xếp kiểu quái gì thế này? Ryo lấy ra một cuốn xem thử. Đó là một cuốn sách khá dày, bìa cứng màu xanh dương và còn khá mới nhưng không ghi tên gì cả. Ryo lật lật vài trang, thấy toàn hình và chữ sắp xếp như kiểu hồ sơ tội phạm của FBI ý. Ryo mừng rỡ khi lật đến một trang có dòng chữ Nero.

“Himawari! Mình tìm được rồi!”_Ryo hét lên, vẫy vẫy cuốn sách.

Hima có vẻ ngạc nhiên, những cuốn sách được cô điều khiển về chỗ cũ. Hima chạy vội lên chỗ Ryo, lật lật cuốn sách. Khiếp! Tên Nero này tiểu sử và thành tích của hắn cũng dài đến mấy chục trang! Tên này chắc là Napoleon của giới tội phạm vampires đây mà.

“Để xem.....3 lần hành thích chủ nhân hoàng tộc Bonatrate. Khiêu khích, lập một đội quân Death nổi loạn nhưng bị tiêu diệt. Ngoài ra còn một tá những hành động khủng bố, ám sát, hút máu bừa bãi nữa. Một tên Death vô nguyên tắc và bất trị hơn tất cả đồng loại của hắn. Cách tiêu diệt Nero là phải tiêu diệt nguồn gốc sức mạnh của hắn. Nguồn gốc sức mạnh của Nero.....không phải là Yuuki-san sao?”_Hima ngược lên. “Không lẽ...”

“Không! Chắc chắn phải có một cách nào khác. Chẳng phải vampires bị tiêu diệt khi bị thiêu cháy sao? Có lẽ nên nhờ Syrena...”_Ryo lúng túng.

“Không được! Bây giờ Nero là một phần cơ thể của Yuuki, nếu làm tổn thương hắn, mình không nghĩ Yuuki có thể sống sót được. Phải để anh ấy tự chiến thắng.”

“Nhưng không lẽ chúng ta không làm gì?”

Hima có vẻ nghĩ ngợi.

“Tạm thời thoát ra khỏi đây đã!”_Cô bé nói và giấu cuốn sách vào trong áo, đẩy Ryo ra ngoài. Tới cửa, Hima đọc thần chú và chiếc ổ khóa được gắn lại như mới, căn phòng trở lại nguyên trạng ban đầu. Hima ra hiệu cho Ryo đứng sát vào mình.

“Witchzarath Audivi Imperio!”_Hima thì thào và một cái bóng màu đỏ dâng lên, nuốt gọn hai người. Sau vài giây, cái bóng tan biến, Hima và Ryo thấy mình đang đứng ở một góc khuất nơi phòng ngai. Ryo có vẻ ngạc nhiên trong khi Hima đưa tay lên miệng, ra dấu im lặng. Ngồi trên chiếc ngai đen vốn của Ciel là một tên có mái tóc bạc trắng, nói đúng hơn là phiên bản trưởng thành của Yuuki. Tuy nhiên, hắn ta có cái nhìn hiểm ác và khuôn mặt hoàn toàn không có vẻ thân thiện cũng như đáng mến của Yuuki-san. Tên Nero đó đang cầm một quả cầu, Hima cố nhìn vào đó và nhận thấy hắn đang theo dõi mọi người từ xa. Khỉ thật! Vậy là mọi hành động đều bị hắn thấu tóm.

“Đến lúc cho các người ném mùi rồi!”_Nero chột cười lớn và búng tay. Một làn khói tím hiện ra và Hima cùng Ryo chỉ biết đứng há hốc mồm mà nhìn.

12 hình người hiện ra. 12 bản sao. Mỗi bản là một người trong nhóm Hima. Tất cả bọn chúng đều giống y như bản gốc, nhưng có điều đều mang trên mình một màu đen từ quần áo, đầu tóc đến làn da. Cốt truyện về ngày tận thế diễn hình. Hima kinh hoàng nhìn tên Nero phân chia chúng và bọn bản sao biến mất, Hima biết nếu không sớm rời khỏi đây, bản sao của cô và Ryo sẽ phát hiện được họ đang núp đằng sau cái cột nên cô bé lập tức teleport họ ra khỏi lâu đài. Tuy nhiên, vận may của họ không kéo dài được lâu. Vừa ra khỏi lâu đài, Hima đã bắt gặp hai bản sao đứng chặn trước ở đó.

“Xin chào Hima!”_Bản sao thốt lên và Hima nhận ra giọng nói đó.

Tên Nero không tạo ra bản sao để tiêu diệt bản chính, mà hắn tạo ra bản sao để tiêu diệt những người bạn của bản chính đó!

Đứng trước mặt Hima và Ryo hiện giờ là bản sao của Rena và Kaito.

38. Chương 38

Ciel cố gắng chống lại cái mi mắt đang nặng trĩu của mình. Cậu đã ngủ đi bao lâu? Một tiếng? Hai tiếng? Ciel không thể xác định được thời gian một cách rõ ràng. Cậu cảm nhận được ai đó đang tiến tới gần mình, cậu cố gắng động dậy nhưng không thể. Bóng người đó cuối xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên trán Ciel. Cậu nhận ra mái tóc vàng óng và bộ váy trắng quen thuộc của em gái mình.

“Ciel? Anh có sao không?”_Arclied lên tiếng, giọng nói trẻ con ở âm vực cao của cô bé nghe như tiếng chuông ngân.

Ciel dịu lại, cố gắng đáp trả em gái mình.

“Anh không sao đâu....đừng lo.”

“Ciel...”_Arclied lúng túng, lau mồ hôi trên trán cậu với cái khăn tay nhỏ một cách vụng về. Cô bé chưa bao giờ gặp phải hoàn cảnh như thế này cả. Từ khi ba mẹ mất, hai anh em họ cùng nhau cai quản địa phận của mình một cách công bằng, chưa vampires nào phải kêu ca cả. Tại sao hôm nay bỗng có một tên đến và phá hủy gia đình của họ chứ?

“Cảm ơn em!”_Ciel nói và gượng đứng dậy. Cậu nhìn quang cảnh đổ nát xung quanh và nghiêng rằng. Nero sẽ phải trả giá. Nhưng cậu biết cậu không thể đánh thắng nếu chỉ có một mình, đành phải “tạm” bắt tay

với nhà Vincent thôi. Tuy nhiên, Ciel cũng cảm nhận được những năng lực rất đặc biệt trong những người bạn của anh ta. Thậm chí còn có Blackmon Edgar. Ciel đã nghe về gia tộc ác quỷ này khá nhiều để biết rằng Edgar không phải hạng tầm thường. Vấn đề duy nhất bây giờ là họ đã bị thất lạc nhau, Ciel cần có cách gì đó để liên lạc với họ.

“Mọi người! Có nghe mình không?”_Một giọng nói chột vang lên trong đầu Ciel, cậu nhận ra đó là giọng cô gái tóc nâu đỏ đi cùng Kaito. Có vẻ Arclied cũng nghe tiếng chị ấy vì con bé đang ôm đầu và có vẻ hoảng sợ.

“Hima?”_Giọng Edgar vang lên.

“Sao cậu lại làm được vậy?”_Kaito hỏi.

“What? Là mình tưởng tượng hay vừa nghe tiếng Hima nhỉ?”_Giọng cô gái tóc đỏ tên Sy có vẻ thắc mắc.

“Hả? Chị Hima? Chị ở đâu thế?”_Cậu bé tóc nâu Natasy ngơ ngác.

“Hima? Chị Hima?”_Giọng nói nhỏ nhẹ, chắc là của cô gái trông giống Arclied.

“IM!!! MỘT NGƯỜI NÓI THÔI!!! TỚ KHÔNG THỂ GIỮ ĐƯỜNG DÂY THẦN GIAO CÁCH CẢM ỒN ĐỊNH NẾU CÁC CẬU CỨ NÓI LOẠN LÊN NHƯ THẾ!!!!”_Hima hét lên. Đầu Ciel như muốn nổ tung vì tiếng hét kinh hoàng của chị ấy. Cậu đập đập tai mình để nó không bị ù nữa. Arclied thì như phát khóc đến nơi.

“Nghe đây! Thần giao cách cảm là một phần ma pháp của mình, và mình sẽ duy trì được nó.....NHƯNG CÁC CẬU LÀM ỒN IM LẶNG NẾU KHÔNG ĐỀU CHÚNG TA SẼ NỔ HẾT ĐÁY!!!”

“Được rồi! Vậy mọi người đang ở đâu thế?”_Ciel hỏi (tất nhiên là nói qua ý nghĩ).

“Phần xa nhất về phía bắc.”_Sy làu bàu.

“Khoảng giữa chẳng?”_Rena lên tiếng.

“Phía Nam.”_Natasy có vẻ hớn hờ. “Mình tìm thấy một phiên bản nhỏ hơn của Yuuki này!”

Mọi người chìm vào im lặng trong rừng sồi.

Năm giây sau.....

“CÁI GÌ?!”

“ĐÂU RA VẬY?”

“Ở ĐÂU?!?”

“SAO MÌNH KHÔNG BIẾT?”

Một lần nữa, Ciel cảm thấy mình có tai làm gì để phải nghe đám người này ầm ĩ náo loạn hết cả lên. Hima lại hoàn toàn im lặng, Ciel biết chắc tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa. Cậu dùng hai tay bịt tai Arclied lại trong khi Hima la hét ầm ĩ, một tràng những từ ngữ được gửi ra và vài gợi ý về việc mỗi người họ nên cầm đầu mình vào chỗ nào.

“Geez. Bình tĩnh nào Hima, tội mình xin lỗi.”_Rena lúng túng.

“Được rồi!”_Giọng Hima có vẻ kiềm chế hơn. “Nat, em có mọi được thông tin gì từ...eh.....Yuuki phiên bản nhỏ đó không?”

“Không. Tin em đi! Em đã thử cạy miệng, hăm dọa, giật bom nhưng thằng bé không hé răng nói nửa lời. Việc vừa “tra khảo” cậu nhóc vừa đánh nhau với bọn quái vật lửa tím quái dị khiến em thật sự kiệt sức rồi!”

Hima có vẻ căng thẳng.

“Có gì không ổn sao?”_Ciel hỏi.

“Natasy sẽ mệt đây.....mình không muốn báo tin xấu...nhưng thật sự là....mình đang đánh nhau với Rena và Ryo đang đánh nhau với Kaito.”

“Hey you! Mình đang đứng khá xa cậu và mình không hề đánh bất cứ ai nhé!”_Rena có vẻ bị tổn thương.

“Giờ đây? Tôi không hề đánh nhau với Ryo!”_Kaito lên tiếng.

“Không phải....ý mình là....”_Hima thở dài.

Và chị ấy đã nói ra cái sự thật động trời ấy, về việc chúng tôi đã bị “nhân bản” và giờ đây mỗi đứa sẽ phải đánh nhau với “bản sao” của bạn mình. Mọi người lại hét ầm lên và Ciel chỉ muốn cắt quách lỗ tai mình cho xong. Có lẽ Hima cũng quá điên tiết nên không thêm nói gì nữa, tuy nhiên đường dây liên kết của chúng tôi vẫn còn.

Ciel còn đang phân vân về việc mình sẽ “đụng độ” phải bản sao nào thì hai bóng đen xuất hiện. Arclied sững sờ còn Ciel thì nguyên rửa số phận khủng điên của mình. Đứng trước mặt họ là bản sao của Edgar và Yuuki.

“Xin chào Ciel! Rất vui vì chúng tôi được cử đến để giết cậu!”_Yuuki à quên “bản sao” của Yuuki mỉm cười hiểm độc. Chúng giống y hệt như bản gốc nhưng có điều đều là màu đen và tất nhiên....ác độc hơn.

Ciel cau mày, bắt đầu tấn công. Cậu xử lý Yuuki trong khi Arclied bắt đầu “chơi” với Edgar. Tất nhiên, mọi người sẽ nghĩ Ciel rất cuộc là loại anh trai gì mà để em gái đơn phương độc mã như vậy. Arclied yếu đuối ư? Nhảm to! Khi con bé trong trạng thái thư giãn, nó sẽ dịu dàng và ngây thơ như một đóa hoa yên bình. Nhưng khi Arclied đã tham chiến, nó trở nên hung dữ và hiếu sát không thua tên ác quỷ nào. Arclied có khả năng đánh trực diện cực kỳ tốt và vũ khí là cặp song kiếm mà con bé luôn mang theo bên mình. Edgar “bản sao” có vẻ khá ngạc nhiên trước việc đó.

“Oh man! Đừng nói với tôi là “bản sao” của tôi đi đánh con nít nhé!”_Giọng Edgar vang lên.

“Arclied đã 100 tuổi rồi đấy!”_Ciel đảo mắt, đáp lại trong ý nghĩ.

“100? Trông cô bé còn chưa đến 12 tuổi?!”_Hima ngạc nhiên.

Ôi trời. Không lẽ họ không biết rằng tuổi thọ của vampires rất cao sao?

Edgar còn rên rỉ và cần nhàn thêm một lúc nữa nhưng Ciel lơ phất anh ta. Bản sao của Yuuki....có vẻ rất thiện chiến. Hắn ta thoát ần thoát hiện, nhưng như đã nói. Death không thể mạnh hơn True-Ancestor được. Ciel tung những cú đá vào Yuuki, anh ta đỡ được hầu hết nhưng vào phút cuối Ciel làm một động tác giả và Yuuki dính bẫy, hắn ta bị Ciel đá văng ra xa. Phía bên kia, Edgar có vẻ cũng bị Arclied chém trúng, cậu ta lùi lại và ôm cánh tay đang chảy máu của mình. Vết thương đó có vẻ khá nặng vì tên bản sao khụy xuống, Arclied vung vung lưỡi dao trong không khí và nở một nụ cười “thiên thần”.

“Này! Bảo em gái cậu nhẹ tay với “bản sao” của tôi thôi!”_Edgar cần nhàn.

“Chúng chỉ là bản sao thôi mà!”_Rena đáp.

“Bị một cô nhóc đánh bại....”

Ciel lơ phất cuộc cãi lộn giữa hai vị thanh thiếu niên dở hơi đó và tập trung vào trận đấu của mình. Nhưng khi cậu bắt đầu có hy vọng chiến thắng thì....

Một chuyện gì đó....xảy ra. Khói tím cuộn lên dưới chân hai tên bản sao đó, mọi vết thương của chúng liền lại, chúng lại trở về nguyên vẹn, hoàn hảo và chết chóc. Yuuki đứng dậy, bẻ bẻ cổ và nở một nụ cười tự mãn. Edgar cũng đứng lên, vết thương trên tay đã không còn. Đôi mắt của hai tên đó rực ngọn lửa tím chết chóc. Ciel và Arclied đứng quay lưng lại với nhau trong khi hai tên đó tiến đến gần hơn.

“Các người không thể đánh bại bọn ta.”

“Chuyện này càng lúc càng không hay rồi....”_Ciel lẩm bẩm.

39. Chương 39

Edgar đang cảm thấy rất tệ. Thà bị kẹt giữa cuộc xung đột của vampires thôi, giờ cậu còn bị kẹt cứng giữa ánh mắt kỳ cục khó hiểu của Kaito và thái độ “giả điên” của Rena. Edgar cứ lê bước đi cùng Kaito, để cho Rena cứ lảng đi trước. Sự im lặng khó chịu bắt đầu hình thành. Nhưng nói gì thì nói, dù có hơi xấu hổ khi phải thừa nhận, nhưng Edgar quan tâm đến việc Rena sẽ chọn ai hơn là tên “mát dây” nào đó đang định phá hủy thế giới vampires. Kaito có vẻ bắt đầu chú ý đến thái độ của cậu.

“Này, Edgar.”

“What?”

“Tôi...à.....xin lỗi.....”_Kaito gãi đầu, lời xin lỗi có vẻ không có tí trọng lực nào.

“Về chuyện gì?”_Edgar nhướn mày, cổ tình chọc tức Kaito mặc dù cậu biết rõ anh ta đang nói đến chuyện gì.

“Về.....”_Kaito ngắc ngứ, như thể những lời nói tiếp theo là những đòn đau. “....chuyện tôi phá hôn ước giữa hai người....MỘT CÁCH KHÔNG ĐÚNG LÚC.”_Anh ta cổ tình nhấn mạnh mấy chữ cuối.

“À.....”_Edgar dài giọng. “.....tôi không để tâm chuyện đó lắm, quan trọng bây giờ là Rena chọn ai thôi.”

“Ừ.....cứ để cô ấy tự quyết định vậy.”_Kaito trầm ngâm.

KKhông khí lại chìm vào im lặng và Edgar thậm chí còn thấy tệ hơn. Cậu không thể chịu đựng được sự nhàm chán. Edgar cần động tay động chân nếu không tên quỷ đáng ghét trong người cậu lại có cơ hội “xổ lồng” mất. Tuy nhiên, ngoài việc đang chết dần vì chán, tất nhiên cậu cũng có chút lo sợ. Nếu lỡ may Rena chọn Kaito? Cậu biết nhỏ và cậu là bạn thân từ hồi hai đứa còn bé tí, nhưng đâu phải cứ lớn lên cùng nhau thì sẽ là một cặp? Lỡ như tình cảm của Rena dành cho Kaito lớn hơn thì sao? Cô ấy là người hiến máu của Kaito, giữa họ có một sợi dây liên kết bền chặt hơn là mối quan hệ thanh mai trúc mã. Tình cảm của Rena với Edgar, như cậu thấy hoàn toàn không có gì xác định cả. Có lẽ việc cậu ấy chấp nhận hôn ước cũng chỉ vì sợ con quỷ trong Edgar lại làm loạn nữa.

Cứ như thế, đầu của Edgar như muốn nổ tung ra. Cậu đang rất lo sợ cho chính mình, vì khi Rena đã chọn Kaito, khả năng tên quỷ đó lại lên ra là rất cao. Nhưng cậu không thể cảm thấy vui vẻ khi người con gái mình yêu đi theo người khác. Có lẽ nên tập ình đứng vững hoặc vô cảm như Syrena cũng hay.

“Edgar! Những suy nghĩ trong đầu cậu làm tôi nhức óc luôn đấy!”_Giọng Syrena vang lên. Khỉ thật! Edgar quên mất đường dây thần giao cách cảm của Hima vẫn còn hoạt động.

“Đừng lo! Nó không hoạt động đâu! Đây là đường dây riêng giữa cậu và tôi.”_Sy điềm tĩnh, giọng nói có vẻ cao ngạo như một nữ hoàng.

“Đường dây.....riêng?”_Edgar ngạc nhiên, Sy cũng có năng lực đó sao?

“Cậu đang nói chuyện với người đã làm bảo mẫu ình suốt thời thơ ấu đấy. Khi tên ác quỷ trời dậy trong cậu lần thứ nhất, tôi đã thiêu rụi một cánh rừng chỉ để cứu cậu khỏi đó, nhớ chứ? Chính lúc đó đường dây liên hệ này đã được lập. Tôi hiểu quá rõ cậu và việc tìm cậu liên tục trong khoảng thời gian đó khiến đường dây này trở nên nhạy hơn.”

Edgar hoàn toàn bị sốc. Mặt cậu trắng bệch ra và Kaito phải lay lay cậu mấy lần thì Edgar mới đi tiếp được. Đúng là Edgar đã từng nghe qua việc Syrena chính là người mẹ đỡ đầu cho cậu, chị ấy chăm sóc Edgar từ bé đến khi cậu năm tuổi, nhưng Edgar không tin vào câu chuyện đó lắm xét về thái độ thù địch của Sy gần đây khi cậu lớn lên.

“Nhưng sao tôi không thể nghe suy nghĩ của chị?”

“Vì cậu không bao giờ tìm kiếm tôi cả.”_Sy trả lời một cách cay đắng. “Trong khi tên ác quỷ nổi dậy, tôi phải liên tục tìm kiếm cậu và điều đó khiến đường dây chỉ hoạt động một chiều.”

Edgar sững lại trong một vài giây. Cảm giác có lỗi hiện lên rõ hơn bao giờ hết. Syrena trở nên xa cách dần sau chuyện đó vì chị ấy biết Edgar không bao giờ nhớ đến người nuôi dưỡng mình. Cậu bắt đầu cảm thấy mình là một đứa ngốc suốt mấy năm qua.

“Đẹp! Đẹp mấy cái suy nghĩ đó qua một bên! Tôi liên hệ với cậu vì chuyện khác. Đây không phải là lúc ngồi ôm gối nghe kể chuyện cũ đâu!!! Và đừng nghĩ tôi quyến luyến cậu!”_Lời nói của Sy như gáo nước lạnh dập tắt tất cả tình cảm của Edgar. Chị ấy sẽ và luôn biết cách làm điều đó. Có lẽ Sy không nhận ra nhưng: “triệt tiêu cảm xúc” chính là một chuyện chị ấy thực hành rất giỏi.

“Tôi sẽ nhận cái đó như một lời khen!”_Sy thở dài. “Bây giờ tôi đang phải xử lý với hình nhân của Ciel và Arcled. Điều đó không tệ vì tôi chẳng có việc gì phải nương tay với hai người họ cả. Nhưng tôi khá lo lắng về các hình nhân mà cậu và Rena phải gặp.”

Edgar bắt đầu nhận ra rằng Syrena chỉ đề cập đến cậu và Rena, hoàn toàn có ý lờ phất Kaito đi. Điều này khá lạ vì mối quan hệ của Sy và Kaito bắt đầu trở nên thân thiết sau vụ chiếc vòng cổ của Koriand'r.

“Thôi nghĩ đến những chuyện ngoài lề nếu không tôi sẽ nướng cậu lên đấy!”_Sy cầu nhàu.

“Được rồi, chị đại.”_Edgar thở dài.

“Nghe đây! Nếu gặp hình nhân của tôi, hãy để Rena đánh nó, cậu hiểu chứ?”

“Eh? Chị thực sự muốn vậy sao? Ý em là...chị mạnh kinh hoàng Syrena à! Và em không nghĩ....”

“Rena sẽ làm được! Con bé thông minh hơn cậu nghĩ.”_Sy có vẻ chán nản.

“Được thôi! Nhưng chuyện gì đã xảy ra giữa chị và Kaito à?”_edga thắc mắc khi Sy không có vẻ gì là quan tâm đến Kaito cả.

“Không phải không quan tâm. Mà tôi chỉ nghĩ rằng.....nếu để cho cậu ta chết ở đây thì sẽ tốt hơn là để cậu ta tiếp tục sống.”_Sy thở dài.

“Eh....Syrena.....chị nói gì nghe đáng sợ quá.”_Edgar thều thào. Giọng Su nghe như ai đó vừa đóng một chiếc đinh cuối cùng vào quan tài của người chị ấy quan tâm vậy.

“Không.....chuyện này chưa cần nhiều người biết. Tin tôi đi! Một khi chuyện này kết thúc thì.....”_Lời nói của Sy bị gián đoạn bởi một vụ nổ ngay trước mặt edgar. Đường dây liên kết của họ bị ngắt. Edgar, Kaito và Rena văng ra xa bởi di chấn của vụ nổ đó.

Edgar gượng đứng dậy, dùng tay xoa xoa đầu. Làn khói mù mịt bắt đầu mờ đi và ba hình bóng lộ ra. Edgar há hốc mồm và cậu tin chắc hai người kia cũng đang như vậy.

“Tôi đoán đây chính là điều mà Hima đã nhắc đến, đúng không?”_Kaito cau mày.

Rena lắc đầu với vẻ không tin trong khi Edgar biết rằng linh cảm của Syrena đã trở thành sự thật. Hình bóng đầu tiên bước ra, một bản sao hoàn hảo của Syrena, tuy nhiên, cô ta có một màu đen kỳ dị từ trên xuống dưới và ánh tím bất bình thường. Hai tên kia bắt đầu bước ra khỏi làn khói và Edgar nhận ra ngay đó là bản sao của Natasy và Swayne. Thật không công bằng vì bản sao của Swayne có một thanh kiếm trong khi người thật thì không có! Tên Nero này thật biết trêu người khác.

“Xin chào em gái! Có vui không khi được chính chị gái mình đánh bại hả?”_Cản sao của Sy cười lớn. Yuck! Sy sẽ xé xác cô ta nếu chị ấy ở đây, Sy căm thù những kiểu cười oang oang như đàn ông ấy. edgar nhìn qua Rena và thấy cô ấy trông như đang phát bệnh đến nơi. Kaito nhẹ nhàng tiến lại, nắm tay nhỏ và thì thầm câu an ủi gì đó. Rena mỉm cười yếu ớt đáp lại, đôi mắt chuyển thành màu xanh lấp lánh – biểu hiện khi vui của nhỏ. Ok, lần này thì Edgar điên lên thật rồi. Khi đang ở giữa chiến trận mà lại “tình cảm” thế thì thật không thể chấp nhận! Edgar tự an ủi khi trong đầu đang kêu gào vì ghen tị. Cảm giác ức chế dồn lên và Edgar thật sự muốn đánh ai đó. Rất may, trước mặt cậu lại có sẵn mục tiêu và cậu rất sẵn lòng nếu được “kick their butt”.

“Tôi nói trước, tôi sẽ không đánh con gái đâu!”_Edgar lầm bầm và lao đến tấn công bản sao của Natasy trước con mắt ngạc nhiên của Rena và Kaito.

40. Chương 40

Rena cảm thấy như mình sắp làm một việc tội lỗi nhất trong tất cả các việc tội lỗi – đánh chị gái mình. Tuy nhiên, có lẽ đã đến lúc dẹp những cái phần hồn yếu đuối ngớ ngẩn đó qua một bên. Cô ta không phải Syrena, mà chỉ là một bản sao của chị ấy mà thôi, nhỏ không việc gì phải nương tay cả. Nhưng vấn đề là năng lực của nhỏ gần như vô dụng dưới này – nơi không có một mạch nước ngầm nào cả. Bản sao của Sy bắt đầu tạo một quả cầu lửa và Rena tránh qua một bên trước khi quả cầu lửa đó lao tới trúng mình.

“Đứng lại và chiến đấu đi!!!!” _Ả bản sao hét lên trong khi ném thêm mấy quả cầu lửa nữa.

“Ngu sao mà đứng lại.” _Nhỏ nghĩ thầm trong khi tiếp tục chạy và tránh né những đòn tấn công của cô ta. Tin tốt là khi đánh nhau với bản sao, Rena không có cảm giác đó là chị gái mình. Lý do thứ nhất, Sy không bao giờ quá bạo lực như thế, chị ấy thường thiêu hủy hết một vùng cho gọn (!).

“Con rùa rút cổ....” _Bản sao của Sy lầm bầm. Lý do thứ hai, Sy thường “đá đều” chứ không bao giờ chửi thẳng như vậy.

Rena vẫn tiếp tục chạy và tránh né được tất cả các đòn. Không phải nhỏ có khả năng đặc biệt gì mà do đó là tính cách của bản sao khá quen thuộc với nhỏ. Chỉ tấn công bừa, không có chút tính toán gì cả. Hồi nhỏ lúc mới sử dụng ma lực, Syrena cũng thường vấp phải những lỗi như vậy.

Lúc nhỏ đang làm hao mòn sức lực của ả bản sao và của chính nhỏ thì Kaito đang chiến đấu với Swayne. Anh ấy có vẻ khá lo lắng vì Swayne dùng kiếm, còn Kaito là người-không-biết-chút-gì-về-kiếm cả. Nhìn cách anh ấy né đòn của Sway mà Rena cảm thấy đó thật sự là một trường hợp tuyệt vọng. Swayne vùng kiếm, đẹp như một điệu múa, trau chuốt và hoa mỹ. Nếu không vì tốc độ của mình, chắc chắn Kaito đã bị cắt thành lát từ lâu rồi. Tuy nhiên, một vài bản tính vampires cũng khá thiện chiến. Kaito xoay người, nhắm thẳng vào một chỗ sơ hở của Swayne ở vùng hông và đá vào đó. Swayne “bản sao” vắng ra xa, đứng ngay phải Natasy cũng bị Edgar dần tới tả.

“Đừng đụng vào ác quỷ lúc họ đang bức.” _Rena nghe tiếng Edgar hét lên.

Hay thật! Hai người họ đều tự lo ình được, trong khi nhỏ phải chạy trốn Sy và KHÔNG AI QUAN TÂM ĐẾN CHUYỆN ĐÓ. Chị ta cứ tiếp tục tạo ra những đợt lửa và ném chúng tới tấp vào Rena. Một hòn đá trời đánh thánh vật ở đâu bỗng chui ra và ngáng đường nhỏ, trượt dài trên nền đất, Rena cảm thấy xương cốt mình như muốn rời ra.

“Trò chơi đuổi bắt kết thúc rồi!” _Bản sao của Sy nói, nở một nụ cười quỷ quyệt.

Rena ngược lên và thấy chị ta đang tiếng gần, trên tay xuất hiện một quả cầu lửa lớn. Đây đúng là thời khắc tuyệt vọng thực sự. Nhỏ liếc xung quanh, cả Edgar và Kaito hình như cũng đang gặp vấn đề với đối thủ của họ. Không ai có thể cứu nhỏ được nữa. Không ai.

“Vậy thì phải tự cứu lấy mình thôi!” _Rena lầm bầm. Trước đây, Sy đã dạy nhỏ rằng sức mạnh mà chúng ta đại diện luôn có mặt trong chính chúng ta. Sy giơ tay, một quả cầu lửa hiện lên mặc dù chị ấy chìm dưới mặt biển. Hoàn toàn là nước xung quanh, nhưng Sy vẫn có thể tạo ra một quả cầu lửa thực thụ!

“Nước...luôn có trong huyết quản của em. Em là nước, nước là em. Cũng giống như ngọn lửa trong chị vậy.”

Những lời nói của Syrena hiện về trong nhỏ, đánh động phần nào đó trong tiềm thức. Rena ngược lên nhìn cái trần cao vợi vợi của thành phố này. Nơi đây là dưới lòng đất....vậy nghĩa là.....

“Vĩnh biệt, little sis~!” _Bản sao của Sy cười lớn và quả cầu lửa được phóng ra.

Cùng lúc đó, Rena đưa tay lên và trần hang động lung lay. Nhỏ làm động tác giật xuống và một khe nứt lớn xuất hiện, hàng loạt ống dẫn nước trong thành phố đột ngột sụp xuống, đổ hàng tấn nước xuống bản sao của Sy và nhỏ. Khi nói hệ thống ống dẫn nước trong thành phố, nhỏ đã cố không nghĩ đến đó là nước cống. Nhưng cái thứ mùi kinh hoàng của nó cũng khá hiệu nghiệm vì bản sao của Sy gần như chết ngạt.

“Yuck! Cái mùi đó không khác mùi nước ở Rome là mấy!”_Edgar nhăn mặt, đưa tay lên bịt mũi.

Nhỏ đứng lên, thấy quần áo mình vẫn khô ráo. May mà cái thứ nước ấy còn biết đường mà chữa người ra lệnh cho chúng ra. Rena đưa tay lên, nước cuộn xoáy lại và đổ ập vào người của Sy một lần nữa. Cú này chắc chắn đã làm bản sao ấy bốc hơi vì Rena nhìn thấy một ánh sáng đỏ hiem lên, bay về tòa phía lầu đài đồ nát. Chỗ của Edgar và Kaito cũng hiện lên hai ánh nâu và bay về cùng hướng với bản sao của Syrena.

“Bản sao...của Swayne đúng là khó chơi thật!”_Kaito phúi phúi tay áo của mình, anh ấy bị một vết cắt ở má nhưng nhìn chung vẫn nguyên vẹn.

“Hãy đi mà nói điều đó với Natasy ấy! Bản sao thằng nhóc đó xem làm mình thành một bức tượng đá đem trưng ở viện bảo tàng ấy!”_Edgar càu nhàu, đập đập những mảng đá bám cứng trên ống quần cậu ấy. Rena bật cười vì khuôn mặt nhăn nhó dễ thương của cậu ta.

“Thôi được rồi! Chúng ta nên tiếp tục tìm mọi người thôi!”_Rena cười.

“Ừ, Hima xử lý xong tụi bản sao rồi. Nghe nói cậu ấy đã tạo một lỗ hổng khá lớn trước thềm nhà Ciel ấy.”_Edgar thở dài. “Cậu ấy hẹn chúng ta trước cửa lầu đài.”

“Khá xa đấy! Có lẽ cứ nên từ từ một chút, ai biết chúng ta có thể tìm được ai?”_Kaito nhún vai.

Ba người họ bắt đầu bước đi cùng nhau trong im lặng. Rena đi giữa, Edgar và Kaito đi hai bên. Cho đến giờ, Rena vẫn không biết nên chọn ai. Nhỏ vẫn chưa nói gì người về một việc nhỏ đã làm. Ngày đầu trở về Anh quốc, Rena đã lấy hai ngọn nến ra và ngồi nhìn chúng. Tuy nhiên, đột nhiên một ngọn nến bị tắt trong khi ngọn còn lại vẫn cháy sáng. Rena thật sự thấy lạ về điều đó nhưng nhỏ không dám nói với ai. Điều lạ hơn nữa là lúc đó không hề có gió, cứ như thể ngọn nến kia chỉ tự động tắt lụi. Nhỏ không biết đó có phải một điềm báo không, nhưng nhỏ thật sự thấy lo lắng. Nếu có chuyện gì xảy ra với Edgar và Kaito? Rena chợt có cảm giác nực cười là ba người họ giống ba nhân vật trong Cuốn theo chiều gió. Trong câu chuyện đó, nhân vật nữ chính vì không hiểu rõ trái tim mình nên rốt cuộc đã để mất cả hai người con trai mà cô yêu. Kỳ lạ thay tên cô gái đó là Scarlett – họ của Rena. Trùng hợp ngẫu nhiên, hay có sự sắp đặt? Nhỏ không biết, nhưng có gì đó trong nhỏ linh cảm rằng một điều khủng khiếp sắp xảy ra.

Với một chút khéo léo, Rena liếc trộm qua Edgar. Tim nhỏ đập mạnh, cảm giác thật kỳ lạ. Edgar giữ vẻ mặt tươi tỉnh như thường ngày, ánh mắt xám như bầu trời lúc mây bão nhưng rất thân thiện và ấm áp. Mái tóc đen dày bay nhẹ trong gió, nhìn từ góc độ nghiêng, Edgar trông như một vị thần La Mã cổ đại với những đường nét hoàn hảo trên gương mặt bừng sức sống. Cậu ấy vui vẻ, dịu dàng tuy hơi phiền nhiễu nhưng là một chàng trai hoàn hảo. Nhỏ đỏ mặt.

Nhìn qua Kaito, Rena cũng có cảm giác như tim mình muốn rút ra ngoài. Kaito vẫn bình thản và không để lộ bất kỳ cảm xúc nào. Trông anh ấy chỉ như đang thực hiện một cuộc dạo chơi nho nhỏ vậy. Đôi mắt đen thăm thẳm của Kaito có cái gì đó kỳ bí và khó hiểu. Mái tóc cũng đen và bóng bệ với một vẻ bí ẩn. Kaito không hẳn đẹp một cách rạng ngời, nhưng lại đẹp theo một cách khác. Cái đẹp của sự thần bí. Anh ấy tuy không dịu dàng nhưng luôn có trách nhiệm. Rena cảm thấy mặt mình đỏ thêm.

Nhỏ quay mặt, nếu tiếp tục nhìn hai người đó nhỏ sẽ lên cơn sốt mất! Nhìn chăm chú vào con đường trước mặt, Rena lại băng quơ nghĩ về hai ngọn nến đó.

41. Chương 41

Natasy ngồi xuống cạnh “Yuuki’s small version”, nhìn chăm chăm vào thằng bé. Cậu ta quả là giống y hệt Yuuki, mái tóc bạch kim lấp lánh, đôi mắt đỏ hanh tím ẩn chứa một nỗi buồn và có gì đó mơ mộng. Cậu nhóc vẫn không nói gì, chỉ nhìn ra phía xa với vẻ lo lắng và sợ hãi. Natasy và Swayne đã thử mọi cách từ bắt chuyện, hỏi han, cười đùa đến đe dọa, cạy miệng, cực hình tra khảo,..v...v...nhưng Yuuki vẫn một hai không trả lời. Ngay cả khi bị các bản sao tấn công, cậu ta cũng không hé răng mà chỉ im lặng chiến đấu. Bản sao mà họ gặp là của Hima, Ryo và Arita. Natasy không khó khăn trong việc làm họ sụp xuống một

đầm lầy và Swayne chỉ việc hạ từng tên. Mọi chuyện có vẻ dễ dàng nếu lâu lâu bỗng nhiên lại xuất hiện vài con chó ngao địa ngục như Swayne gọi xuất hiện và chặn ngay giữa đường.

“Này! Cậu không thể mở miệng nói với chúng tôi một lời nào sao?”_Natasy cau mày.

Cậu nhóc im lặng.

“Thôi bỏ đi Natasy! Có thể khi gặp mọi người, chúng ta sẽ có thể cùng nhau tìm cách để cậu ấy nói.”_Swayne an ủi nhưng Natasy không thể dễ dàng chịu thua như vậy. Một là cậu, hai là thằng nhóc đó.

“Này! Nói gì đi chứ!”_natasy lắc lắc vai thằng bé, nhìn thẳng vào đôi mắt vô hồn đó. “Tôi không đùa đâu! Chúng ta đang có một rắc rối và cậu phải giúp chúng tôi!!!”

Yuuki ngược đôi mắt của cậu ta lên nhìn Natasy, môi mấp máy điều gì đó. Natasy thật không thể hiểu nổi con người này. Trong ánh nhìn của cậu ta đầy vẻ cô độc và chút nuối tiếc. Thế là thế nào? Natasy bắt đầu điên lên. Swayne nhận ra điều đó và đặt tay lên vai cậu, lắc đầu vẻ can ngăn. Natasy chịu thua, thả lỏng tay mình ra.

“Được rồi! Nếu em không muốn nói cũng không sao, chúng ta đi tiếp nào.”_Swayne mỉm cười và đưa tay ra cho thằng bé.

Yuuki có vẻ ngạc nhiên. Sau một hồi, cậu rụt rè đưa tay ra và nắm lấy bàn tay thon nhỏ của Swayne. Natasy vẫn còn giận thằng nhóc nên vùng vằng đi trước, trong khi Swayne chỉ nhẹ nhàng dắt cậu bé đi mà không hỏi gì cả. Đột nhiên, dưới đất nứt toác ra và một cơn động đất kéo đến. Natasy và Swayne kinh hoàng nhìn dưới đất hiện lên một ngọn lửa màu tím nóng rực, “thứ đó” dần tạo thành một hình thù kỳ dị nhưng vẫn có thể nhận ra được hai tay và hai chân của nó. Nói sao nhỉ? Eh.....con quái vật mới này cao gấp 2 lần một con chó ngao và tất nhiên, khó chơi hơn.

“Hay thật! Hình như này giờ nhóm gặp quái vật nhiều nhất là chúng ta thì phải.”_Natasy cau mày.

Swayne đứng ra trước che chở cho Yuuki, tay cầm thanh sắt dài lúc này cô nhặt được lên. Con quái vật bắt đầu phóng ra những ngọn lửa và Natasy đặt tay xuống đất. Một bức tường đất được dựng lên, chắn động của việc những quả cầu lửa tông sầm vào bức tường đó làm ất ất rúng động. Swayne chạy lên bức tường nghiêng đó, đạp chân lấy đà và nhảy thẳng lên, quất cây gậy vào con quái vật.

“HYAHHHHHH!!!”_Swayne hét lên, con quái vật lùi lại trước đòn tấn công đó. Natasy thật sự rất ngưỡng mộ lòng dũng cảm của hôn thê mình.

Cậu nhìn qua phía Yuuki đang đứng nép qua một bên với vẻ sợ hãi, thở dài. Natasy vung tay, một bức tường chắn được dựng lên xung quanh thằng bé đó. Natasy quỳ gối xuống, đặt tay lên bức tường.

“Nghe này.....tôi biết cậu vẫn nhớ chúng tôi là ai. Cậu vẫn biết về quá khứ của mình. Cậu vẫn nhớ được rằng tất cả sự việc này diễn ra là do cậu đã bị gán ột số mệnh quá ác nghiệt. Nhưng Yuuki, cậu không thể chạy trốn mãi được. Cậu luôn lo sợ tương lai này mà, phải không? Tôi biết mình sẽ phải xin phép Rean trước khi nói câu này, vì đây là câu nói của miệng của chị ấy.....Đôi khi, ta gặp định mệnh của mình trên con đường mà ta luôn chọn để tránh nó, Yuuki à.”_Natasy thở dài. “Quyết định là ở cậu. Preserve or Raze?”

Bên trong lá chắn không có tiếng đáp lại. Natasy lắc đầu và đứng lên, chiến đấu cùng Swayne. Cậu tạo ra những lưỡi thương bằng đất sắc nhọn, đâm xuyên vào con quái vật nhưng nó không hề có phản ứng gì cả. Mỗi lần bị cậu và Swayne làm tổn thương, những ngọn lửa cứ đơn giản là nổi lại với nhau và con quái vật lại tiếp tục tấn công. Natasy cảm thấy mình đang làm một trò hề ngu ngốc không hề có kết quả. Tên quái vật đó cứ tiếp tục quăng những quả cầu lửa, có vẻ càng ngày càng lớn và mạnh hơn. Những bức tường chắn bằng đất của Nat cứ yếu dần đi. Trong phút cuối, con quái vật giơ cao hai tay và một quả cầu lớn hơn tất cả những quả từ trước hiện ra, nó lao về phía Natasy và Swayne. Lá chắn đất không thể đỡ được nữa.

Một vụ nổ lớn xảy ra khi bức tường bị vỡ. Natasy cùng Swayne văng ra xa. Cậu cảm thấy như xương cốt mình bị thiêu rụi từ đầu đến cuối. Mắt cậu không thể mở nổi, cảm giác bỏng rát dậy lên. Con quái vật bắt đầu tiến đến gần chỗ Swayne đang nằm bất động. Natasy bắt bản thân mình phải hoạt động như không thể. Sức lực rút dần khỏi cơ thể cậu.

“Không....thể.....”_Natasy mở mắt, gượng đứng dậy. Cậu là người đã bảo Yuuki không từ bỏ, vậy nên lời nói đó sẽ vô dụng nếu ngay bây giờ, cậu không thể chiến thắng tên quái vật đó.

Con quái vật cảm nhận được sự chuyển động của Natasy và quay lại. Cậu lúc này đã gượng đứng dậy được. Lòng căm thù hiện rõ trong đôi mắt Natasy, nó đang chuyển dần thành màu nâu đậm như chocolate đen. Natasy vung tay, mặt đất dâng lên và cuốn vào tay cậu.

“Lưỡi hái của Gaea.”_Natasy lầm bầm. Cậu không thường sử dụng nó, nhưng hôm nay phải dụng đến thôi. Đất tan biến dần và trong tay Natasy hiện ra một lưỡi hái cách điệu màu nâu với phần đầu cực kỳ dài và nhọn. Phần tay cầm được chạm khắc khá cầu kỳ và có dòng chữ The Scythe of Gaea và hình đầu lâu. Natasy hét lên trong khi lao đến con quái vật. Cậu triệu hồi một mỏ đất làm đà, nhảy lên đá văng con quái vật ra xa. Nó ngã xuống đất và gằm lên trong tức tối. Không để con quái vật có thời gian đứng dậy, Natasy lao tới và nhảy lên một lần nữa. Lần này, lưỡi hái được giơ cao và Nat cầm phập nó xuống ngay nơi có một cái lõi tím. Ánh sáng tràn ra với cường độ cực mạnh, mắt Natasy bỗng rất khi mọi thứ trở nên chói lòa. Cậu ngất đi, ánh sáng trắng bao trùm lên mọi thứ.

“Natasy? Natasy? Tỉnh lại đi!”_Swayne chạy đến lay lay hôn hu mình, nước mắt lăn dài. Trông cậu ấy bây giờ thật tả tơi và tồi tệ. Mái tóc vàng óng bám đầy bụi và cát, khắp mình toàn là vết xước và vết bỏng rất do ánh sáng của con quái vật khi bị tiêu diệt gây ra. Yuuki tiến lại, nhìn Nat với vẻ ngạc nhiên không che giấu.

“S...Swayne?”_Nat thì thào, cậu cảm thấy như ai đó vừa quăng mình thẳng vào lò vi sóng vậy. Mắt cậu đau buốt, những điểm vàng còn nhảy múa trước mắt. Toàn thân cậu như bị cắt lát ra.

Còn choáng váng bắt đầu qua đi, Nat gượng đứng dậy, Swayne đỡ một bên cậu.

“Cậu giỏi lắm!”_Swayne cười, đôi mắt xanh áp lánh niềm tự hào. Cô đặt lên má cậu một cái hôn.

“Cảm ơn, Swayne! Chúng ta đến chỗ mọi người nào.”_Natasy mỉm cười.

Họ cùng tiến tới trong khi Yuuki vẫn đứng yên một chỗ. Thằng bé nhìn theo hai người, môi thoáng nở một nụ cười phớt qua. Ánh mắt của Yuuki bắt đầu thay đổi. Chút ánh sáng đã trở về với con người tím thẫm ấy. Sau một hồi suy nghĩ, cậu bé chạy theo họ, lòng nghĩ về câu nói của Natasy.

Preserve or Raze?

42. Chương 42

Rena, Kaito và Edgar cuối cùng cũng đến được nơi mà Hima chọn để họp mặt – ngay trước cửa lâu đài của dòng họ Bonatrate. Hima đang đứng ở nơi đó, vẫy vẫy bọn họ. Hầu hết mọi người đã có mặt đông đủ, trông ai cũng “te tua tơi tả”, có lẽ mọi người đều gặp những khoảng thời gian khó khăn riêng. Tuy nhiên, Rena nhận ra rằng họ đã thân thiết hơn nhiều, bầu không khí không còn quá u ám nữa. Một điều khiến nhỏ chú ý là Syrena có vẻ quan tâm đến Arita hơn. Chị ấy đang vỗ vai Arita, cười nói vui vẻ. Chuyện lạ. Arita vẫn vui tươi như thường, nhưng Rena cảm thấy có điều gì không ổn đang diễn ra. Chị ấy có vẻ xanh xao hơn, có lẽ do đánh nhau với bọn quái vật chăng? Một sự hiện diện khác cũng khiến Rena chú ý là một cậu bé cứ đứng núp sau lưng Natasy.

“Natasy? Ai đang đứng sau lưng em thế?”_Rena hỏi.

“À!”_Natasy nhìn ra sau lưng và mỉm cười. “Đây là người mà em đã nhắc đến trong đường dây thần giao kết cảm ấy! Yuuki.”

Nhỏ ngạc nhiên khi thấy cậu bé đó bước ra. Cậu ta hoàn toàn giống Yuuki như đúc ngoại trừ việc cậu nhỏ tuổi hơn. Mái tóc bạch kim bay phấp phới, đôi mắt tím mơ mộng luôn nhìn về phía xa có ẩn khuất chút

buồn. Từng đường nét trên khuôn mặt Yuuki đều được sao một cách chính xác trên cậu bé này. Cậu ta có thật sự là anh ấy không?

“Chào em. Em tên gì?”_Rena cười và cúi thấp xuống ngang tầm mắt với cậu bé.

Cậu ta đột nhiên có vẻ hoảng sợ và lại lùi về phía sau Natasy. Rena đứng hóa đá.

“Trời ơi Rena! Đừng có cười với con người ta như vậy!!!! Cậu làm thằng nhỏ chết khiếp với khuôn mặt gian xảo như thế đó!!!”_Edgar giễu.

“Cậu nói cái gì hả?!?”_Nhỏ quay lại, trừng mắt lên.

“Đẹp bộ mặt đó qua một bên đi!”_Edgar tát nhẹ vào má nhỏ với vẻ ngán ngẩm.

“Còn rất nhiều nước cống ở trên sân sàng đổ xuống đầu cậu đấy.”_Rena giơ tay lên nhưng Kaito ngăn lại.

“Thôi nào! Sau khi xong vụ này hai người đánh nhau vẫn chưa muộn mà!”_Kaito thở dài, nhưng trông anh ấy có vẻ như đã nghĩ đến một câu nào khác trước khi nói.

Mọi người bắt đầu cười khúc khích khi thấy ba người họ tranh cãi với nhau như vậy. Hay thật! Bây giờ họ có một vở kịch ba người để xem. Rena giận dữ đi về phía cổng dẫn vào tòa lâu đài một thời to lớn và huy hoàng giờ đây không còn gì ngoài cát bụi. Hima đưa tay lên, ánh sáng đỏ hiện ra và cánh cửa bị giật tung đi một cách đầy bạo lực. Mọi người vẫn còn kinh hoàng về cách mở cửa thô bạo của cậu ấy nhưng có lẽ lần này còn kinh dị hơn vì cánh cửa dẫn vào lâu đài làm bằng đá đen và gần như dính cứng vào bản lề của nó, nhưng Hima chỉ đơn giản là giật tung nó ra với một tay. Trông Ciel còn có vẻ sốc hơn mọi người khi nhìn nhà mình bị tàn phá như vậy.

“Hima.....chúng ta có thể nhờ Natasy làm một đường hầm dưới đất hay gì đó tương tự mà.”_Nhỏ vỗ tay.

“Cách này nhanh hơn!”_Hima cười tươi rói, rõ ràng là rất thích thú trong việc giật tung cửa nhà người ta ra.

Mọi người bắt đầu bước vào trong và chứng kiến cảnh hoang tàn đổ nát của lâu đài. Khắp nơi đâu cũng thấy những vampires bị hóa đá. Trên khuôn mặt họ chỉ hiện ra duy nhất một nỗi kinh hoàng. Họ bước đi trên những con đường đã bị hư hại nghiêm trọng, mọi thứ bị phá hủy chỉ trong chớp mắt.

“Không thể tin đây là nơi ta đã đến vài giờ trước.”_Rena thì thầm.

“Yah! Nó trông thật u ám và tẻ nhạt.”_Ryo lầm bầm. “Ý mình là còn u ám và tẻ nhạt hơn lúc đầu chúng ta đến nữa kia.”

Ciel liếc nhìn cậu ấy trông khi đang nắm tay Arclied. Cô bé thật sự rất rất không ổn. Đôi mắt xanh đó tràn đầy vẻ sợ hãi. Nhỏ cảm thấy sự thương cảm dậy lên trong lòng mình. Nếu họ không chiến thắng Nero, thế giới phía trên cũng sẽ có kết cục như vậy. Đó sẽ là kết thúc, cho tất cả.

“Đừng lo! Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi!”_kaito thì thào, nhẹ nhàng nắm tay nhỏ.

Rena mỉm cười phớt qua, cảm thấy má mình đỏ lên. Kaito đâu phải lúc nào cũng lạnh lùng chứ? Nhỏ thấy Arita đang nhìn mình, nhưng khi nhỏ nhìn lại, chị ấy lại quay qua nói chuyện với Sy. Chị gái Rena ngẩng lên, gửi một cái nhìn buồn bã đến cái nắm tay giữa nhỏ và Kaito rồi lặng lẽ thở dài. Chuyện gì xảy ra với chị ấy thế nhỉ? Họ bước vào sảnh chính của tòa lâu đài.

“Chúng ta có hơi vội vàng không?”_Ryo có vẻ đang tính bàn lùi.

“Không! Chúng ta không làm thì mọi người đều chết! Đẳng nào cũng ngổm thì thà chết vinh còn hơn.”_Hima đánh vào lưng Ryo.

“Chúng ta sẽ thắng mà!”_Kaito an ủi.

“Tùy thôi!”_Sy phát một câu ngắn gọn.

“Yuuki? Cậu có sao không?”_Natasy cúi xuống thằng bé.

“Các cậu....không thể làm tổn thương Nero được đâu.....”_Cậu bé lên tiếng.

Rena không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng mọi người hét lên như thể vừa được chứng kiến một kỳ tích.

“C...cậu....n..nói?”_Natasy lắp bắp.

“Em nói được sao?”_Swayne ngạc nhiên.

“Anh vẫn nhớ mọi người....đúng không Yuuki?”_Hima nhướn mày.

Cậu bé gật đầu, đôi mắt thoáng buồn.

“Nero rất mạnh! Hơn nữa hắn đã được giải thoát khỏi tôi....sức mạnh của hắn bây giờ là vô hạn.....”_Yuuki lắc đầu. “Chúng ta không thể làm được gì đâu.”

Mọi người im lặng. Không khí bắt đầu chùng xuống.

“Được rồi!!! Tôi sẽ cho cậu biết thế nào là KHÔNG LÀM ĐƯỢC GÌ!!!!!!”_Sy gần và kéo tay Yuuki tiến thẳng về phía phòng ngai. Ánh mắt chị ấy đã chuyển sang màu đỏ và mặt đất dưới chân Sy bắt đầu bốc khói do sức nóng. Mọi người chạy theo trong sự ngỡ ngàng và Sy đứng im trước cửa phòng ngai.

“Đây là con đường cậu luôn chọn để tránh bước đi!”_Sy chỉ thẳng vào đó. “Và bây giờ....chúng tôi sẽ cho cậu thấy định mệnh của mình ở nơi này!!!”

Vừa dứt lời, Syrena triệu hồi một quả cầu lửa to lớn thiêu cháy cánh cửa thành tro bụi. Yuuki nhìn chị ấy với vẻ ngạc nhiên không che giấu. Mọi người nhìn vào trong phòng ngai, Nero đang ngồi ngay đó, độc ác và ngạo nghễ. Mái tóc bạch kim xõa dài, nổi bật trên bộ áo choàng đen. Ánh mắt đỏ sắc lạnh đầy sát khí, thậm chí đôi mắt đỏ còn đáng sợ hơn cả đôi mắt ác quỷ của Edgar nữa.

“Xin chào những người bạn trẻ.”_Hắn nhếch mép.

“Kết thúc chuyện này! Ngay lập tức!”_Sy gần giọng.

“Cô gái xinh đẹp, sao chúng ta không ngồi xuống và nói chuyện nhỉ?”

“Nói chuyện với người? Thà ta ngồi nghe Natasy và mớ khoa học ngớ ngẩn của nó còn hơn.”

“Này chị hai!”_Nat cầu nhàu.

“VẬY các người không cho ta sự lựa chọn nào khác.”_Hắn vung tay và dưới đất trời lên hàng ngàn tên chiến binh bao bọc bởi ngọn lửa tím và mấy chục con chó ngao cũng đến “góp vui”. Sy có vẻ điên tiết lên.

“Có ai thực sự có một kế hoạch không?”_Arita lo lắng.

“CÓ.”_Sy đưa ra một quả cầu lửa. “Chúng ta sẽ tiêu diệt hết chúng!!! Tấn công!!!!”

Tuy không hiểu tại sao từ lúc nào Sy đã trở thành thủ lĩnh nhưng mọi người vẫn tiến tới. Natasy tạo một bức tường chắn cho Yuuki. Cậu bé đứng nhìn chiến trường ác liệt với con mắt ngạc nhiên. Sy lao đến, đôi cánh lửa tung ra và sức nóng hầu như làm cả những tên chiến binh lửa ấy tan chảy. Chị ấy chiếc đầu như một nữ thần của cái chết. Và đúng là bản thân chị ấy và đôi mắt đỏ rực đã tỏa ra nhiều sự chết chóc rồi. Anh em Ciel và Arclied phối hợp khá ăn ý. Ciel đánh ngã những tên chiến binh trong khi Arclied nhảy lên, cặp song kiếm đen tuyền hiện ra và những tên đó không có cơ hội sống sót.

Natasy vung lưỡi hái của mình và tiêu diệt bất cứ tên nào cản đường. Cậu bé cầm lấy tay Swayne, vung lên. Swayne quay vòng, đá vào tất cả những tên chiến binh đứng xung quanh ấy. Hima teleport Arita lên cao rồi thả chị ấy nhảy xuống, với một cú nhảy tuyệt đẹp, Arita hạ gục cả một nhóm kẻ thù. Ryo nâng những cột đá lên và quất vào những con chó ngao. Rena đưa tay, các ống dẫn nước bên trên đổ ầm xuống và nước lênh láng khắp nơi. Nhỏ nhảy lên ngọn sóng do chính mình tạo ra, quét sạch mọi thứ. Edgar sử dụng vài khả năng của ác quỷ, những tên chiến binh bắt đầu bị ánh mắt của cậu ấy mê hoặc và quay qua tấn công đồng đội của mình. Sao trước đây chưa từng thấy Edgar xài “tuyệt chiêu” đó nhỉ? Kaito thì như một bóng ma, lúc ở chỗ này, lúc ở chỗ kia. Tiêu diệt gọn những con chó khổng lồ.

Tuy đôi khi vẫn bị tấn công và được một con chó “tặng” ột vết cào ở tay, Rena vẫn cảm thấy trận chiến đang diễn ra theo hướng có lợi. Tên Nero ngồi nhìn mọi người với ánh mắt không bằng lòng. Nhỏ tranh thủ liếc về phía Yuuki và thấy cậu bé vẫn nhìn trận chiến một cách vô hồn như không tin chuyện gì đang xảy ra. Với một tiếng hét, Sy nhảy lên và một quả cầu lửa cực đại hiện ra, chị ấy ném nó xuống đất và một vụ

nổ diễn ra, làm bay cả mái vòm cao lớn và kiên cố của phòng ngai. Bầu trời tím hiện ra cũng là lúc Hima tạo một màn bọc đỏ xung quanh một tốp lính lớn, cậu ấy đưa tay lên và quả bóng bay lên cao.

“Witchzarath Audivi Imperio!!!” _Hima hét lên và khối đỏ đó nổ tung.

Edgar và Kaito bắt đầu lo những tên chiến binh chưa bị Sy hay Hima thổi bay. Natasy tạo một vùng đầm lầy lớn và những con chó bị sụp hố. Rena dâng một đợt nước cuối cùng và cuốn trôi phần còn lại của đ1m tàn quân đó. Nhỏ nhìn quanh, khung cảnh thậm chí còn hoang tàn hơn với những cột khói nghi ngút. Sự im lặng rợn người khiến cho không khí thêm căng thẳng. Hầu hết mọi người đều bị thương nhưng họ có vẻ ổn. Rena đưa mắt nhìn về phía Nero lúc này đã đứng dậy.

“Các người khá đấy.....nhưng cuộc chơi chỉ mới bắt đầu thôi.” _Hắn cười mỉa và đưa tay lên.

43. Chương 43

Ngay sau khi Nero đưa tay lên, Rena chắc rằng mình không còn cơ hội nào nữa. Một lực vô hình đẩy nhỏ thẳng vào bức tường đỏ nát phía sau. Rena cảm thấy tiếng xương mình đang rên rỉ. Có thể nhỏ đã quá choáng rồi hay sao mà nghĩ vậy nhỉ?

“Rena!!!!” _Gần như mọi người đều gọi tên nhỏ và quay sang tấn công Nero. Chỉ có Kaito chạy lại đỡ nhỏ xuống, thật kỳ lạ vì tại sao mọi người gọi Rena mà lại đi đánh nhau với Nero?

“Em không sao chứ?” _Kaito lo lắng.

“Không hẳn, nhưng anh cứ ra với mọi người đi, em chỉ cần ngồi nghỉ một chút.” _Rena gượng cười mặc dù từng đốt xương đang đau ê ẩm.

Kaito nhìn nhỏ với vẻ lo ngại nhưng cũng chạy đi giúp những người khác. Edgar làm trò quái gì mà không hề tỏ vẻ quan tâm đến Rena ấy nhỉ? Kaito lắc đầu, xua tan cái suy nghĩ ấy đi và tập trung vào trận đấu. 10 chọi 1. Ai chắc chắn cũng sẽ nghĩ 10 sẽ thắng, họ thực sự nên nghĩ lại. Tên Nero đó đúng là không-phải-người, hắn nhanh thoăn thoát, ẩn hiện như một bóng ma. Khả năng chiến đấu của hắn cực kỳ tốt với sự trợ giúp của một loạt phép thuật kỳ dị quái đản. Sy quảng hàng loạt quả cầu lửa nhưng hắn đơn giản chỉ cần bước qua một bên. Natasy dâng một hân đất lên và Swayne nhảy lên đó, vung thanh sắt vào người Nero. Hắn cầm lấy một đầu gậy, đâm thẳng nó ngược lại Swayne. Cô bé bị cú đó làm văng ra xa và bất tỉnh. Nero lúc này cầm thanh sắt của Swayne và lao đến tấn công Arita.

Tuy nhiên, Arita có vẻ đã yếu ngay từ đầu. Cô ấy chỉ phòng thủ là chính. Nero hất cây gậy xuống đất, Arita thực hiện một cú lộn người để tránh nhưng khả năng giữ thăng bằng sau khi xoay người của Arita đã phản lại cô ấy khi cây gậy của Nero (hay của Swayne whatever...) lao đến và đánh Arita ra xa. Kaito thật sự muốn xem Arita thế nào nhưng cậu đã bị Nero chọn là mục tiêu tiếp theo. Tên đó lao tới, Kaito dùng chân đá vào bụng hắn. Nero khụy xuống, nhưng làm quái nào hắn lại lấy lại thăng bằng nhanh thế được? Hắn gạt nhân Kaito nhưng cậu kịp nhảy lên, cùng lúc đó Natasy tạo những lưỡi thương từ đất ngay dưới chân Nero. Hắn né được nhưng bị rách một bên áo choàng. Hima chọt hiện lên phía sau hắn.

“Witchzarath Audivi Imperio!!!!” _Cô hét lên và những tảng đá bay lên, lao thẳng vào người Nero từ khắp mọi phía. Hắn ta đạp lên những tảng đá, nhảy qua những viên khác và hạ cánh một cách đẹp mắt dưới đất. Nero vung tay, loạt đá đó lao trở ngược lại Hima với vận tốc nhanh gấp hai lần. Cô bé định tạo một lá chắn nhưng không kịp. Hima bị hất văng ngược lại và một viên đá đè trúng chân. Cô bé hét lên.

“Hima!” _Ryo quay lại nhìn Nero với ánh mắt căm phẫn. Hắn dám làm Hima bị thương! Cậu nâng một cái cột gậy lên và ném về phía Nero. Hắn giơ ngón trỏ và ngón giữa lên trước mặt, nhắm mắt lại. Cây cột bị chẻ làm hai một cách dễ dàng như cắt miếng bơ vậy. Ryo chưa kịp hết ngạc nhiên thì Nero đã lao đến. Hắn xoay người, đá vào Ryo cùng lúc cậu cũng tung ra một cú đá. Tiếng va chạm vang lên và Ryo biết chân mình đã bị gãy. Tiếng xương của cậu thậm chí còn nghe rõ hoàn toàn, Nero mỉm cười độc ác. Ryo khụy xuống, thở hắt ra.

Cùng lúc đó, tiếng xé gió của thanh katana lửa hiện ra. Nero tránh qua một bên khi Sy chém lưỡi kiếm xuống, tạo nên một lỗ hổng trên mặt đất. Đôi cánh của Sy khép lại, tan biến dần khi cô đứng trên mặt đất, mắt đờ đẫn sát khí. Tuy không biết dùng kiếm, nhưng Sy không thể đứng nhìn tên đó làm bị thương ai nữa. Cô vung thanh kiếm lên, ngọn lửa đỏ rực cuộn vòng quanh thanh kiếm. Sy làm động tác chém xuống và ngọn lửa phùng ra, lao thẳng đến chỗ Nero. Hắn liên tục di chuyển, tránh né những tia lửa nóng rẫy đó. Edgar cũng bắt đầu lao đến tung mộ cú đá vào bụng Nero, hắn văng vào ngay đường đi của một quả cầu lửa. Tuy nhiên, khi ngọn lửa tan đi, Nero vẫn không hề bị sao cả. Hắn nhăn mặt, phóng ra sau lưng Sy. Ngay cả phản ứng của Sy cũng quá chậm, cô bị Nero bẻ quặt tay ra sau.

“Làm ơn đi!!! Sao cứ mỗi lần có ai đánh tôi cũng đều bẻ tay thế!?”_Sy hét lên, chắc chị ấy đang nhớ lại lần đánh nhau với Rose.

“Vì làm thế, ngọn lửa của cô em không thể tỏa ra được nữa.”_Nero thì thầm vào tai Sy quăng chị ấy sang một bên. Sy đâm sầm vào bức tường và ngã xuống. Máu từ khóe môi cô rỉ ra.

“Chết tiệt!”_Edgar gần và lao đến tấn công Nero. “Người sẽ không làm vậy với bất kỳ ai nữa.”

Bây giờ, hai người còn trụ lại được chỉ có Kaito và Edgar. Ciel cùng Arclied đã bị Nero đánh bại từ lúc nào, họ đang cố gượng dậy như không thể, có lẽ Nero trừng phạt những người họ Bonatrate có phần khắc nghiệt hơn tất cả. Edgar lao đến, vung nắm đấm của mình nhưng Nero bắt được. Hắn bẻ tay cậu ra sau. Edgar nghiêng răng, đá vào hông Nero. Tay cậu được giải thoát. Nero bay về phía sau và lại bị đánh bởi Kaito. Hắn xoay người, né tránh các đòn tấn công còn lại của Kaito. Hai người họ cứ di chuyển nhanh đến chóng mặt và không có cách nào nhìn rõ được trận chiến. Edgar bắt đầu đến trợ giúp Kaito. Tuy nhiên, trong một giây sơ hở, Kaito đã để Nero nắm được mình và ném anh về phía Edgar. Hai người cùng va vào tảng đá lớn, Edgar gần như làm tảng đá đó vỡ tung ra. Cậu gượng đứng dậy, thấy ê ẩm nhưng không bị sao cả. Kaito trông cũng khá ổn, hai người nhìn nhau và gật đầu.

Kaito cùng Edgar đồng loạt chạy đến nơi Nero đang đứng. Về ngạc nhiên hiện rõ trong đôi mắt tên Death Apostle đó khi hai người cùng tung cú đá của mình gần như cùng lúc ngay vào bụng hắn ta. Nero văng về phía sau nhưng hắn kịp chống tay ngăn chặn trước khi va người vào bất kỳ đâu (i don't care). Kaito cùng Edgar lại lao đến, Edgar đưa tay ra và Kaito nắm lấy. Edgar xoay người và ném Kaito lại chỗ Nero, Kaito đuổi chân, đá thêm một cú nữa vào người hắn. Nero đập người vào tường, Edgar chớp thời cơ, thoi một quả vào bụng hắn. Nero hét lên và gục xuống.

“That’s what i’m talking about!!!!”_Edgar hét lên, tươi tỉnh nở một nụ cười rộng hết cỡ.

“Xem ra vampire và demon kết hợp cũng không tệ nhỉ?”_Kaito mỉm cười phớt qua.

“Còn phải nói.”_Edgar đánh vào lưng Kaito.

Nãy giờ trốn trong bức tường đá mà Natasy dựng lên, Yuuki cảm thấy thật sự ngưỡng mộ mọi người. Họ đã làm Nero bị thương. Học chiến đấu đến phút cuối cùng. Không ai từ bỏ cả. Mọi người đang bắt đầu gượng dậy và mỉm cười với nhau. Yuuki có cảm giác xấu hổ cho chính bản thân mình. Có gì đó trong cậu đang thay đổi. Định mệnh của mình....trên con đường ta luôn chọn để tránh.....

“Các cậu tuyệt lắm!!!”_Ryo nói trong khi vẫn nhăn mặt vì đau.

“Hắn sẽ trả giá sau.”_Sy lăm bầm khi lau vệt máu trên miệng.

“Tuyệt!”_Rena cười, nhỏ đã cảm thấy đỡ hơn và chạy lại ôm Kaito và Edgar. “Mình tự hào về hai người.”

“Bị đá đè trúng chân dù không tuyệt lắm nhưng hai cậu khá đấy.”_Hima nói trong khi đưa tay di chuyển tảng đá ra chỗ khác.

“Chúng ta...thắng rồi sao?”_Ciel đỡ Arclied dậy và hỏi với ánh mắt nghi hoặc.

“Có lẽ...”_Arita thì thào, thoáng nở nụ cười.

Tuy nhiên, điều khó đoán ở cuộc đời là ta không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Một luồng lửa tím hồng hiện quanh Nero, hắn bắt đầu đứng dậy. Mọi người há hốc mồm kinh ngạc. Những vết trầy xước trên người hắn đã biến mất, Nero trở nên nguyên vẹn như cũ. Hắn ngẩng mặt lên, ánh mắt chứ đầy vẻ hiểm ác. Mái tóc bạch kim dài bay bay trong gió. Đôi mắt Nero sáng rực lên.

“Các người không thể đánh bại ta!!!” _Hắn đập tay xuống đất và một luồng ánh sáng tím hiện ra, đánh bật tất cả mọi thứ. Sức nóng của nó làm tất cả những ai ở quanh khu vực ấy gần như bốc khói. Rena, Edgar và Kaito khụy xuống, sức lực tan biến khỏi họ. Những người còn lại một lần nữa lại bị đánh bật ra sau. Khi ánh sáng biến mất, khung cảnh còn lại là mọi người đều nằm vật xuống, không còn sức chiến đấu. Bức tường Natasy dựng lên cho Yuuki đã bị phá vỡ, cậu nhóc nhìn mọi người, cảm thấy vô vọng. Yuuki chạy đến bên Natasy, lay lay vai cậu ấy.

“Người!” _Nero chỉ tay về Yuuki. “Đây chính là lỗi của người! Người phải trả giá vì đã sinh ra trên cuộc đời này!!! Người chính là nguyên nhân cho sự trỗi dậy của ta!!!”

Tiếng cười của Nero vang vọng khắp thung lũng. Yuuki khụy xuống, cúi gằm mặt xuống đất. Không còn hy vọng gì nữa. Mọi thứ đều bị phá hủy, kết thúc thật rồi. Bầu trời tím thẫm, xung quanh đều là những cảnh đổ nát của các tòa nhà tạo thành một khung cảnh thê lương. Sự tàn phá đã quá nhiều. Cán cân thăng bằng bị phá vỡ, không có xây dựng, chỉ có phá hủy. Preserve và Raze. Chiến thắng đã thuộc về Raze. Yuuki nhìn quanh, mọi người đều đã bị đánh bại trước quyền lực của Nero. Không ai có thể làm gì nữa. Không ai.....

“Người vốn không nên đẩy bạn mình vào hoàn cảnh này! Người nghĩ sẽ thay đổi được định mệnh của mình ư? Giúp ta trỗi dậy là một phần số mệnh của người, đồ ngu!!!” _Nero mỉa mai.

Yuuki cau mày, siết chặt tay mình lại. Hắn sai rồi!

“Người có thể là một thứ mà ta đã vô tình hồi sinh.....” _Yuuki ngước lên, ánh sáng trắng tỏa ra từ đôi mắt cậu. “.....NHƯNG NGƯỜI SẼ KHÔNG BAO GIỜ LÀ MỘT PHẦN TRONG ĐỊNH MỆNH CỦA TA!!!”

44. Chương 44

“Người có thể là một thứ mà ta vô tình hồi sinh.....NHƯNG NGƯỜI SẼ KHÔNG BAO GIỜ LÀ MỘT PHẦN TRONG ĐỊNH MỆNH CỦA TA!!!!!!”

Tiếng hét của Yuuki vang vọng khắp thung lũng và luồng ánh sáng trắng bao quanh cậu càng ngày càng tỏa sáng mạnh hơn nữa. Rena cùng mọi người cố gắng ngẩng lên nhìn Yuuki với ánh mắt ngạc nhiên. Ánh sáng tan đi, Yuuki đã trở lại đúng với hình dáng thật của mình – một thiếu niên 17 tuổi. Mái tóc bạch kim đã dài ngang vai và đôi mắt đỏ đầy sự tức giận với Nero. Yuuki bước một bước lại gần Nero, hắn ta có vẻ hoảng sợ và lùi lại. Yuuki đưa tay ra và một luồng sáng trắng bao bọc quanh bàn tay anh ấy.

“Định mệnh của tôi không phải do ông điều khiển!” _Yuuki nói và phóng luồng ánh sáng đó về phía Nero. Hắn ngã bật ra sau.

“Tôi sinh ra không phải là để phá hủy mọi thứ!!!!” _Yuuki lại phóng ra một quả cầu ánh sáng về phía Nero, hắn lại bị đánh văng đi. Nero gượng ngước lên, nhìn Yuuki với ánh mắt giận dữ và ngạc nhiên cao độ. Mọi người đều gượng đứng dậy, Natasy bước đến gần Yuuki và mỉm cười nhẹ. Những người còn lại, thậm chí cả Ryo đang được Hima đỡ dậy đều đến bên cạnh Yuuki.

“Tôi điều khiển định mệnh của chính mình.” _Yuuki nói. Thêm một quả cầu ánh sáng nữa lao về phía Nero.

“ARGHHHHHH!!!!” _Hắn hét lên.

“Tôi được sinh ra là nhờ tấm lòng nhân hậu của một True-Ancestor vampire.”

“Tôi tìm được con đường cho cuộc đời mình nhờ các bạn.” _Yuuki nhìn về phía mọi người và mỉm cười.

“Họ chính là gia đình của tôi, cuộc sống của tôi, định mệnh của tôi!!! VÀ ÔNG KHÔNG ĐƯỢC CHÀO ĐÓN Ở ĐÂY, NERO!!!!” _Yuuki hét lên và ánh sáng trắng phát ra mạnh mẽ hơn.

Mọi người đều nhắm mắt lại khi ánh sáng đó nuốt lấy cả thung lũng. Tiếng hét của Nero vang vọng khắp nơi, làm rung chuyển mọi thứ. Ánh sáng của Yuuki lan tỏa ra, phục hồi tất cả những lâu đài cùng ngôi nhà bị phá hủy. Những vampires bị hóa đá đều được trở lại bình thường. Bầu trời không còn bị bao bọc bởi cái

màng tím nhờ nhờ nữa mà trở lại thành màu đỏ đen đen (cũng chả tươi sáng được hơn là bao ==). Những vết thương trên người Rena và những người khác đều được chữa lành, mọi thứ trở về như nguyên trạng của nó – hoàn hảo. Không ai có thể nghĩ mới mấy phút trước đây nơi này đã ngập tràn trong những cảnh đổ nát và hoang tàn. Ánh sáng tan biến dần đi, Nero đã biến mất.

“Có lẽ hần đã nát thành từng hạt bụi rồi.”_Kaito cười nhẹ nhõm.

“Chúng ta...thật sự thắng rồi chứ?”_Edgar nhướn mày.

“Yuuki! Anh tuyệt lắm!”_Hima cười, chân cô ấy đã khỏi hoàn toàn nhờ vào ánh sáng đó.

“Vậy...sau cùng mình cũng đã chọn sẽ xây dựng, không phải phá hủy nhỉ?”_Yuuki cười hiền, vẻ thân thiện trở lại trên khuôn mặt rạng rỡ của anh ấy.

“Khoan đã....mọi người có cảm thấy thiếu thiếu gì đó không?”_Edgar chột nhướn mày. “Rena đâu?”

Mọi người nhìn quanh và nhận ra Rena đã biến đi đằng nào. Hima nhắm mắt lại và niệm thần chú. Khi đôi mắt đã mở ra lại, Hima chỉ tay về phía sau một đồng đá lớn. Có lẽ Rena đã bị thổi qua đó khi ánh sáng trắng bao bọc khắp thung lũng. Cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên do khả năng giữ thăng bằng của Rena là cực kỳ kém. Kaito cùng Edgar vội chạy lại chỗ Rena. Cô bé đã ngất xỉu, Kaito đỡ nhỏ dậy và lay lay vai.

“Này! Rena! Rena!”_Kaito gọi.

“Để tôi đi kiểm ít nước xem.”_Edgar nói và chạy đi.

Đúng lúc đó, Rena chậm chạp mở mắt, nhỏ còn đang quá choáng váng và không thể nhìn rõ người đang đỡ mình dậy. Ánh sáng quá chói làm thần kinh nhỏ đảo lộn hết cả lên. Cảm giác như vừa bị đem quay trong lò vi sóng vậy. Mọi thứ hiện ra thật mờ nhạt, nhỏ cảm thấy sức sống cứ trôi tuột đi đâu hết. Có lẽ do đòn tấn công ban nãy của Nero đã rút đi khá nhiều sức lực của Rena rồi. Trong đầu Rena hoàn toàn trống rỗng, không có ý thức về thời gian. Tuy nhiên, khi nghe ai đó gọi tên mình, Rena lại chỉ nghĩ đến một người duy nhất.

“E...Edgar....?”_Rena thì thào.

Kaito cảm thấy tim mình đập chậm lại một nhịp. Cậu nhìn xuống người con gái đang dựa vào mình. Mái tóc đen dày của Rena bám đầy bụi, đôi mắt khẽ mở lộ ra con ngươi xanh như mặt biển lúc lặng sóng. Kaito nhìn Rena một lúc và nhận ra mình không hề đỏ mặt. Chuyện này là sao? Rena đã gọi tên Edgar....đó là câu trả lời rõ ràng nhất. Nhưng tại sao Kaito không hề cảm thấy giận dữ gay đau khổ, cậu chỉ đơn giản là cảm thấy hơi buồn và thất vọng. Rốt cuộc tình cảm của cậu dành cho Rena có phải là tình yêu? Hay chỉ là sự chiếm hữu. Có lẽ cậu đã quá quen với việc là người chủ hợp đồng với Rena nên đã ngộ nhận? Cảm giác đau đớn khi Rena đi cùng Edgar không lẽ chỉ là sự ghen tị khi thấy người hiền mầu của mình sắp rời xa? Kaito lắc đầu, tâm trạng cậu bây giờ thật rối loạn.

“K...Kaito? Là anh sao?”_Giọng nói của Rena lại vang lên, cô bé ngược cặp mắt xanh thẳm lên nhìn Kaito.

“Ừ. Em không sao đâu! Mọi chuyện ổn rồi!”_Kaito cười nhẹ.

“Rena! Nước này!”_Edgar chạy đến và nâng cốc nước lên cho Rena. Nhỏ gượng dậy, uống vài ngụm.

“Mình ổn, cảm ơn Edgar.”_Rena cười, nụ cười nhẹ nhàng, má cô bé đỏ lên.

Mọi người nhìn vào cặp đôi đó với ánh mắt dịu dàng. Họ mỉm cười. Phải. Ai cũng đều biết kết quả của cuộc tình này rồi. Ai cũng biết. Cùng nhau, họ nhìn về nhìn về phía chân trời xa xa, ánh sáng màu trắng dịu nhẹ đang lan tỏa khắp nơi. Ánh sáng hy vọng.

2 tuần sau.

Bây giờ, chắc mọi người đều nghĩ họ sẽ sống cùng nhau hạnh phúc mãi mãi. Còn lâu! Nếu cuộc đời luôn là một màu hồng thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngay sau khi trở về căn biệt thự của gia đình Rena tại Anh, Sy đã tìm thấy một thứ. Lúc đó, mọi người đang tận hưởng kỳ nghỉ ngắn ở Vương quốc của những

đóa hồng này, ba mẹ Rena hiểu cho hoàn cảnh của họ và để những người bạn nghỉ ngơi tại tòa nhà gần biển của mình mà không hỏi gì thêm. Đó là một buổi chiều tà, ánh nắng đỏ đỏ cuối ngày chiếu xuyên qua ô cửa kính tạo một gam màu buồn, những bông hồng khép bắt đầu cánh lại ngoài vườn và tiếng chim hót thưa thớt dần đi làm khung cảnh trở nên tĩnh lặng pha chút thê lương. Kaito, Edgar, Yuuki, Hima và Ryo đang ngồi uống trà ở phòng khách cùng em trai Rena thì Sy bước vào, ném lên bàn một xấp giấy đựng trong cái bì màu nâu, vẻ mặt thất vọng. Chị ấy ngồi thụp xuống, lấy hai tay che mặt. Mái tóc đỏ xõa xuống lòa xòa rất đẹp.

“Rena đâu?”_Sy hỏi, vẫn không ngước lên.

“Ra biển ngắm mặt trời lặn rồi. Có chuyện gì vậy chị?”_Natasy lo lắng.

“Đây là kết quả sau khi đi khám của Arita.”_Sy thì thào, vùi mặt vào những lọn tóc đỏ mềm mượt của mình.

Kaito thấy nhói trong lòng. Sự sợ hãi đột ngột bao trùm căn phòng. Từ sau vụ ở nhà Bonatrate, Kaito và Arita bắt đầu nói chuyện cởi mở hơn, nhưng cảm giác của Kaito vẫn không thể lý giải được. Rena vẫn chưa trả lời chính thức cho Edgar và cậu nên tình hình càng loạn thêm. Sy ngước lên, đôi mắt chỉ là một màu tím nhạt nhợt. Chị ấy run rẩy cầm tập hồ sơ lên, rút ra một tờ giấy và đưa cho Kaito. Cậu kin hoàng nhìn dòng chữ trong tờ giấy đó, tay run run.

Chẩn đoán bệnh: Ung thư máu thời kỳ cuối.

“C.....cái này...từ bao giờ...?”_Kaito lắp bắp.

“Một tháng trước.....chị mới tìm thấy nó trong phòng của Arita...bị vỡ nát.....”_Sy thì thào. Cô đã biết có gì đó không ổn với tình trạng sức khỏe của Arita từ khi chiến đấu với những tên chiến binh bằng lửa. Cô bé đã ho ra máu. Sy thật sự hy vọng đó không phải là sự thật nhưng đến khi tìm được tờ giấy này, Sy biết mọi chuyện đã chấm dứt. Kaito kinh hoàng nhìn từng dòng chữ trong tờ giấy, cảm giác đau đớn và mất mát dậy lên. Mọi người im lặng trong sững sờ. Vẻ mặt lạnh băng của Kaito vẫn không thay đổi, chỉ có từ trong đôi mắt đen thẳm kia, những giọt nước mắt đã bắt đầu rơi. Giọt nước mắt của vampire.

45. Chương 45

Cách đó không xa, Rena đang ngồi ngắm mặt trời mọc, lòng nghĩ băng quơ về tình cảm của chính mình. Một bóng đen xuất hiện từ phía sau, Rena quay lại và thấy Arita đang đứng đó, mỉm cười hiền.

“Chị ngồi với nhé!”_Arita nói.

“Vâng ạ.”_Rena cười, Arita trông như một thiên sứ với mái tóc đen ngắn bay bay trong gió chiều. Những tia nắng cuối cùng chiếu lên làn da trắng của Arita, khiến chị ấy như không thuộc về thế gian này vậy.

“Em đã có quyết định của mình chưa?”_Arita hỏi, mắt hướng về phía chân trời.

“Em nghĩ....là rồi ạ.....”_Rena trầm ngâm, nhớ lại khoảnh khắc nhỏ đã nhằm Kaito thành Edgar.

“Ngay khi em cảm thấy yếu đuối và tuyệt vọng nhất, em đã gọi tên cậu ấy. Chị nghĩ mọi người đều đã biết kết quả.”

“Em xin lỗi...chị đã hy sinh quá nhiều cho em.....nhưng em lại....”

“Đừng nói gì cả.”_Arita cười nhẹ. “Thế này nhé, nếu em cảm thấy có lỗi thì hãy hát cho chị nghe một bài hát đi.”

Rena khá ngạc nhiên về điều đó nhưng nhỏ vẫn cất tiếng hát. Một bài hát tiếng Nhật.

“Sagashie bakari no boku-tachi wa (Bởi vì chúng ta không thể làm gì ngoại trừ việc tìm kiếm)

Kagami no you ni yoku niteru kara (Thật giống nhau, cứ như nhìn qua tấm gương vậy...)

Mukiau dake de tsunagaru no ni (Dù cho chúng ta chỉ có thể nhìn nhau để liên lạc)

Fureau koto wa dekinai mama (Và chúng ta không thể chạm được nhau)

Me o kora *a (Thì em vẫn cố căng mắt để nhìn)

Te o noba *a (Và đưa tay ra với lấy anh)

Kaseki mitai ni nemutte iru (Em ngủ, như một mảnh hóa thạch)

Hirakareru no o machitsuzukeru (Tiếp tục chờ đợi để được mở ra)

Ame ga futte (Mưa vẫn rơi)

Toki wa michite (Thời gian vẫn trôi...)”

Arita dựa vào vai của Rena, chăm chú lắng nghe tiếng hát trong veo pha chút buồn. Cô khép hờ mắt lại. Những tia nắng cuối cùng của ngày chiếu sáng lấp lánh trên mặt biển, đường chân trời như gần và rõ nét hơn. Arita cảm nhận gió biển thổi qua mái tóc của mình, cảm giác buồn ngủ lan tỏa khắp cơ thể. Tuy nhiên, cô vẫn cố giữ ắt mình khe mở, để ngắm mặt trời lặn, vì cô biết, nếu mình nhắm mắt, cô sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

“Nee boku wa boku wa shiritai (Em... em rất muốn biết)

Aisuru te donna koto (Như thế nào là “yêu”)

Kimi ga hohoemu to sekai wa (Khi anh cười)

Sukoshi furuete kagayaita (Cả thế giới như rung chuyển và tỏa sáng)

Maru de kokyuusuru you ni ugokidashia (Cứ như nhịp đập con tim, nó bắt đầu chuyển động.)

Dare mo mamorenai boku-tachi wa (Chúng ta chẳng thể bảo vệ được ai)

Neshizumaru machi o kakedashia (Như đã biến mất khỏi một thành phố ngủ yên)

Mizu ni natte (Hóa thành nước)

Kaze ni natte (Hóa thành gió...)”_Rena vẫn say sưa hát.

Mặt trời bắt đầu lặn xuống chân trời, những tia nắng tắt dần. Bầu trời quang đãng xanh ngắt một màu, Arita mỉm cười thoáng qua. Đôi mắt nhắm lại. Cô chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ sâu để đến nơi có hạnh phúc. Từ khóe mắt Arita, một giọt nước long lanh chảy xuống. Khuôn mặt cô thanh thản và nhẹ nhàng với nụ cười vẫn còn trên môi....

“Te ni ireru tame ni arasoi (Khi chiến đấu cùng nhau)

Ubaiaeba munashikute (Có thêm bao nhiêu nữa cũng vô ích)

Boku ga sakende mo sekai wa (Dù em có hét lên)

Nani mo iwazu ni se o muketa (cả thế giới vẫn quay lưng lại với em mà chẳng nói lời nào)

Maru de boku o tamesu you ni tsukihanashia (Như thế để thử thách em, như thế để đẩy em đi mất...)

Isshun o (Khoảnh khắc...)

Eien o (Vĩnh viễn...)

Hajimari o (Khởi đầu...)

Saihate o (Kết thúc...)

Nee boku wa boku wa shiritai (Em... em rất muốn biết)

Ikiteku te donna koto (Như thế nào là “sống”)

Boku ga tazuneru to sekai wa (Nếu em hỏi)

Sukoshi furuete kagayaita (cả thế giới có thể cũng sẽ rung chuyển và tỏa sáng)

Boku ni nemuru shinjitsu o ima shizuka ni tokihanatsu (Nhưng em sẽ thầm lặng giải thoát cho sự thật đang được chôn giấu trong lòng...).....”

Ánh nắng đã tắt hẳn. Trên bờ biển chỉ còn hai cô gái đang ngồi dựa vào nhau, tiếng hát vẫn còn cất lên mãi, đến nơi tận cùng của thế giới này.....

46. Chương 46

“Chị Rena!!!!” _Natasy đá tung cánh cửa phòng nhỏ và lao vào với vận tốc ánh sáng, trên tay vẫy vẫy lá thư. “Anh Kaito bỏ đi rồi.”

Nhỏ ngồi yên lặng, đôi mắt không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên. Đã gần hai tuần kể từ khi đám tang của Arita được tổ chức, Rena đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra. Ngày nhỏ hát cho Arita ở bãi biển, Arita không biết rằng nhỏ đã vừa hát vừa khóc. Phải. Rena biết chị ấy không sống được bao lâu nữa.....Arita đã ra đi, ngay khi nhắm mắt một cách yên bình và dựa vào vai nhỏ. Chị ấy đã kiệt sức. Rena công Arita về nhà và trao lại cho Kaito. Anh ấy như người mất hồn, đôi mắt đen đầy vẻ đau khổ và hối hận. Tối hôm đó trời đổ mưa rất nhiều, mọi người ai cũng khóc.....

Xin lỗi vì đã ra đi đột ngột như vậy, anh nghĩ mọi chuyện đều đã sáng tỏ rồi. Em đã chọn Edgar và anh thấy vui vì điều đó. Anh yêu Arita. Có lẽ cái tôi trong anh quá lớn nên anh không thể chịu nổi khi có ai lấy đi thứ thuộc về mình. Nhưng em đừng lo, hợp đồng của chúng ta sẽ bị phá ngay khi em đọc lá thư này. Anh sẽ về Ý, Kori cần có người giúp con bé cai quản triều đại. Anh sẽ ở đó mãi mãi, anh sẽ nhớ mọi người, nhớ những kỷ niệm giữa chúng ta...và tất nhiên...cả Arita nữa. Anh nợ cô ấy quá nhiều, anh cần phải sám hối cho tội lỗi của mình. Dù sao thì, chúc em hạnh phúc bên Edgar nhé! Chào tạm biệt Hima và Ryo hộ anh, anh sẽ nhớ mọi người...rất nhiều.

Kaito.

Nhỏ lặng lẽ đọc bức thư, lặng lẽ mỉm cười và lặng lẽ gấp nó lại. Một giọt nước mắt long lanh chảy xuống, Rena đưa tay lau nó đi. Nhỏ nhìn bàn tay mình, dấu hiệu hoa hồng của Kaito hiện lên một lần nữa....và tan biến đi một cách lặng lẽ. Rena thở dài, bước ra khỏi phòng, đi bộ một cách chậm rãi qua khoảng hành lang kéo dài. Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu qua từng khung cửa sổ. Nhỏ đứng lại, nhìn ra ngoài.

“Anh ấy đi rồi sao?” _Giọng của Edgar vang lên. Nhỏ quay lại, gật đầu nhẹ.

“Cả Hima và Ryo cũng về Nhật trước rồi. Mình nghĩ chúng ta không còn lý do để ở lại Anh nhỉ? Dù sao cũng còn phải đi học.” _Rena cười, Edgar đưa ngón trỏ lên chặn ngang miệng nhỏ, mỉm cười tinh quái.

“Tất nhiên chúng ta còn chuyện phải làm! Hôn ước...”

Nhỏ ngạc nhiên, mặt đỏ lên. Edgar quàng tay ôm lấy Rena từ phía sau, thì thầm vào tai người sắp thành hôn thê của mình.

“Well~ Anh hy vọng lần này khi nói với ba mẹ, sẽ không có ai đến phá cửa sổ nữa.”

Rena nở một nụ cười mặc dù mặt nhỏ đã đỏ hết lên. Phải, bây giờ, không còn gì có thể chia tách họ được nữa. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cho dù kết cục có ra sao đi nữa, đó vẫn là một khoảnh khắc hạnh phúc, trí nhớ của chúng ta sẽ luôn lưu giữ nó. Vì khi đó, chúng ta đã có thể tìm thấy định mệnh của chính mình và bước tiếp với nó. Tay trong tay với nhau, Rena và Edgar bước về phía căn phòng mà nơi đó, định mệnh của họ được gắn kết chặt chẽ với nhau hơn, bởi một người đã phá cánh cửa sổ.....

“Em không biết....liệu Kaito có nhận ra rằng....em đã đưa Arita đến gặp Yuuki trước khi trao lại cho anh ấy không nhỉ...?” _Nhỏ nói thầm, lời nói lạc đi trong tiếng gió.

[Lời kể của Kaito]

Tôi đứng trước biển, cảm nhận làn gió thổi qua mái tóc đen của mình. Đã gần một tuần kể từ khi tôi đến Ý. Công việc cũng khá bận rộn, nhưng nó giúp tôi không chìm vào trạng thái buồn bã và đau khổ. Thi thoảng, tôi vẫn gặp những thứ gợi nhớ tôi về cô ấy. Tuy nhiên, việc đó không còn khiến trái tim tôi đau nhói nữa, nó đã hóa đá rồi chẳng? Nhưng....nếu một ngày, tôi không thể chịu đựng sự mất mát này nổi nữa....thì tôi sẽ tiếp tục cuộc sống hiện giờ của mình như thế nào chứ? Dù sao thì tôi đã từng hứa với Arita rằng, khi đã có thể ổn định mọi thứ, chúng tôi sẽ đi ngắm bình minh ở biển. Tôi vẫn luôn giữ lời hứa đó. Tôi sẽ không quên. Tôi sẽ vẫn chờ ở đây – chờ cô ấy quay lại. Những tia nắng nhẹ nhàng của một ngày mới bắt đầu xuất hiện, bầu trời có vẻ trong xanh và cao hơn. Mặt biển yên tĩnh một cách kỳ lạ. Những giây phút này thật tuyệt vời. Tuy vậy, tôi vẫn đang chờ đợi, chờ đợi một người sẽ không bao giờ tới.....nhưng trái tim tôi vẫn bình lặng lạ thường....

Ánh mặt trời dường như rực rỡ hơn, và một giọng nói cất lên.

“Cậu luôn tự làm khó mình như vậy.”

Từng giác quan trong cơ thể tôi đột nhiên trở nên nhạy bén, trái tim đã ngừng yên giờ đập mạnh hơn bao giờ hết. Tôi quay lại, Arita đang đứng đó. Đây là mơ sao? Mái tóc đen của cô ấy bay bay trong gió, khuôn mặt hiền dịu nhìn tôi và mỉm cười. Arita đưa tay chạm vào người tôi. Là thật, không phải là mơ.

“Không vui khi gặp lại mình sao?”_Arita cười tươi, nháy mắt tinh nghịch.

“L....làm sao....”_Tôi lắp bắp. Đến lúc này, tôi mới nhận ra màu mắt của Arita. Đó không phải màu đen.....mà là màu đỏ.

“Rena đã đưa mình đến chỗ Yuuki ngay khi thấy mình ngất xỉu trên vai cô bé. Yuuki đã biến đổi mình, chỉ chậm một xíu là không kịp rồi. Nọc của vampire có thể chữa lành mọi thứ, phải không? Rena không để cậu làm việc đó vì cô bé sợ cậu sẽ không chịu, nhưng đó là cách duy nhất.”_Arita vén tóc qua một bên, mỉm cười nhẹ. “Xin lỗi vì đến trễ, do quá trình biến đổi của mình hơi lâu một chút, mình đã ngủ gần 3 tuần đấy! Bây giờ, mình là một vampire Dead Apostle – mình không còn chỉ là một cô nhóc người thường nữa.”

Tôi không thể diễn tả cảm giác hiện tại của mình là thế nào. Rena đã thực hiện một kế hoạch vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng cần thiết. Tôi kéo tay Arita và ôm cô ấy vào lòng. Đây là hiện thực, không phải là mơ. Arita vẫn còn sống!

“Mình xin lỗi....xin lỗi cậu nhiều lắm....”_Tôi nói một cách vội vàng.

“Mình hiểu mà....không sao đâu.”_Arita cười vui vẻ. “Mọi chuyện đã ổn rồi.”

“Chúng ta vẫn sẽ như xưa, phải không?”

“Trừ khi cậu muốn bạn gái của mình là một Dead Apostle.”_Arita nháy mắt tinh nghịch.

Tôi mỉm cười và nắm tay cô ấy. Chúng tôi cùng nhau ngắm bình minh. Từ đường chân trời, ánh sáng của ngày mới đã bắt đầu xuất hiện, soi sáng mọi thứ và xua tan bóng tối. Tôi mỉm cười và biết rằng, định mệnh của mình quả thật đã xuất hiện trên con đường tôi luôn chọn để tránh nó.

Có lẽ đã đến lúc nói lời chia tay với những người bạn này rồi. Hoặc có lẽ thời điểm đó đã lên từ lâu nhưng ta cứ nán nã, hãy để họ tự quyết định cho tương lai của mình, và cùng tin vào một tương lai tươi sáng. Có thể những khó khăn vẫn dai dẳng theo đuổi, nhưng chi ít, họ cũng đã tìm được con đường cho chính bản thân mình. Sau này, có thể chúng ta sẽ gặp lại những người bạn đó, ở một nơi không thuộc về thế giới này. Một nơi mà hạnh phúc kéo dài mãi mãi.....

HẾT~

NGOẠI TRUYỆN

CHỊ GÁI VÁY ĐEN

Edgar mở cánh cửa cũ kỹ dẫn vào nhà kho, xung quanh toàn là bụi và bụi. Cậu nhăn mặt, nghĩ thầm không biết đã bao lâu rồi kể từ khi có người bước vào nơi này. Hôm nay là ngày cuối Edgar ở lại Anh rồi, ngày mai cậu sẽ trở về Nhật Bản cùng Rena để tiếp tục việc học ở đó. Hai người đã có kế hoạch cho những buổi hẹn

họ lảng mạn, Edgar mỉm cười thầm. Tuy nhiên, cậu nghĩ cũng nên ghé thăm nơi này trước khi đi – căn nhà kho cất giấu những đồ vật gợi lên những ký ức đau buồn và vui vẻ. Edgar bước vào, nhìn một lượt xung quanh những món đồ cũ kỹ đó. Mỗi một thứ đều là một câu chuyện, có những cái vui, cái buồn nhưng đối với Edgar đó là những kỷ vật quan trọng. Edgar ngồi xuống một cái ghế cũ, cầm từng đồ vật lên và mỉm cười khi nhớ lại những ngày thơ ấu của mình.

Sau một hồi quan sát và ôn lại kỷ niệm, Edgar thở dài và đứng dậy. Cậu phải đi xa một thời gian dài, không biết sau khi trở về nơi này có còn tồn tại được không nhỉ? Cậu sẽ nhớ những thứ đó lắm. Edgar chậm chậm bước ra phía cửa, khi vừa định đẩy cánh cửa ra, có một vật đập vào mắt làm cậu chú ý. Phía trên một cái kệ sập xệ là một sợi dây ruy-băng màu đen. Trong nhiều trường hợp, mọi người sẽ nghĩ đó chỉ là một sợi dây bình thường, nhưng với Edgar nó là cả một kỷ niệm cậu luôn nhớ mãi. Edgar cầm sợi dây lên, phủi bụi trên đó đi và mỉm cười buồn, nhớ lại câu chuyện nhiều năm trước – khi cậu còn là một đứa trẻ. Nhưng nếu đó trong khoảng thời gian đẹp đẽ của thời thơ ấu thì không còn gì để nói, nhưng đó là trong khoảng thời gian sau khi con ác quỷ trong người Edgar trỗi dậy lần đầu tiên. Mặc dù Sy đã ngăn cản được chuyện đó, nhưng nỗi ám ảnh về việc mình là một kẻ nguy hiểm, không đáng được sống đã ăn sâu vào con người Edgar.

[Hồi tưởng]

Edgar nằm dài trên khu đồi gần nhà, ngẫm nghĩ về những chuyện vừa xảy ra.

Cậu là một con quỷ.

Con quỷ trong cậu vừa trỗi dậy.

Cậu suýt nữa giết những người mình yêu thương.

Cậu đã khiến mọi người lo lắng và sợ hãi.

Cậu là kẻ nguy hiểm.

Một thứ không nên được sinh ra.

Edgar khép hờ mắt lại, cảm thấy buồn bã ghê gớm. Tuy Sy và Rena đã nói họ không sợ và sẽ không tránh né cậu, nhưng Edgar vẫn thấy vẻ sợ hãi hiện rõ trên đôi mắt họ. Cậu trở thành một quả bom nổ chậm – nguy hiểm. Vất tay lên trán, Edgar cảm nhận được nước mắt mình chực chờ trào ra. Gió thổi nhẹ, hương hoa lan tỏa khắp cánh đồng. Cảnh vật bình sáng và vui tươi như vậy, nhưng tại sao cậu không thể thanh thản?

“Cậu làm sao thế?”_Một giọng nói cất lên.

Edgar ngẩng dậy và thấy một cô bé có vẻ lớn hơn Edgar một tuổi đang đứng nhìn mình chăm chăm. Đó là một cô gái ngoại quốc, mái tóc đen dày xõa xuống ngang lưng được buộc hờ bằng một sợi ruy-băng cùng màu. Cô có một đôi mắt tím hanh hanh mà ngoài Sy ra cậu chưa thấy ai có một màu mắt đẹp như thế, làn da trắng muốt nổi bật trong chiếc váy đen viền trắng dài ngang gối. Chắc đây là con gái của một thương nhân giàu có nào đó đi nghỉ ở vùng này vì cậu chưa từng thấy ai như vậy trong khu hàng xóm của mình.

“Chị...là ai?”_Edgar hỏi.

“Tôi...? Uhm....tôi chỉ đi du lịch ngang qua đây thôi. Cậu không cần biết tên của tôi làm gì.”_Chị ấy nghiêng đầu. “Tại sao cậu lại khóc?”

Edgar cảm thấy chuyện của mình không nên chia sẻ với người lạ, hơn nữa chắc gì chị ấy không hoảng sợ khi biết Edgar thật sự là cái gì? Tuy nhiên, ở cô gái tóc đen toát lên vẻ đáng tin cậy và cảm giác hoàn toàn thoải mái. Edgar cắn môi, cân nhắc trong khi chị ấy vẫn đứng đó và chờ đợi một cách kiên nhẫn. Cuối cùng, cậu thở dài, nghĩ rằng nếu chỉ chia sẻ ột người thì cũng không sao.

“Thật ra...em....”_Edgar ấp úng và bắt đầu kể lại những chuyện đã xảy ra. Về việc cậu có một con quỷ bên trong cơ thể mình, việc Sy đã cứu cậu thế nào, và cả về những ánh mắt hoảng sợ khi thấy cậu của những người thân nữa. Chị gái ấy lắng nghe một cách chăm chú, khuôn mặt vô cảm vẫn không có gì thay đổi từ đầu đến cuối câu chuyện. Sau khi Edgar kể xong, chị ấy chỉ khẽ thở dài và nhìn vào mắt cậu.

“Tôi không biết có nên tin vào những chuyện như vậy không.....nhưng tôi nghĩ đúng là ở cậu có gì đó đặc biệt.”_Chị ấy nghiêng đầu, một nụ cười thoáng qua xuất hiện. “Tôi cũng là một kẻ cô độc trên cuộc đời này. Tất cả mọi người đều nhìn tôi với con mắt e dè và sợ hãi, tuy nhiên, chúng ta phải học cách tiếp nhận điều đó. Hầu như không ai vui vẻ khi nhìn thấy tôi cả, nhưng tôi đã quen rồi. Cái chính là cậu có thể tìm được con đường riêng mình hay không. Hãy cứ tiếp tục sống, Thượng đế trao tặng ta những khả năng đặc biệt chắc chắn là phải có lý do của Người. Vậy nên, hãy sống chân thật, trở thành con người mà cậu muốn.”

Edgar nhìn người đang ngồi bên cạnh một cách ngạc nhiên. Lời chị ấy nói cứ vang vọng trong đầu cậu.

“Trở thành người.....mà em muốn....?”_Cậu thì thào.

“Hãy giúp tôi một việc.”

“Ồ...vâng ạ.”_Edgar lúng túng.

Chị ấy đột ngột đứng dậy và mỉm cười nhẹ nhàng.

“Bây giờ, tôi phải đi rồi, nếu sau này, chúng ta có thể gặp lại nhau thì đó là định mệnh. Tôi muốn rằng trong lần gặp tiếp theo, cậu đã trở thành một người đúng với bản chất của mình. Và khi đó, tôi có thể tin rằng mình đã từng làmột người hạnh phúc.....Ai đó đã có con đường cho riêng mình nhờ vào lời khuyên của một kẻ như tôi. Cậu có thể làm điều đó chứ?”

Edgar thấy lúng túng với từ “một kẻ như tôi” của người đó, nhưng cậu vẫn gật đầu.

“Em sẽ không làm chị thất vọng.”_Edgar mỉm cười.

Ánh mắt chị ấy ánh lên sự biết ơn. Edgar tự hỏi chị ấy là ai? Cuộc đời chị ấy như thế nào? Tại sao chị ấy luôn có vẻ lạnh lùng như vậy? Chắc chắn chị ấy đã trải qua những cay đắng hơn cậu nhiều lần rồi. Với một câu tạm biệt thoáng qua trong gió, người đó quay lưng lại, bước về phía sau ngọn đồi. Edgar đứng yên mà không biết nói gì. Cậu cần phải nói với chị ấy, ngay bây giờ. Chỉ là câu này....nếu nói ra....có thể họ sẽ không bao giờ gặp lại được nữa. Dù vậy, Edgar vẫn phải nói.

“Cảm ơn chị, nhiều lắm!!!!”_Cậu hét lên. “Em rất vui vì được gặp chị!!! Thật đấy!”

Chị ấy dừng lại, gục đầu xuống và quay lại với một nụ cười rất đẹp trên môi.

“Bảo trọng nhé! Nếu một ngày chúng ta gặp lại nhau....thì đó là nhờ định mệnh.”

Những cơn gió bắt đầu thổi và chị ấy khuất dần sau những ngọn cỏ lau. Edgar đứng bất động ở đó, cảm thấy thật thanh thản. Cuộc đối thoại ngắn đó khiến cậu nhận ra rất nhiều điều. Edgar mỉm cười, cảm thấy tiếc vì không thể trò chuyện nhiều hơn với người đó. Cậu cảm thấy rằng sau này, cho dù có bị xua đuổi hay cô độc thế nào, chị ấy vẫn có thể bước tiếp, vì chị ấy biết rằng vẫn có người vui vì thấy chị. Là cậu. Edgar nhắm mắt, cảm nhận làn gió mát lạnh.....và cậu cũng có thể bước tiếp, vì chị đã dạy cho cậu chấp nhận lỗi lầm của mình. Edgar quay lưng, định trở vào nhà thì thấy một vật trên nền đất. Sợi dây ruy-băng màu đen. Cậu cầm nó lên, mỉm cười.

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau.....một ngày nào đó....”

[Kết thúc hồi tưởng]

Đã mấy năm trôi qua kể từ ngày hôm đó, Edgar vẫn không thể gặp lại chị ấy. Nhưng cậu vẫn tin và hy vọng. Edgar mở lòng bàn tay mình ra, nhìn chăm chăm vào sợi ruy-băng. Nghĩ một lúc, cậu đứng dậy, dứt sợi dây vào túi và bước ra khỏi nhà kho. Phải. Cậu vẫn sẽ tiếp tục tin tưởng và đi trên con đường của chính mình. Khi cánh cửa đóng lại, Edgar mỉm cười và quay lưng lại đón ánh nắng của ngày mới.

“Em không biết bây giờ chị ở đâu. Nhưng chị chắc chắn cũng đã có con đường của riêng mình rồi, đúng không?”_Cậu thì thào. “Em....đã trở thành người mà chị mong muốn rồi đấy. Vậy nên, hãy sống tốt nhé!”

Edgar nắm chặt sợi ruy-băng trong túi của mình, cảm thấy an bình và ấm áp. Cậu sẽ cầu nguyện mỗi ngày, cầu nguyện cho chị gái trong bộ váy đen hôm ấy luôn được vui vẻ và hạnh phúc. Kỷ niệm về chị ấy sẽ được cất giấu mãi mãi, tận sâu trong trái tim cậu.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bloody-contract-mau-hiem>